Amintirea a cinci vieți

Dolores Cannon

Amintirea a
cinci vieți
Dolores Cannon

Amintirea a
cinci vieți
Dolores Cannon

Amintirea a cinci vieți,

de

Dolores Cannon

INTRODUCERE

Începând cu anul 1979 am lucrat cu spor în domeniul reîncarnării, al cercetării vieţilor trecute şi al terapiei vieţilor trecute. Pe vremea aceea astfel de lucruri erau adeseori luate în derâdere de către profesionişti. Dar în ultimii ani explorarea vieţilor trecute a devenit un instrument valoros în tratarea problemelor de sănătate, a fobiilor, alergiilor, a problemelor de relaţionare în familie etc, care nu au putut fi vindecate prin metode convenţionale de terapie. Mulţi psihologi folosesc acum această metodă şi recunosc că nu contează dacă ei sau clienţii lor cred sau nu în existenţa vieţilor anterioare, ceea ce este important e că această terapie ajută clientul, fiind astfel un instrument valoros de explorare a minţii subconştiente. S-a descoperit că rădăcina multor probleme se datorează traumelor din vieţile anterioare. De multe ori traumele nu sunt provocate de o singură viaţă trecută, existând un tipar repetitiv care s-a stabilizat şi este atât de puternic încât s-a transmis mai departe în viaţa curentă.

Acesta este genul de muncă pe care am făcut-o începând din anul 1979. Dar mulţi din cei care doreau să îşi exploreze vieţile trecute nu căutau răspunsuri pentru complicaţiile ivite în viaţa de zi cu zi. Mulţi oameni veneau la mine din curiozitate, dorind să afle dacă au mai trăit cu adevărat şi alte vieţi. Adeseori în cazurile în care nu exista un scop important sau o intenţie serioasă de lucru, subiectul primea accesul doar la vieţi trecute comune şi nesemnificative pentru el. Însă atunci când exista un motiv întemeiat de explorare a porţiunilor necunoscute ale minţii, rezultatele şi informaţiile obţinute au fost de multe ori extraordinare.

Interesant este faptul că majoritatea oamenilor obţin informaţii care arată ca au mai trăit şi alte vieţi. Cu cât este mai adânc nivelul de transa hipnotică, cu atât se accesează mai multe informaţii. Am descoperit că cei mai buni subiecţi pentru accesarea informaţiilor din domeniul reîncarnării sunt somnambulii, aceşti oameni putând să coboare cu uşurinţă la cel mai adânc

nivel posibil, identificându-se în detaliu cu personajul din viaţa trecută.

În cursul anilor de terapie şi cercetare am întâlnit toate situaţiile posibile şi uneori am dat de persoane care au trăit în perioade istorice interesante sau au cunoscut personalităţi istorice importante. Astfel am scris mai multe cărţi despre aceste cazuri fascinante, rezultatul fiind Conversaţii cu Nostradamus, Isus şi esenieniiEi umblau cu Isus, Între viaţă şi moarte, Un suflet îşi aminteşte Hiroshima. Ulterior mi-am extins activitatea şi asupra cazurilor care se refereau la extratereştri şi fenomenele OZN: Păstrătorii grădinii, Legenda lui Star CrashMoştenirea din stele, Custozii Pământului, ajungând în final la seria metafizică mai avansată – Universul convolut.

De-a lungul căutărilor mele, munca în domeniul hipnozei s-a extins şi mi-am dezvoltat propria tehnică, specializată în a ajuta oamenii să se vindece cu ajutorul minţii şi prin conectarea la Sinele lor Înalt. Acum predau această metodă peste tot în lume. Încă mai scriu cărţi referitoare la aventurile mele prin portalurile de timp şi spaţiu.

Uneori în timpul interviurilor mele la radio şi televiziune, precum şi în timpul lecturilor mele, mi se pun întrebări ca următoarea: ,,Cum ai ajuns să lucrezi în acest domeniu?" „Cum ai început să faci hipnoză?" Dacă este timp, încerc să explic pornind de la începuturile mele, dar dacă nu este destul timp, le spun că este o poveste lungă prezentată în prima mea carte – Amintirea a cinci vieţi. Oamenii sunt derutaţi pentru că au auzit numai de celelalte cărţi ale mele, şi întreabă: „Această carte de ce nu a fost publicată?" Răspunsul este că am încercat de multe ori să o public, dar uneori cărţile apar înainte să le vină vremea, şi acesta a fost cazul şi cu această carte. Când am scris-o nu existau librării New Age, iar librăriile „normale" aveau foarte puţin spaţiu pentru cărţile metafizice. Era un gen de literatură căruia încă nu îi sosise vremea. Am tot trimis cartea la edituri şi am primit numai scrisori de respingere. O editură a răspuns: ,,Poate că am fi acceptat să-ţi publicăm cartea, dacă ai fi scris despre regresia făcută unei vedete de cinema; atunci poate că ar fi interesat pe cineva".

După ani de încercări eşuate în care nu am primit decât respingeri care mi-au frânt inima, am pus la o parte manuscrisul în dulăpiorul în care păstram dosarele cu cazurile la care lucram, şi mi-am continuat munca. Asta nu înseamnă că am abandonat scrisul. Dimpotrivă, când am început să lucrez cu

adevărat în domeniul terapiei prin regresie, au început să curgă informaţii provenite de la diverşi clienţi şi am început să scriu alte cărţi, uitând de Amintirea a cinci vieţi. Până la urmă au trecut nouă ani în care am avut multe dezamăgiri şi respingeri, înainte de a-mi găsi primul editor. În momentul acela terminasem deja de scris cinci cărţi şi experimentasem toate dezamăgirile pe care le poate trăi un scriitor. De multe ori îmi venea să strig: „Eu nu mai pot să continui aşa, doare prea mult!”

Dar de fiecare dată când ajungeam în abisul disperării şi simţeam că am să renunţ, că am să trântesc manuscrisul de un perete şi am să revin la viaţa normală, mă întrebam: „Ce am să fac acum cu viaţa mea?” Răspunsul care îmi venea în gând de fiecare dată era că nu îmi doream altceva în viaţă decât să scriu. Aşa încât îmi ştergeam lacrimile şi începeam o nouă carte, fără a avea certitudinea că va fi vreodată publicată.

Acum, când fac prezentări sau particip la conferinţe alături de alţi scriitori, le spun celor care doresc la rândul lor să devină autori de cărţi, să nu renunţe. Să scrie chiar dacă prima lor carte va rămâne nepublicată. Poate li se va publica doar a doua sau a patra carte, dar atâta timp cât ai scrisul în sânge, nu poţi să renunţi la scris. Este ca un drog. Mai curând renunţi la mâncare, decât la scris. Când ajungi în punctul acesta ştii care este misiunea ta. Energia din spatele scrisului va deveni atât de puternică, încât cărţile se vor materializa numai pentru că există o lege a Unversului care impune asta.

În final mi-au fost publicate numai cartea a cincea, a şasea şi a şaptea (din trilogia despre Nostradamus), apoi au urmat alte cărţi. Acum ştiu ca acea perioadă întunecată din viaţa mea a fost un test. Mi s-a oferit ocazia de a mă retrage dacă îmi doream să trăiesc o viaţă normală, dacă asta alegeam. Am înţeles că odată ce o persoană s-a dedicat misiunii sale de viaţă, nu mai există cale de întoarcere şi nu va putea fi niciodată fericită altfel. De asta le spun oamenilor să nu renunţe la visul lor. Perioada mea de testare a trecut. Eu m-am dedicat complet lucrurilor pe care vreau să le fac în viaţă, iar acum cărţile mele sunt traduse în aproape 20 de limbi şi au propria lor existenţă, lucru care nu s-ar fi întâmplat dacă eu aş fi renunţat.

În cei patruzeci de ani care au trecut de când am intrat în acest domeniu, copiii mei şi cititorii m-au întrebat: ,,De ce nu editezi prima carte pe care ai scris-o, doar ştii că acum există interesul necesar pentru o astfel de lucrare?

Oamenii te întreabă mereu cum te-ai lansat în acest domeniu”. Dar s-au petrecut atât de multe lucruri din 1980 când am scris cartea, încât mi se părea că era acum prea simplă şi naivă în comparaţie cu progresele făcute în cărţile care au urmat. Astfel manuscrisul a zăcut în dulăpiorul cu dosarele cazurilor studiate până în anul 2009 când l-am redescoperit odată cu renovarea casei, când am făcut curat în dulăpiorul cu dosare. Am luat atunci manuscrisul în mână şi el a început să vorbească, spunându-mi că a sosit în sfârşit vremea ca să fie publicat. L-am dat fiicei mele Julia ca să îmi spună ce crede despre el, dacă e prea vechi, prea simplu, prea demodat sau naiv.

După ce l-a citit, fiica mea mi-a răspuns că: „Această carte este ca o capsulă a timpului, este un fragment de istorie. Oamenii trebuie să ştie cum a început totul, să ştie că nu a fost o călătorie uşoară”. Această carte este o prezentare a procesului care m-a lansat în neobişnuita mea carieră.

Da, este o carte simplă şi naivă, pentru că aşa eram eu şi soţul meu, atunci când am descoperit regresia în vieţile trecute. Pur şi simplu ne-am împiedicat de ea în timp ce el făcea hipnoză de rutină, în anul 1968. Nu aş putea să-mi deapăn povestea fără să pomenesc uimirea noastră şi chiar teama cu care am intrat în acest domeniu fascinant. Descopeream idei şi concepte care ne erau total necunoscute. Exista puţină literatură despre reîncarnare în acea perioadă şi nu se ştia aproape nimic despre efectuarea regresiilor în vieţile trecute cu ajutorul hipnozei, metafizica era un cuvânt necunoscut iar termenul „New Age” nu fusese încă inventat. Ideea de a conversa cu oamenii care au murit sau cu sufletul lor înainte ca ei să se nască, era ceva şocant. Nu eram pregătiţi pentru ceea ce a urmat, de aceea povestea este spusă într-un mod simplu şi naiv.

Aceasta este povestea începutului meu în acest domeniu, deşi naraţiunea se concentrează mai mult asupra soţului meu decât asupra mea. Aşa se petrec lucrurile de multe ori în viaţă, o întâmplare ne poate schimba pentru totdeauna calea şi modul de a gândi. Adesea mă întreb ce cale aş fi ales în viaţă, dacă nu ar fi fost aventura noastră de explorare a reîncarnării, din anul 1968. S-a deschis atunci o uşă care nu s-a mai închis niciodată. Sunt recunoscătoare pentru asta. Uimitor este că, în cercetările care au urmat după aceea de-a lungul anilor, nici unul din lucrurile înţelese în prima carte nu a fost contrazis. Da, erau lucruri noi, uimitoare şi care ne speriau, dar care au

fost întărite în următorii ani de mii de cazuri care au confirmat în cuvinte diferite, aceleaşi informaţii.

Vă urăm prin urmare bun venit în lumea necunoscută a regresiei.

CAPITOLUL 1

Pregătirea scenei

Această carte este povestea unui experiment în domeniul hipnozei şi explorează fenomenul reîncarnării. Întâmplările povestite în carte s-au petrecut în jurul anului 1968 şi au fost puse în mişcare de un grup de oameni extraordinari. A fost o aventură care a avut un efect profund asupra vieţilor celor implicaţi şi le-a modificat pentru totdeauna modul de a gândi. Am avut convingerea că dacă vom împărtăşi şi altor oameni ceea ce ni s-a întâmplat nouă, acest lucru va avea un efect benefic. Informaţiile din carte pot să ajute şi alţi oameni care la fel ca noi bâjbâiau în întuneric, în căutarea unor răspunsuri privitoare la lumea haotică în care trăiau, şi nu găseau răspunsuri în exterior la problemele cu care se confruntau. Descoperirile noastre pe unii i-au ajutat şi pe alţii i-au speriat, schimbând pentru totdeauna viziunea noastră asupra vieţii şi a morţii. Astăzi nu ne mai temem de moarte, pentru că moartea nu mai este misterul terifiant de dinainte.

A fost o aventură în care au fost implicaţi oameni obişnuiţi, dar cum poate fi obişnuită o fiinţă creată de Dumnezeu şi pusă pe această planetă confuză, pe această planetă înzestrată cu caracteristici unice care o deosebesc de toate celelalte planete. Cu siguranţă că Johnny Cannon avea multe trăsături care nu erau obişnuite.

Dacă această carte va fi primită cu încrederea pe care o merită, atunci va trebui să faceţi cunoştinţă mai întâi cu oamenii implicaţi în această poveste şi să aflaţi cum s-a petrecut totul. Dar cum ai putea să pui toată viaţa unei persoane într-o capsulă? Cum ai putea să o cuprinzi în câteva paragrafe? Deşi este greu, am să încerc să fac asta.

Johnny Cannon s-a născut în Kansas City Missouri în anul 1931, şi a intrat în

Marina S.U.A. la vârsta de 17 ani. Chiar şi la această vârstă fragedă, el avea o carismă specială, o de căldură şi o atenţie prietenoasă pentru binele celorlalţi, care îl făceau să fie privit cu încredere şi apreciere de aproape toţi cei din jurul său. Pielea sa de culoare închisă, moştenire de la strămoşii săi amerindieni, contrasta în mod izbitor cu ochii de un albastru azuriu. Imaginea lui Johnny Cannon ar fi incompletă fără ceaşca de cafea într-o mână şi pipa în cealaltă.

M-am căsătorit cu Johnny în anul 1951, când era staţionat la St. Louis, Missouri. În cei 21 de ani petrecuţi în marina militară, am călătorit mult prin lume împreună cu el. L-am urmat la toate bazele militare unde a fost repartizat, şi căsătoria noastră a dat naştere la patru copii. Era controlor de zbor şi activitatea lui consta din monitorizarea radarului şi comunicarea cu piloţii la decolare şi aterizare, pe aerodrom şi pe port-avioane.

În anul 1960 eram staţionaţi la Sangley Point în insulele Filipine, când el a început să fie atras foarte tare de studiul hipnozei. În acele zile, înainte ca S.U.A. să se implice în războiul din Vietnam şi înainte ca preşedintele Marcos să preia conducerea ţării, Filipinele erau un loc fericit şi minunat. Era „un post bun” şi aveam mult timp liber. Făceam numeroase excursii în locuri de neuitat şi aveam mai mulţi servitori în casă. Perioada asta de doi ani a fost ca o vacanţă. Privind în urmă, îmi dau seama că acelea au fost cele mai fericite zile din viaţa noastră.

Ca din întâmplare, fusese repartizat acolo un specialist în domeniul hipnozei, care fusese instruit la Institutul pentru Studiul Hipnozei din New York. Pentru că avea mult timp liber, omul s-a hotărât să dea lecţii de hipnoză şi Johnny s-a gândit că ar fi distractiv să înveţe şi el cum să hipnotizeze. Dar cursul s-a dovedit a fi lung şi complicat, şi a durat şase luni. Mulţi dintre studenţi şi-au pierdut treptat interesul şi au abandonat pe parcurs. Profesorul se concentra nu numai asupra tehnicii, ci şi asupra multor altor lucruri referitoare la hipnoză şi la lucrul cu mintea subconştientă, astfel încât atunci când absolveai cursul erai destul de conştient de pericolele care pot apărea şi de asemenea erai pregătit să eviţi capcanele acestui gen de activitate. Preocuparea principală era să protejezi subiectul în timpul lucrului şi să nu foloseşti această tehnică în scopul distracţiei. Johnny a absolvit cursul şi s-a dovedit a fi foarte bun la practicarea hipnozei, dar în anii care au urmat a avut

arareori ocazia de a practica cele învăţate. Au apărut alte priorităţi – a început războiul din Vietnam.

Ne-am întors în Statele Unite şi a trebuit să ne ocupăm de creşterea şi educaţia copiilor, fără ajutorul servitorilor cu care eram obişnuiţi. Apoi pe neaşteptate în anul 1963, Johnny a primit ordin să se prezinte la portavionul Midway, care se afla în portul San-Francisco şi se pregătea să plece în Oceanul Pacific. Ordinul a fost atât de neaşteptat încât am avut la dispoziţie numai două zile ca să vedem ce facem cu casa, să împachetăm şi să plecăm. Eu încă nu îmi revenisem după naşterea unui prunc mort cu o lună înainte, aşa încât această plecare a fost pentru mine încă un mare şoc. Când Johnny a sosit la San Francisco, portavionul deja părăsise portul şi a trebuit să călătorească cu avionul ca să se îmbarce. Portavionul său avea destinaţia Vietnam.

Au urmat trei ani de aşteptare aparent fără sfârşit, în care am încercat să îmi cresc şi să îmi educ copiii fără tată, cu veniturile limitate de care dispuneam, poveste binecunoscută tuturor celor care au servit în armată. Portavionul trebuia să ajungă în Vietnam unde ritmul războiului devenise alert, pentru a efectua o serie de bombardamente. De altfel a şi fost citat ca fiind primul portavion care a doborât un avion inamic MIG cu reacţie.

După o perioadă de timp care mie mi s-a părut a dura o eternitate, Johnny s-a întors acasă şi a fost repartizat la o bază de antrenament pentru piloţii de avioane cu reacţie în Beeville, Texas. Era un loc torid unde am încercat să compensăm cei patru ani de separare şi efectele lor negative asupra copiilor. Acesta este momentul în care a început aventura noastră, în anul 1968.

Interesant este că experimentul nostru a început fiindcă apăruse moda „renunţării la fumatul de trabuc”. Multă lume dorea să se lase de fumat. Existau multe metode de a scăpa de acest obicei nociv, dar nici una nu s-a dovedit eficientă. Unul din mijloacele despre care auzisem că ar da rezultate, era hipnoza. Nu a durat mult până când oamenii au aflat că Johnny putea să hipnotizeze şi a început să fie solicitat foarte mult. Mulţi oameni doreau să renunţe la fumat, să slăbească, să se îngraşe, să renunţe la diverse obiceiuri greşite, sau pur şi simplu să se relaxeze. Ne-am confruntat cu toate situaţiile pe care le întâlneşte un hipnotizator. De exemplu am avut un client care primise ordin de plecare în Vietnam şi era atât de deprimat din cauza asta,

încât nu mai putea să doarmă. Johnny a încercat să îi ajute pe toţi şi unii au vrut să îl plătească pentru timpul oferit, dar el respingea întotdeauna plata. Eu eram de faţă la toate şedinţele lui şi mă fascina să îl privesc lucrând. Toate au mers lin câteva luni, până când am întâlnit-o pe Anita Martin (pseudonim).

Anita era soţia unui ofiţer din marină, avea vârsta de 30 de ani şi avea trei copii. Am întâlnit-o pentru că amândouă eram membre active la Clubul Soţiilor de Ofiţeri din Marină, dar nu eram foarte apropiate. Anita era catolică, de origine germană, blondă, frumoasă şi foarte prietenoasă. Ea mai fusese la medicul bazei militare pentru tratament privind probleme la rinichi şi tensiune arterială ridicată, ambele agravate de faptul că era supraponderală. Nu reuşea să slăbească şi doctorul nu reuşea să îi scadă tensiunea arterială. Toate acestea combinate cu câteva probleme personale, au transformat-o într-o persoană care nu se putea abţine de la mâncare. Ne-a întrebat dacă suntem de părere că hipnoza ar putea să o ajute să se relaxeze şi să îşi rezolve problemele privind tensiunea arterială, şi dacă am putea să o ajutăm să nu mai mănânce atât de mult.

De obicei Johnny nu aborda cazuri cu probleme medicale fiindcă ştia că nu era calificat în acest domeniu, dar doctorul ne cunoştea şi atunci când Anita a discutat cu el despre ceea ce dorea să încerce, el a fost de acord că hipnoza nu putea să-i facă rău, ba chiar i-ar fi putut fi de folos. Oricum, doctorul urma să monitorizeze rezultatele.

Când am fost la Anita acasă pentru prima dată, Johnny a fost surprins să vadă cât de uşor a intrat ea în transă. A făcut mai multe teste, dar ea s-a dovedit a fi una dintre acele persoane neobişnuite care pot intra imediat într-o transă adâncă. Mai târziu ea ne-a mărturisit că a crezut întotdeauna că nu ar avea probleme în a fi hipnotizată. Nu avea nici o rezervă mentală împotriva hipnozei. Acest tip de subiect se numeşte somnambul.

Johnny a lucrat cu ea multe săptămâni şi i-a dat multe indicaţii şi sugestii în ceea ce priveşte relaxarea. I-a sugerat de asemenea că dacă va fi tentată să mănânce prea mult, să-şi contureze în minte o imagine a felului cum ar fi dorit să arate – tânără şi slabă, şi această imagine o va împiedica să mai meargă la frigider. Părea să funcţioneze, pentru că doctorul ne-a anunţat că îi scăzuse tensiunea, iar rinichii funcţionau aproape normal. De asemenea, a slăbit în mod semnificativ. În urma şedinţelor cu Johnny, starea ei de sănătate

s-a normalizat.

În încercarea de a verifica veridicitatea transei ei, Johnny o aducea prin regresie în perioada copilăriei. În astfel de ocazii, am fost profund impresionaţi de cât de bine decurgea hipnoza. Pacienta articula cuvintele foarte clar, descria totul cu detalii elaborate şi nu era nevoie să îi pui multe întrebări, spre deosebire de alţi subiecţi pe care erai nevoit să-i întrebi multe lucruri, pentru a le urmări reacţiile. Ea redevenea uşor copilul de altădată atât în vorbire, cât şi în comportament.

Într-o zi a remarcat că auzise că se pot face regresii şi în alte vieţi, şi s-a întrebat dacă ideea de reîncarnare are o bază reală. Noi auzisem despre asta, dar în anii 60 nu existau multe relatări despre acest subiect, aşa cum există în zilele noastre. Ideea era pe atunci încă nouă şi uimitoare. Singurele cărţi pe care le citisem pe vremea aceea, care se ocupau de reîncarnare şi de regresii în viețile trecute erau În căutarea lui Bridey Murphy de Morey Bernstein şi Enigma reîncarnării de Brad Steiger. În căutarea fetei cu ochi albaştri de Jess Stern, s-a publicat după ce ne-am terminat experimentul. Abia după anul 1970 au apărut cărţi importante pe această temă. De aceea, în 1968 era foarte greu să găseşti informaţii tipărite despre acest subiect, după care să te poţi ghida atunci când făceai o regresie.

I-am spus că ideea de regresie în vieţi trecute ni se părea foarte interesantă, dar că nu găsisem pe nimeni care să vrea să fie supus unui astfel de experiment. Ea era foarte curioasă să vadă ce s-ar întâmpla dacă am face acest experiment, dar în acelaşi timp era conştientă că bâjbâiam în întuneric, pentru că era primul experiment de acest fel pentru noi toţi. Johnny nu a beneficiat de nici un fel de instrucţiuni şi nu ştia la ce să se aştepte. Intram într-un domeniu total necunoscut. Aveam un magnetofon excelent, mare şi greoi, care folosea nişte role cu benzi cu un diametru de 20 de centimetri. Când l-am cumpărat, aparatul ar fi trebuit să fie portabil, dar era foarte greu transportabil din cauza mărimii, şi din acest motiv o mare parte a muncii noastre a trebuit să o facem acasă.

Când a sosit ziua să începem, eram cu toţii plini de entuziasm şi emoţionaţi. Johnny a spus că este extrem de important să nu îi facem Anitei nici un fel de sugestii, pentru că acestea ar putea-o conduce într-o direcţie greşită, şi era foarte atent la cuvintele rostite. Nu ştiam la ce să ne aşteptăm.

Astfel a început totul. Un experiment motivat de curiozitate pe care îl faci doar o dată şi despre care vei discuta mai târziu. Nu ne-am dat seama atunci că vom deschide de fapt o cutie a Pandorei. Magnetofonul era pregătit. Anita s-a aşezat pe o canapea confortabilă şi a intrat într-o transă adâncă. Cum mai făcuse de atâtea ori înainte, Johnny a călăuzit-o încet înapoi, prin anii copilăriei sale. Mergea foarte încet, de parcă i-ar fi fost teamă să treacă dincolo de ceea ce îi era cunoscut şi familiar.

Mai întâi am văzut-o ca o fetiţă de zece ani, vorbind despre noua ei casă în care se mutase împreună cu mama şi intrigată de un cuvânt nou – ,,apostrof,", pe care tocmai îl învăţase în acea zi la şcoală. Apoi era o micuţă de şase ani care îşi despacheta cadourile sub pomul de Crăciun, cu o zi mai devreme decât ar fi trebuit să o facă, speriată că va fi prinsă şi încercând fără succes să le împacheteze la loc. Un copil de doi ani jucându-se în albia de baie şi în sfârşit un bebeluş de o lună.

- Văd un bebeluş într-un leagăn alb, spuse ea. Eu sunt bebeluşul?

Johnny a respirat profund şi a spus:

- Voi număra pâna la cinci şi atunci când o să termin de numărat, te vei întoarce la perioada de dinainte de a te naşte. Unu, doi, trei, patru, cinci... Acum spune-mi, ce vezi?

- Este doar întuneric

- Ştii unde te afli?

Anita răspunse că nu ştia.

- Atunci, a spus el, număr până la zece şi vom călători şi mai departe înapoi în timp. Acum spune ce vezi.

- Sunt într-o maşină, răspunse ea.

Ce a spus? Asta era o mare dezamăgire pentru noi, care sperasem că ea se va

întoarce mult mai departe înapoi în timp, înainte de apariția automobilelor. O mașină? Asta era prea modern. Înseamnă că experimentul nostru a eșuat!

- Este o mașină mare și neagră care strălucește – un Packard! continuă ea. Abia l-am cumpărat.

- L-ai cumpărat? Și în ce oraș te afli?

- Sunt în Chicago, Illinois.

- Înțeleg. Și în ce an te afli?

Anita se foi un pic în fotoliu, devenind în mod evident o altă persoană, apoi râse:

- Nu știi ce an este? Ce prostie! Fiește că suntem în 1922.

Așadar reușisem! Noi știam că în viața de astăzi, ea s-a născut în 1936. Deci era evident că făcuse regresie într-o altă viață, dar era o viață recentă. Johnny și cu mine ne priveam uimiți unul pe celălalt. El a zâmbit și s-a gândit repede ce să facă mai departe. Acum că deschisesem această ușă către un trecut misterios, ce trebuia să facem mai departe? În lunile care au urmat, am inventat propria noastră metodă, deschizând calea către un tărâm necunoscut.

CAPITOLUL 2

Cortina se ridică

Nu voi încerca să explic cele ce urmează... cine suntem noi să cunoaştem aceste lucruri? Nu voi prezenta teorii despre reîncarnare. Există multe cărţi acum pe piaţă, care pot face asta mult mai bine. Ceea ce voi prezenta eu în capitolele care urmează este un fenomen pe care l-am studiat şi voi vorbi despre efectele lui asupra celor implicaţi.

Am pornit în această călătorie plini de scepticism, dar am ajuns în urma experimentelor noastre la convingerea că moartea nu este sfârşitul, ci mai degrabă începutul. Descoperirile făcute sugerează că noi ne continuăm existenţa în timp şi spaţiu experimentând multe vieţi, fiind nemuritori. Am ajuns la convingerea aceasta în urma aventurilor prin care am trecut. Nu ne aşteptăm ca şi alţi oameni să reacţioneze la fel. Dar mulţi dintre cei care au ascultat înregistrările pe bandă din timpul sesiunilor de hipnoză, au spus că acestea i-au transformat profund în interiorul lor. Materialul ascultat era minunat şi plin de inspiraţie. Mulţi au ajuns astfel să nu se mai teamă de viaţă, de moarte şi de ceea ce urmează după ea. Dacă acesta este rezultatul fie şi asupra câtorva oameni, atunci merită ca aceste lucruri să fie povestite.

Între primăvara şi toamna anului 1968 am ţinut în mod regulat sesiuni de hipnoză, în cadrul cărora Anita a retrăit un număr de reîncarnări. Am încercat apoi să verific o parte din afirmaţiile ei scriind multe scrisori şi făcând cercetări, dar deşi acea viaţă a ei s-a sfârşit în 1927, o dată destul de recentă, verificarea acurateţii datelor a fost dificilă, aproape imposibilă. Uneori eram surprinsă şi bucuroasă de rezultatele obţinute, dar de cele mai multe ori mă simţeam frustrată. Când am reuşit să verific ceva, am menţionat acest lucru în povestire. Poate că cineva, undeva, ştie mai mult decât noi şi ne-ar putea aduce mai multe dovezi. Dar aşa spunea Johnny: „Vor exista în mod inevitabil persoane care vor presupune că întreaga carte este o farsă. Pentru că acei oameni nu ne cunosc. Ei nu se vor convinge oricâte dovezi am

prezenta, iar pentru cei care cred nu este nevoie de dovezi. Noi credem și știm pentru că am fost acolo și am experimentat în mod direct toate acestea.”

În timpul sesiunilor s-au făcut multe verificări și răsverificări, iar acest lucru reiese din întrebările lui Johnny. El dorea să verifice dacă Anita se va întoarce în aceleași locații și se va referi la aceiași oameni de fiecare dată. A pus-o de multe ori la încercare, dar Anita nu a eșuat la nici unul dintre testele lui. Ea știa întotdeauna cine este și unde se găsește, și astfel fragmentele de informație reapar în mai multe înregistrări. Unele informații sunt precum piesele unui puzzle, explicând lucruri care au fost înregistrate mai demult. De dragul clarității și pentru a se urmări mai ușor firul lecturii, am grupat pe capitole informațiile despre diverse vieți, și am scris câte un capitol separat pentru fiecare viață. Este important să ne reamintim că lucrurile nu au fost scoase la iveală în mod atât de ordonat și metodic; dar atunci când sunt puse toate fragmentele la un loc, ele au sens. Nu am adăugat nimic, decât comentariile noastre. Ca să simțiți emoția exprimată și să auziți diversele dialecte și schimbarea vocii, ar trebui să ascultați înregistrările, dar voi încerca să interpretez totul cum pot mai bine.

Cortina se ridică și aventura noastră începe.

Așa cum am arătat în primul capitol, prima personalitate pe care am întâlnit-o în cadrul călătoriei noastre în timp, a fost o femeie care locuia la Chicago în anii 1920. Tonul vocii ei și modul de a se purta, manierismele ei, sugerează un tip de persoană total diferită de cea aflată în transă pe canapea, în fața noastră.

În continuare voi prezenta o parte din prima sesiune de hipnoză, astfel încât cititorul să poată face cunoștință cu acest personaj interesant, așa cum l-am cunoscut și noi. Alte părți din această sesiune vor fi incluse în capitolele care urmează, pe măsură ce voi prezenta viața ei plină de culoare, într-o ordine cronologică.

Literele J și A arată că este vorba de Johnny sau de Anita în conversație, iar uneori voi lăsa la o parte observațiile de rutină din timpul regresiilor, pentru a ușura lectura.

A: Mă aflu într-o mașină mare și neagră pe care tocmai am cumpărat-o. Este

un Packard!

J: Ce frumos este să ai o maşină mare şi neagră!

A: (Vocea ei devine foarte sexi). Am o mulţime de lucruri frumoase.

J: În ce an ne aflăm?

A: Nu ştii în ce an ne aflăm? Prostuţule, suntem în 1922. Toată lumea ştie asta! râse ea.

J: Uneori e uşor să pierzi noţiunea timpului. Şi ce vârstă ai acum?

A: Nu spun asta la toată lumea.

J: Înţeleg, dar mie poţi să îmi spui.

A: Am aproape cincizeci de ani, dar arăt mult mai tânără.

J: Da, aşa este. Poţi să îmi spui în ce oraş ne aflăm?

A: Chicago

J: Care este numele tău?

A: Toată lumea îmi spune June dar este doar o poreclă, pentru că el nu doreşte să se ştie numele meu adevărat.

J: Cine nu doreşte să ţi se cunoască adevăratul nume?

A: Prietenul meu, cred că nu vrea să afle nevasta lui cum mă cheamă.

Remarca aceasta m-a surprins. Nu se potrivea deloc cu ceea ce ştiam eu despre caracterul Anitei. Ce fel de persoană se afla acum în faţa noastră?

J: Care este numele tău adevărat?

A: Caroline Lambert.

J: Și tocmai ai cumpărat această mașină?

A: De fapt mi-a adus-o el şi are să mă înveţe să o conduc. Dar acuma pentru început, am un șofer al meu.

J: Probabil că ai mulţi bani ?

A: Prietenul meu are şi îmi dă tot ce îi cer.

J: Pare a fi un prieten convenabil. Care este numele său?

A: Nu o să spui nimănui?

J: Nu voi spune la nimeni.

A: Îl cheamă Al şi mai are un nume italian, pe care nu îl pot pronunța. Eu îi spun „drăguțul”. Asta îl face să râdă şi să îmi dea şi mai mulți bani.

J: Unde locuieşte Al?

A: Are o casă mare de cărămidă, unde locuieşte împreună cu soția şi cei trei fii.

J: Tu ai fost vreodată căsătorită?

A: Am fost, dar eram foarte tânără şi nu ştiam ce fac. Aveam aproape 16 ani.

J: Ai crescut aici, la Chicago?

A: Nu. Am crescut la o fermă, nu departe de Springfield.

J: Și când ai venit la Chicago ?

A: Când l-am întâlnit pe Al.

J: Ai divorțat de soțul tău?

A: Nu, l-am părăsit pentru că este un prost.

J: Ce fel de muncă făcea?

A: Era fermier, spuse ea cu dezgust.

J: Aţi avut copii?

A: Nu îmi plac copii. Te leagă.

Anita are sânge german, e foarte blondă şi are un ten deschis. Următoarea întrebare a lui Johnny încerca să verifice aspectul fizic.

J: Ce culoare are părul tău?

A: Sunt brunetă. Am şi ceva păr cărunt, dar nu îl las să se vadă. Lui Al îi place ca eu să arăt mereu tânără.

J: Ce vârstă are Al?

A: Nu vrea să spună, dar cred că este mai în vârstă decât mine. Când mergem în diferite locuri oamenii îmi spun că sunt frumoasă, iar lui îi place asta.

J: Şi în ce fel de locuri mergeţi împreună?

A: Mergem în tot felul de locuri, unele în care nu ar trebui să mergi.

J: Aţi fost la petreceri mari în ultimul timp?

A: Ei bine, am fost la o petrecere mare care a avut loc în locuința primarului.

J: Chiar a primarului ?

A: Aşa mi-au spus. Era o clădire mare, undeva la ţară. Erau mulţi oameni acolo şi Al părea să îi cunoască pe toţi.

J: Şi ce aţi băut la petrecere? întrebă Johnny, amintindu-şi că aceasta a fost perioada prohibiţiei.

A: Băutura avea un gust oribil. Era cea mai ciudată băutură pe care am băut-o vreodată.

J: Crezi că era din categoria „gin făcut în cadă”?

A: Al spunea că el crede că cineva a făcut pipi în băutura aceea, şi eu cred că avea dreptate, spuse ea râzând.

J: E posibil să fi adus băutură de contrabandă din Canada?

A: Poate. Al se pricepe la lucrurile astea.

J: Cu ce se ocupă Al?

A: Are tot felul de afaceri dar nu vrea să îmi spună, pentru că el crede că dacă eu ştiu prea multe, alţi oameni mă vor obliga să vorbesc. Iar el vrea să mă ştie în siguranţă.

J: Bine. Acum voi număra până la cinci şi atunci când voi termina, vei avea din nou 16 ani şi vei fi la Springfield în ziua căsătoriei tale. Ce fel de zi era?

Schimbarea a fost imediată.

A: Este iarnă şi îmi este foarte frig. Nu pot să mă încălzesc. Este un foc mare. Doamne, ce suflă vântul! Pur şi simplu nu te poţi încălzi.

Vocea ei se transformase. De la acea voce sexi, la tonul unei fete tinere de la ţară.

J: Unde te afli?

A: În sufragerie.

J: La ce oră te căsătoreşti?

A: După prânz.

J: Şi cât mai ai de aşteptat?

A: Până ajunge preotul, căci vine din afara oraşului şi calul lui este bătrân, de aceea se mişcă greu.

J: Și pe bărbatul cu care urmează să te căsătorești, cum îl cheamă?

A: Carl, Carl Steiner.

J: Deci vei fi doamna Steiner?

A: (Dezgustată) Sper că nu pentru multă vreme.

J: Deci nu vrei să te căsătorești. Atunci de ce o faci? întreabă Johnny surprins.

A: Tata mi-a spus că trebuie să o fac dacă nu vreau să rămân fată bătrână, și că acest bărbat este o alegere potrivită pentru că este bogat și are mult pământ în regiunea Springfield, nu departe de oraș.

J: Tu ai fost la liceu?

A: Nu, eu nu am mers la școală.

J: Nu ai mers deloc la școală?

A: Am mers una sau două clase, dar tata a spus că fetele nu trebuie să învețe carte. Ele să stea naibii acasă, să facă copii și să gătească.

J: Deci care este anul căsătoriei tale?

A: Anul 1907. Oricum dacă mă ajută Dumnezeu, eu sper să nu rămân mult timp împreună cu ăsta.

J: Lucrezi în oraș?

A: O nu, lucrez la blestemata asta de fermă. A spus ea plină de dezgust. E numai muncă, muncă și iar muncă. Gătești, lucrezi câmpul și ai grijă de copii.

J: Ai mulți frați și surori?

A: O da! Suntem șapte frați și patru surori.

J: Cred că și ei ar trebui să se ocupe cu munca la fermă. Sunt încă mici?

A: Nu au crescut destul. Încearcă să ajute, dar bănuiesc că sunt și destul de leneși...

J: Așadar numele tău era Lambert. De unde provine familia ta?

A: Cred că suntem de origine engleză.

J: Care este numele tatălui tău?

A: Edward.

J: Și care este numele mamei?

A: Mary.

J: Ei au locuit întotdeauna la fermă?

A: Eu m-am născut în casa asta. Ei cred că au venit din altă parte, cu mult timp în urmă.

J: Câte camere are casa?

A: Casa are trei camere.

J: Și nu e aglomerat, dacă sunteți atâtea persoane în numai trei camere?

A: Mai stăm și la mansardă și în pod. Doamne, cum suflă vântul! Sper ca bărbatul ăsta să nu mai apară, și să nu ne mai căsătorim.

J: Care dintre ei, preotul sau Carl ?

A: Nici unul din ei.

J: Carl încă nu a venit?

A: Stă de vorbă cu tata în hambar. (Cu tristețe). Îl plătește, ca să mă poată lua de nevastă.

J: Vrei să spui că te cumpără?

A: Așa cred. Un lucru e sigur. Nu m-aș căsători niciodată cu el dacă nu ar fi tata, care insistă.

J: Tatăl tău este un om sever?

A: E mai bine să faci ce spune el, dacă nu vrei să o încurci.

J: Unde este mama ta? Ea este pregătită?

A: Da, e pregătită. Îmi tot spune să nu plâng, pentru că toată lumea trebuie să se căsătorească. Asta este ceea ce trebuie să facă o femeie.

J: Ea se bucură că te măriți?

A: Nu cred că se bucură. Nici nu cred că îi pasă.

În momentul acesta Anita a fost oprită și dusă în timp până în momentul când Caroline avea deja 22 de ani. Johnny a întrebat-o ce făcea la vârsta aceea.

A: Mă pregătesc să fug din afurisita asta de fermă veche.

J: Carl are încă toți banii?

A: Cred că da. În orice caz, mie nu mi-a dat nici un ban.

J: Nu ți-a dat? Atunci îi ascunde undeva, poate în spatele hambarului, sau îi ține îngropați?

A: Dacă aș ști unde a ascuns banii, i-aș lua cu siguranță! spuse fata, căreia această obervație nu i se părea distractivă.

J: Să vedem... Deci te-ai căsătorit cu șase ani în urmă?

A: Da. Se împlinesc șase ani acum în iarnă.

J: Și ai copii cu el?

A: Nu. Nu îl las să mă atingă, mă dezgustă.

J: Și cu ce te ocupi? Lucrezi pământul?

A: Da. Trebuie să fac o parte din muncă. Avem şi angajaţi, dar ei nu fac totul. Sunt nevoită să gătesc pentru ei.

J: Și unde ai de gând să fugi de aici?

A: Mă duc într-un oraş mare. Plec la Chicago. (Dintr-o dată e plină de mândrie).

J: Singură?

A: Nu, plec împreună cu Al.

J: Unde l-ai cunoscut pe Al?

A: Ne-am întâlnit la un magazin în Springfield.

J: Îți făceai cumpărăturile acolo?

A: Mai mult mă uitam la mărfuri.

J: Și el ce făcea acolo?

A: (Chicoteşte) El se uita la mine. Apoi a venit la mine, mi-a spus că sunt frumoasă şi m-a întrebat cum mă cheamă.

J: Se pare că te-a plăcut din prima clipă, de vreme ce vrea să te ia cu el la Chicago.

A: Da, şi mă va duce la un bal.

Când Anita s-a trezit mai târziu, a spus că încă îşi mai amintea scena aceea. Era ca rămășița unui vis, care încă mai rămâne în memorie chiar după ce persoana s-a trezit, fragmente de imagini care dispar apoi. A spus că avea părul negru lung şi era desculță. L-a văzut pe acest bărbat care stătea acolo, frumos, brunet, îndesat, purtând un costum dintr-un material cu dungi. Era genul de bărbat care ar fi impresionat în mod sigur orice fată simplă de la țară. Se pare că atracția a fost reciprocă.

J: Și cât de curând vrei să fugi?

A: În seara asta, când se întunecă.

J: Al vine să te ia de la fermă?

A: Da. Ne întâlnim la poartă.

J: Are mașină?

A: Da. Sunt foarte puțini oamenii care au mașini în aceste vremuri. Așa mi-am dat seama că are mulți bani. Și se îmbracă elegant. O să vină curând, e deja foarte întuneric.

J: Dar ce face Carl?

A: Doarme în camera lui.

J: Cred că o să se mire când se va trezi și o să vadă că ai plecat.

A: Bătrânul prostănac afurisit. (Râde).

J: Ți-ai pregătit hainele?

A: Amândouă rochiile. (Râde sarcastic). Ha ha...

J: Carl ți-a cumpărat cele două rochii?

A: Nu, eu mi le-am făcut. (E furioasă).

J: Deci te pricepi la cusut?

A: Nu foarte bine, dar nu pot sta fără haine, nu? Omul ăsta al meu nu vrea să cheltuie nici un ban... (O pauză lungă). Sunt atât de nerăbdătoare!

J: Bine, deci în curând vei fi la Chicago și te vei simți minunat.

Urmează o pauză, apoi cu o voce tristă ea adăugă:

A: Știu că e însurat, dar nu îmi pasă. Mi-a spus deja că nu se poate căsători cu mine.

J: De cât timp îl cunoști?

A: L-am întâlnit ieri, dar am simţit imediat dorința de a fugi cu el. (A urmat o pauză, apoi dintr-o dată Anita a devenit atât de agitată încât aproape s-a prăbuşit din fotoliu). Iată-l că vine. Îşi flutură mâna în aer. Sunt aici ! Sunt aici!

J: A aprins farurile?

A: Da, le-am văzut.

J: Poți să îmi spui ce maşină are Al?

A: Este un Stanley Steamer. El nu cumpără decât cea mai bună maşină.

J: Probabil că l-a costat o grămadă de bani.

A: El are o mulțime de bani şi îi cheltuieşte.

Pe vremea aceea nu aveam nici cea mai vagă idee despre această maşină Packard, dar am făcut cercetări şi am descoperit imagini care o reprezentau. Am văzut că avea faruri asemănătoare unor lanterne. Maşina se deplasa cu ajutorul aburului, astfel că nu făcea foarte mult zgomot şi de aceea era uşor de condus la o fermă fără a trezi oamenii care se odihneau.

J: Aţi plecat deja?

A: Da, dar drumul este lung. Ştiu că trebuie să mergem spre nord. Ne vom şi opri două nopţi. El are nişte afaceri de făcut pe drum. Trebuie să se întâlnească cu anumite persoane.

J: Unde?

A: Nu ştiu. Eu voi aştepta la hotel. Este un oraş mic şi mie mi se pare un loc ciudat pentru afaceri. Acolo vom petrece o noapte. Mi-a spus să îl aştept şi să nu vorbesc cu nimeni.

J: O să mergeţi apoi la Chicago?

A: De îndată ce plecăm de aici. Al a spus că mă va învăţa tot felul de lucruri. Cum să merg frumos, cum să vorbesc frumos, îmi va cumpăra chiar şi un corset.

J: (Surprins.) Ai nevoie de corset ?

A: Nu cred. Sunt slabă, dar toate doamnele fine şi elegante poartă corsete sub haine. Iar eu am să fiu ca ele. Voi avea totul!

J: Crezi că Al va avea grijă de tine cum se cuvine?

A: Sunt femeia lui şi nu o să îmi lipsească nimic.

În acest punct, după o pauză, ea a făcut un salt în timp, fără să i se indice acest lucru. După o perioadă de confuzie, am reuşit să stabilim unde se afla.

A: Acum nu mai trebuie să gătesc, nu mai trebuie să fac nimic. Peste tot în casă sunt servitori negri. Trăim într-o casă mare. El nu poate sta mereu cu mine, dar este aici în majoritatea timpului.

J: Cât de mare este casa voastră?

A: Are 18 camere.

J: La ce adresă locuiți?

A: Este o proprietate privată în afara orașului, astfel încât nimeni nu poate veni sau pleca de aici. Ăsta e singurul lucru care nu îmi place. Îmi plăcea când locuiam în oraș. Atunci puteam să mă plimb pe jos până în centru ori de câte ori doream, dar Al spune că e mai bine să nu fiu văzută prea mult.

J: Unde locuiați în oraș?

A: Stăteam la hotelul Casa Gibson, chiar în centrul orașului. Mai târziu când am făcut cercetări, am descoperit în arhivele orașului Chicago că existase un hotel cu acest nume în anul 1917, pe West Street, la numărul 63.

A: Mergem la petreceri private, doar că nu am voie să mă duc în oraș de câte ori vreau.

J: Petrecerile private sunt în case diferite?

A: Da, dar mai organizez și eu niște petreceri grozave aici.

J: În ce an ne aflăm?

A: Cred că suntem în 1929.

J: Ați cumpărat casa aceasta?

După o întrerupere:

A: Noi nu am cumpărat casa. El a construit-o pentru mine.

J: A făcut asta... în timp ce locuiați la hotel?

A: Da, de asta stăteam la hotel. A fost în timp ce el construia casa.

J: Ai văzut progresul lucrărilor în timp ce era construită?

A: Da, obișnuiam să merg și să privesc. El spunea că nimic nu e prea bun pentru mine. A pus chiar și marmură la baie. E cea mai frumoasă casă de pe Lake Road.

J: Și poți vedea din casă acel lac?

A: Da, se poate vedea de pe terasă. Luăm masa de multe ori acolo. Este o terasă acoperită cu sticlă. Putem mânca acolo chiar și iarna.

J: Și terasa are vedere spre lac?

A: E destul de departe de lac, dar îl poți vedea destul de bine de pe terasă.

J: Ce vârstă ai tu acum, Carol?

A: Nu îmi place să vorbesc despre vârsta mea. Mă străduiesc din greu să arăt tânără, îmi doresc ca Al să nu mă părăsească niciodată pentru altă femeie.

J: Nu cred că Al ar putea să te părăsească. A mai fost și cu alte femei?

A: El nu vrea să recunoască asta, dar eu sunt sigură că da. Nu mai vine să stea cu mine atât de multe nopți cum făcea altă dată. E în continuare foarte bun cu mine și îmi dăruiește foarte multe lucruri, haine frumoase. Pot să merg în orice magazin și să cumpăr tot ce vreau. Toată lumea mă cunoaște.

J: Și el plătește pentru toate astea?

A: Cred că da, eu doar mă duc acolo și le spun ce doresc.Uneori doar dau telefon să le spun ce să-mi aducă, iar dacă nu îmi place, le dau marfa înapoi. Asta e viața adevărată. La fermă nu a fost niciodată așa.

J: Îmi dau seama că nu. Carl te-a căutat vreodată?

A: Bineînțeles că nu. Al și cu mine credem că el nu era decât un prost bătrân. Vroia doar ca eu să muncesc pentru el în timp ce mă atingea sau se uita la

mine. Era chel şi foarte bătrân. Avea în jur de 65 de ani.

J: Atunci probabil că a murit deja?

A: Da, probabil că a murit.

J: A venit cineva din neamurile tale în oraş să te caute?

A: O, ar fi fost ceva extraordinar pentru ei să vină şi să facă cumpărături la Springfield. Biata mama a muncit până la moarte. Şi-a dat toată forţa pe care o avea. Eu nu am vrut să fac asta. Nu mi-am dat viaţa muncind la fermă.

Restul acestei sesiuni va fi inclus pe bucăţi, în capitolele care urmează.

După ce Anita s-a trezit, a fost surprinsă să asculte povestea pe care a relatat-o. A mers în bucătărie, a băut o cană de cafea şi noi am discutat amănuntele, în timp ce ea ne privea fără nici o expresie pe faţă. A fost prima dată când am realizat că acest gen de subiecţi somnambuli intră atât de profund în transă încât nu îşi mai amintesc nimic atunci când se trezesc. Pentru ei era ca şi cum ar fi tras un pui de somn. Nu era deloc conştientă de faptul că a experimentat un alt tip de personalitate.

Ne gândeam că s-ar fi putut simţi ruşinată sau insultată, pentru că June-Carol avea un caracter atât de diferit de al ei. Dar Anita a spus că nu avea astfel de sentimente şi că era capabilă să înţeleagă motivele aflate în spatele acţiunilor lui Carol, care au determinat-o să procedeze aşa. Ea nu a fost decât o fată nefericită de la fermă, confuză şi exploatată. Deci nu e de mirare că a fugit cu Al. Anita avea compasiune faţă de Carol şi nu o judeca.

Ceea ce o deranja era perioada de timp trăită în acea viaţă. Nu o interesa deloc perioada anilor 20 şi nu vroia să ştie nimic despre ea. Aceasta datorită bandelor de gangsteri care existau la Chicago în acea perioadă. Anita avea o aversiune teribilă faţă de orice formă de violenţă, o teamă inexplicabilă care a urmărit-o toată viaţa şi care nu părea să aibă sens. Aceasta o determina să se uite numai la comedii la televizor.

În anul 1968 rula la televizor un serial intitulat Cei de Neatins. Serialul prezenta exact perioada de timp în care Anita făcuse regresie, şi era genul de

film la care ea refuza să se uite. Dacă vreun membru al familiei ei se uita la acest serial, ea își găsea ceva de făcut la bucătărie. Să fi fost motivată această aversiune de vreo întâmplare dintr-o viață trecută? Fusese ea expusă unor acte de violență într-o viață trecută? Era o persoană foarte liniștită și nepretențioasă care nu fusese expusă la violență în viața actuală, așa că ar fi fost foarte interesant de investigat acest aspect în sesiunile următoare, acum când ușa către trecut fusese deschisă. Trebuie precizat că Anita nu fusese niciodată la Chicago; ea s-a născut și a crescut în Missouri.

În seara aceea atunci când a ajuns acasă, Anita a scos toate cărțile, chiar și pe cele pe care le ținea împachetate, căutând în ele ceva care ar fi putut să îi trezească o amintire despre acea perioadă. Dar nu a găsit nimic. Ne-a spus că dacă noi vroiam să facem cercetări despre acea perioadă de timp, ea nu dorea să audă de ele. Și nici nu dorea să citească ceva care ar fi putut să o influențeze la următoarele sesiuni de lucru. Era confuză dar și curioasă, astfel încât a decis ca cercetarea noastră să continuie.

CAPITOLUL 3

Înregistrarea de pe banda de magnetofon – comparații

La sesiunea următoare, Johnny a vrut să verifice dacă Anita s-a întors cu adevărat la aceeaşi personalitate pe care a o explorase în săptămâna precedentă. A vrut să revină şi să pună întrebări despre perioada de timp, chiar să creeze confuzie pentru a vedea dacă ea continuă să dea aceleaşi răspunsuri, dacă este coerentă. De asemenea, perioadele de timp înregistrate pe prima bandă nu se potriveau. Nu era posibil ca ea să aibă 16 ani în 1907, dacă avea 50 de ani în 1922. Aşa încât în această sesiune doream să clarificăm această problemă. Mai târziu în practica mea, am descoperit că aceasta este o problemă comună a pacienților, mai ales atunci când este vorba de regresii în vieţi anterioare. Pacienţii sunt de multe ori confuzi în ceea ce privește timpul așa cum îl înțelegem noi, mai ales atunci când fac prima dată regresie într-o viață anterioară. Unii cercetători spun că în hipnoză se folosește o altă parte a creierului, care nu recunoaște timpul.

Ni s-a părut interesant să vedem dacă putem obține informaţii care pot fi verificate şi documentate. La urma urmei, viața lui June-Carol se referea la o perioadă destul de recentă, cu numai 40 de ani în urmă, şi ar fi trebuit să existe dovezi certe cu privire la acea perioadă. Dar ne așteptau niște surprize.

Anita s-a așezat comod în fotoliu și s-a pregătit pentru a doua sesiune de înregistrări. Noi eram nerăbdători să vedem cum se va prezenta de această dată June-Carol. Astfel, Anita a fost din nou dusă prin regresie din ce în ce mai departe în trecut în viața prezentă, până când la un moment dat i s-a sugerat că se găsește în anul 1926.

J: Unde te afli?

A: Mă aflu în curte.

J: Și unde locuiești?

A: Stau în casa asta mare din cărămidă roșie cu multe zone albe, obloanele și terasa sunt albe, e toată numai roșu și alb.

J: În ce oraș te afli?

A: Chicago.

J: Care este numele tău?

A: Doar vreo doi sau trei oameni îmi cunosc adevăratul nume. Toată lumea îmi spune June.

J: Este un nume frumos.

A: Da, frumos ca o zi de vară. Era în luna iunie, o zi frumoasă. Mă simțeam frumoasă și eu. Așa ne-am hotărât ca June să fie numele meu.

J: Și care este numele tău de familie?

A: Eu nu mai am un nume de familie. Sunt doar June.

Se pare că revenise aceeași personalitate

J: Spune-mi, te rog, numele tău real.

A: Mă numesc Carol Steiner.

J: Deci locuiești în casa aceasta de cărămidă roșie cu obloane albe. Care este adresa la care stai?

A: Nu are nici un număr. E pe Lake Road. E o casă frumoasă înconjurată de copaci și se vede lacul de pe terasă.

J: De cât timp locuieşti la Chicago?

A: A trecut mult timp. Să vad... 15 ani... sau 16. Cred că se împlinesc 16 ani în toamna asta.

J: Este o perioadă lungă de timp. Ai venit la Chicago din altă parte?

A: Am venit de la o fermă...

J: Şi unde sa afla ferma asta în Chicago?

Johnny încerca să creeze confuzie.

A: Nu, Chicago este un oraş mare.

J: Şi atunci unde era ferma?

A: Lângă Springfield.

J: Asta este în Illinois?

A: Da.

J: Am auzit că ar mai fi un astfel de oraş şi în Missouri.

A: Nu am auzit de el în viaţa mea. (Râde).

J: Dar ai auzit de Missouri?

A: Cineva mi-a spus că s-ar afla lângă Illinois, dar nu am fost acolo niciodată.

În viaţa actuală, Anita a crescut în statul Missouri.

J: Şi cu ce îţi ocupi timpul? Lucrezi?

A: O nu, am casa asta, socializez mult, primesc oamenii care mă vizitează şi am grijă de flori.

J: Organizezi multe petreceri acasă?

A: Da, dau foarte multe petreceri și mă duc la rândul meu în multe locuri. Sunt destul de ocupată.

J: Cine vine la petrecerile tale?

A: Prietenii de afaceri ai lui Al, evident.

J: Și cine este Al?

A: Al locuiește aici cu mine.

J: Este vorba de domnul Al Steiner?

Din nou încerca să creeze confuzie.

A: (Râde) Numele lui nu este Steiner.

J: Atunci care este numele lui?

A: Are un nume italian. Nu am voie să îl spun nimănui.

J: Numele de familie a lui Al este Capone, nu-i așa?

Johnny se gândea la vestitul gangster din Chicago din perioada anilor 20. June a intrat imediat în defensivă.

A: Nu trebuie să-i spui niciodată pe nume. El mi-a spus să nu îmi fac probleme, dar să nu vorbesc cu nimeni despre asta. Să nu pun întrebări și să fac ce îmi spune, și atunci totul va fi bine.

J: Foarte bine, dar mie poți să îmi spui.

A: (Ezită) Sigur nu o să spui nimănui?

J: Nu am să spun nimănui.

A: Este Gagiliano.

J: Gugiliano. Pronunț corect?

A: Gagiliano. Este un nume italian ciudat, nu-i așa? Nici eu nu l-am putut pronunța la început. Trebuie să fii italian ca să îl poți pronunța, spune Al. Și eu nu sunt. (Chicotește).

J: Al este un bărbat frumos?

A: Da, arată foarte bine.

J: Ce vârstă are el?

A: Nu îmi spune niciodată. Dacă îl întreb, râde și îmi spune că este destul de bătrân.

J: Și tu ce vârstă ai?

A: Cred că sunt cam de vârsta lui Al. (Devine tristă.) Nu sunt foarte bătrână, dar încep să îmi arăt vârsta. Chiar trebuie să spun asta?

În vocea ei se simte durere.

J: Dacă te deranjează, nu trebuie.

A: Nu vreau să știe Al ce vârstă am.

J: Bine, nu am să-i spun lui Al. Asta e numai între noi.

A: Ei, am aproape 40 de ani. Nu vreau să îmbătrânesc, dar cred că nu am încotro.

Cuvintele acestea sunau a minciună. Din motive evidente, mințea.

A: Da, mint în privința asta. Nu îi spun niciodată când este ziua mea de naștere.

J: Hai să ne oprim atunci la 29 de ani.

A: Da, voi rămâne la vârsta de 27 de ani toată viața mea.

J: Preferi să îți spun June sau Carol?

A: Mai bine spune-mi June. Al s-ar înfuria dacă ar auzi că îmi spui Carol.

J: Ok. June.

Johnny a încercat apoi să treacă la alt subiect, care putea fi verificat.

J: Tu mergi la filme?

A: Nu, nu trebuie să ies afară din casă în timpul zilei, nu foarte des oricum.

J: Dar seara mergi la teatru sau la un spectacol?

A: Da, mai mergem să vedem vodeviluri. Astea îmi plac cel mai mult. Luna trecută am mers să îl văd pe Al Jolson.

J: La ce teatru ai fost?

A: La Palace.

Am verificat asta şi corespundea realităţii. Teatrul Palace exista şi mai există şi în zilele noastre, pe Strada Randolph la numărul 159, la Chicago.

J: Costă mult să mergi la un astfel de spectacol?

A: Nu ştiu, eu doar îl întreb pe Al dacă putem merge, iar el mă duce acolo atunci când poate. Uneori e foarte ocupat, dar de obicei obţin ceea ce vreau.

J: La cinematografele publice din Chicago sunt prezentate filme?

A: Am auzit că sunt două sau trei cinematografe. Am mers la câteva, dar oamenii se prostesc, nu arată bine în film. (Râde.) Nu se mişcă aşa cum o fac oamenii normali.

J: Se vorbeşte în filme?

A: Asta este ceva nou. Am auzit despre asta. Da, în ultimii ani actorii au început să şi vorbească în filme. Înainte apăreau doar câteva cuvinte scrise pe ecran, dar acum chiar vorbesc.

J: Ai fost la vreun film din acestea?

A: Da am fost. Era ceva nou şi am vrut să văd despre ce este vorba.

J: Ai vreun fonograf în casă?

A: Da, sigur. Avem toate discurile apărute.

J: Şi care este favoritul tău?

A: Îmi plac cele în care se vorbeşte.

J: Despre ce se vorbeşte?

A: A, despre negri. Unul din ei întreabă cât costă untul, iar celălalt îi spune că este prea scump pentru el, mai bine să cumpere nişte untură de uns osiile. (Toate astea sunt povestite cu un accent de negru).

J: (Râde) Da. Toate astea par a fi luate dintr-un vodevil?

A: De acolo vin toate glumele astea. Al Jolson a făcut înregistrări.

J: Îţi place Al Jolson?

A: Nu îmi place că şi-a vopsit faţa în negru. Nu înţeleg de ce un om alb ar vrea să arate aşa. Dar când îşi şterge vopseaua de pe faţă, arată destul de bine.

J: Dar un aparat radio aveţi acasă?

A: Da, avem. Ascult muzică la el.

J: Şi ce program îţi place mai mult?

A: Nu ştiu ce program este, dar eu aşez butonul în dreptul numărului 65. Acolo e muzica aceea care îmi place mie. (În acest punct, Anita ridică mâna ca şi cum ar fi întors un buton.)

A: Există multe butoane, dar eu îl întorc pe acesta mic şi îl fixez la 5 sau 6. Acolo se aude cel mai bine.

Am verificat. Radio-difuziunea din Chicago înființată în 1922 emitea pe 65 de megahertzi.

J: Și ei transmit muzică tot timpul?

A: În cea mai mare parte a timpului.

J: Ce muzică îți place cel mai mult?

A: Îmi place charleston, pentru că e nou și distractiv.

J: Ce e acela?

A: E un dans nou și antrenant, o muzică care îți dă o stare de bine și de fericire. Eu dansez mult. Când încep să dansez, toată lumea se oprește să mă privească. Sunt o dansatoare foarte bună.

J: Și ce dansuri știi?

A: Charleston, Hoochie-Cooch în care te cobori până la pământ apoi te ridici ca un șarpe, ondulându-te. E mai distractiv decât alte dansuri precum fox-trotul. Valsul este atât de încet, iar mie îmi place muzica rapidă.

J: Ai auzit de un dans numit Black Bottom?

A: Da acesta este dansul despre care vorbeam. Eu îl numesc dansul Hoochie-Cooch. Te lași în jos până la dușumea iar apoi te miști ca un vierme, până te ridici.

Nu știam dacă are dreptate sau nu, dar descrierea corespundea numelui acelui dans.

J: Bun. Și charlestonul cum se dansează? Poți să mi-l cânți?

Ea intonă câteva măsuri din muzica tradițională a acestui dans. Poți să dansezi după Charley Boy (Charley Iubitul Meu). Este o melodie potrivită pe care să dansezi. Stai pe loc, pui un picior în față apoi celălalt mai în spate, apoi un picior în față și celălalt înapoi, și poți să faci astfel tot felul de mișcări. Eu acum îl învăț, dar deja am devenit destul de bună și cu timpul voi

dansa şi mai bine.

J: Nu cred că am văzut dansul ăsta.

A: Nu l-ai văzut ? Dar nu ieşi în societate ?

J: Da, ieşeam pe vremuri.

A: Şi nu se dansa asta la petrecerile la care ai fost?

J: Nu. Spuneai că e nou.

A: Dar toată lumea a auzit despre el! E cel mai cunoscut dans, se vorbeşte peste tot despre el. (Exasperată). Eşti sigur că nu l-ai auzit?

J: Poate că l-am auzit, dar nu ştiam ce este.

A: Doamne, tu nu ştii să trăieşti!

El râde foarte tare şi ea îşi dă seama că o tachina.

J: Deci îţi place să dansezi. Poţi şi să cânţi?

A: Nu. Al râde de mine. Spune că eu nici măcar nu vorbesc ca lumea, că spun lucruri care nu sunt corecte, că ar trebui să vorbesc mai bine, iar eu îi răspund că oricum eu nu am accent italian ca el. (Râde) Eu ştiu să îi dau replica. Nimeni nu mă poate pune pe mine cu botul pe labe.

J: Şi ce fel de rochii porţi atunci când dansezi Charleston?

A: Rochia mea favorită e aurie şi are şiruri de dantelă pe ea. Se unduieşte în timpul dansului. Am şi pantofi asortaţi aurii.

J: Cât de lungă este rochia?

A: Nu este prea lungă, poţi să fii sigur de asta. Nu îmi plac rochiile lungi. Dacă ai picioare frumoase, e cel mai bine să le arăţi. Îmi place să mi se vadă genunchii.

J: Cum vine asta? Te dai cu ruj pe genunchi?

A: Toată lumea face așa. Doar e la modă.

J: Te machiezi?

A: Sigur, îmi pudrez fața, pun un pic de ruj. Pentru că nu vreau să par palidă. Toată lumea face așa.

J: Și ce culoare are părul tău?

A: Sunt brunetă.

J: E culoare naturală sau...

A: (Indignată) Întotdeauna am fost brunetă!

J: Știi că unele fete își pun ceva pe păr pentru a schimba culoarea naturală...

A: Eu nu îmi schimb culoarea. Doar mai acopăr pe ici pe colo, unde a început să încărunțească. Dar părul meu a fost întotdeauna închis la culoare.

J: Am citit undeva că dacă mănânci din când în când un ou crud, părul tău va arăta bine. Ai auzit despre asta?

A: Ah, ce scârbos! Eu mai pun ouă în șampon.

J: Asta este cea mai bună metodă?

A: Da, bat ouăle și apoi le pun în șampon.

J: Și asta face ca părul tău să arate frumos?

A: Sigur, este moale și strălucitor.

J: Și cum îți coafezi părul?

A: Eu mă tund scurt. Îl pieptăn. Port breton și îl buclez ușor în dreptul urechilor. Când m-am tuns prima dată lui Al nu i-a plăcut, pentru că înainte

toate femeile purtau părul lung. Eu a fost printre primele care s-au tuns. Mi se părea ceva foarte modern.

J: Dar bijuterii porţi?

A: Da, am o mulţime de bijuterii. Favoritul meu este un inel cu smaralde. Este un inel mare, îl port chiar acum. Îl vezi?

Anita îşi ridică mâna stângă.

J: Nu l-am observat. Probabil nu mai văd bine.

A: Ajunge până la încheietura degetului. Cum de nu îl vezi?

J: (Cu un umor ascuns) Ai dreptate, doar că nu am fost destul de atent. Şi nu îţi este teamă că îl vei pierde?

A: A nu, este destul de bine fixat pe mână.

Ea scutură de mai multe ori mâna ca şi cum ar fi avut un inel invizibil pentru noi, pe care îl învârtea pe deget.

A: Îl port aproape întotdeauna. Mai ales dacă am o rochie roşie. Al spune că nu se asortează dar eu râd şi îi spun că e al meu şi îl port când şi cum vreau. Dar acum mă aflu aici în grădină şi culeg trandafiri. Vreau să îi pun pe pian.

J: Ce fel de pian ai?

A: Unul alb, îmi place ca toate lucrurile din cameră să fie albe.

J: Ştii să cânţi la pian?

A: Da. Ştiu să cânt la pian. Noi am fost o dată la un club şi i-am rugat să mă lase să cânt. Toată lumea a râs, pentru că ei credeau că nu ştiu. Dar am cântat destul de bine. Am cântat un cântec vechi despre... O, e un cântec vechi despre lună şi trandafiri. Asta a fost prima dată când am ajuns aici. Al a fost atât de încântat încât mi-a cumpărat un pian şi mi-a spus să exersez la el. Nu doream unul din acele piane care cântă singure. Nu îmi plac, nu sunt deloc distractive. Vreau să învăţ să cânt chiar eu.

J: Asta este foarte bine. Acum povestește-mi te rog despre casa ta.

A: Este o casă mare cu 18 camere şi îmi place foarte mult să trăiesc aici. Nu are să mă gonească nimeni niciodată de aici! Nu îmi place să fiu plecată de aici nici măcar în timpul nopţii. Al a construit această casă pentru mine. Uneori avem oaspeţi care vin şi stau o vreme aici. Dormitorul meu este la etaj, într-o cameră care are o uşă spre terasă.

J: Descrie camera ta. Eu nu am văzut-o niciodată.

A: Are satin pe pereţi. I se spune de fapt damasc. Este ca satinul, dar are nişte modele pe el. E de fapt un tapet. Am şi perdele asortate, iar covorul este alb. Este o cameră frumoasă, cu nuanţe de roz, albastru şi alb. Am şi un pat mare cu baldachin, acoperit cu o cuvertură de satin.

Dicţionarul defineşte damascul ca fiind o ţesătură bogată cu tipare, confecţionată din bumbac, mătase sau lână.

J: Deci Al ţi-a construit totul exact aşa cum doreai. Şi nu ai mai vrut să schimbi nimic...

A: Mai schimb culoarea la câte un perete sau mai adaug ceva nou. Din când în când Al mai cumpără mobilă nouă. Dar mie îmi place aşa cum e. Şi nu vreau să mut mobila. Vreau ca patul meu să fie exact unde e. Pentru mine e ca un vis frumos...

J: Ai baie în cameră?

A: Da, este lângă camera mea. Este pavată cu marmură albă, are mânere din argint la lavoar, iar cada este tot din marmură. Îmi place să mă îmbăiez în lapte şi îmi plac băile cu spumă şi bule de aer, băile fierbinţi sau reci.

J: Adică vrei să spui că tu chiar faci baie în lapte?

A: Ei, nu e chiar lapte... I se spune „baie cu lapte”. Este de fapt o substanţă care face ca apa să arate ciudat, arată ca laptele. Se spune că este foarte bună pentru piele.

Johnny face încă o încercare de a o trage pe sfoară.

J: De la cine ați cumpărat casa?

A: Casa a fost construită special pentru mine. Al mi-a făcut-o. A angajat un arhitect pentru ea. Trebuia să iasă perfect. I-a luat aproape un an ca să o construiască. Nu ne-am putut muta prea curând în ea.

J: Și în ce an ați construit-o?

A: Asta a fost acum câțiva ani. Când ne-am mutat nu era mobilată decât o singură cameră. Restul mobilei trebuia să vină după două zile. Eu am vrut să mă mut imediat. I-am spus lui Al să mă ducă cât mai repede acolo, pentru că voi rămâne în ea așa cum este. El a râs și a spus că nu putem dormi pe canapea. (Râde) Am dormit pe dușumea.

J: Și ce cameră a fost asta?

A: Nu o mai folosim atât de mult acum. Este camera din față, în dreptul ușii de la intrare. Chiar în partea dreaptă.

J: Este salonul?

A: Da. Și mai este un salon mai mare pe partea cealaltă.

J: Și care au fost primele lucruri pe care le-ați cumpărat?

A: Niște scaune și un obiect numit șezlong. Am râs când l-am văzut. I-am spus că omul care l-a făcut a fost un nebun care nu se putea decide dacă își dorește un pat sau un scaun. Al l-a așezat într-unul din dormitoare. Apoi am cumpărat niște mobilă nouă.

J: Pun pariu că asta a costat o grămadă de bani.

A: Avem bani. Am cumpărat și niște scaune care au picioarele mici și sunt tapetate cu un imprimeu cu dungi. Cred că sunt „antichități”. Eu am râs de ele, pentru că nu am crezut că sunt cu adevărat antichități. Dar astăzi toată lumea trebuie să aibă mobilă veche pentru că este la modă, iar Al a vrut să am și eu. Eu nu îmi doream deloc, dar dacă el a vrut și dacă este la modă, am acceptat. Dar i-am spus să îmi lase dormitorul așa cum e. Este aranjat exact

cum îmi place. El a râs şi a spus: „Bine, aşa să fie!”

J: Al vrea să schimbe şi partea din casă unde vin oaspeţi?

A: Da. Toate acestea – canapelele, scăunelele, taburetele... nu arată foarte confortabil. Avem o mulţime de camere iar când le numeri, dacă adaugi şi camerele servitorilor, în total sunt peste 20.

J: Cred că este foarte mult de muncă într-o casă cu 20 de camere. Cum reușești să păstrezi curățenia?

A: Am multe servitoare negrese. Unele se ocupă de etajul de sus, altele de parter. Ele gătesc, fac curăţenie, practic fac totul în casă. E adevărat că unele lucruri prefer să le fac eu, dar sunt destul de puține.

J: Ce anume preferi să faci tu?

A: În unele seri pregătesc masa pentru mine şi Al. Lui îi place să îi gătesc ouă cu sos picant, spaniol. Alteori vreau să fac spaghetti dar nu îmi iese, şi atunci preferă să gătească chiar el. Mama lui l-a învățat cum să le facă. Trebuie să ţii chifteluţele într-un anumit mod în mână atunci când le dai forma şi să ştii cum să le prăjești, altfel nu vor avea gustul potrivit (făcea mișcări cu mâinile prin aer, ca şi cum ar fi dat formă unei mingiuţe din carne tocată).

J: Acesta este secretul?

A: Nu ştiu. Trebuie să mai fie şi alte secrete, pentru că eu am încercat şi nu mi-a ieșit. Nu reușesc să gătesc mâncarea asta.

J: Ce îți place să mănânci?

A: E foarte bun ficatul tocat, mai ales dacă adaugi un pic de ceapă. Bucătăreasa mi-l pregătește foarte bine. Lucrează aici chiar de la început, de când ne-am mutat. Acum e bătrână, dar a gătit pentru noi foarte mulţi ani.

J: Se poate mânca și pe terasă?

A: Da. E foarte frumos. Mâncăm de multe ori acolo. Şi lui Al îi place foarte mult.

J: În ce parte este situată terasa? În ce direcţie poţi să priveşti de acolo? Spre est, spre vest? Ce se vede de pe terasă?

A: Pot zări apa. Cred că este spre est, pentru că dimineaţa devreme eu ţin perdelele trase şi nu îmi iau dejunul afară, dacă e soarele prea strălucitor. Nu îmi place. Mi se văd ridurile de pe faţă. De aceea am trei rânduri de perdele la fereastră. Întâi este o perdea subţire şi ondulată, apoi vin perdelele mai grele. Pot să îmi fac camera cât de luminoasă sau de întunecată vreau.

J: Vrei să spui că ai trei rânduri de perdele suprapuse? Cred că opresc toată lumina!

A: Avem foarte multe perdele, dar nu şi la luminator. Acesta permite să pătrundă foarte multă lumină. Cu el nu pot să fac mare lucru. Dar am comandat nişte vitralii drăguţe pentru luminator.

J: Seamănă cu o biserică?

A: Nu, nu este ca într-o biserică. Le-am comandat cu modele de flori şi frunze. Când soarele străluceşte, modelul este proiectat pe duşumea şi arată frumos. Parcă toată camera este înobilată.

J: Îmi imaginez că este destul de frig acolo la voi. Purtaţi pardesiu sau palton?

A: O, da! Avem tot felul de haine groase. Vrei şi tu una?

J: Ce fel de haine groase ai? Ai cumva o haină de blană?

A: Da, am o haină din blană de castor şi una de hermină. Îmi place hermina pentru că are blana albă. Asta îmi face părul şi mai negru, şi ochii şi mai albaştri.

J: Dar maşină ai?

A: Am şi un şofer, care conduce maşina pe care a cumpărat-o Al pentru mine. Este o maşină neagră şi strălucitoare, un Packard.

J: Asta este cea mai scumpă şi mai confortabilă maşină?

A: Nu știu dacă este mai confortabilă. Nu am mai fost decât cu un Steamer, dar Al spune că aceasta costă cel mai mult și probabil că este cea mai bună. El cumpără numai lucruri de bună calitate, iar mie îmi place.

J: Și șoferul o lustruiește tot timpul?

A: Nu are rost să ții o mașină bună, dacă nu ai grijă de ea.

J: Tu știi să conduci?

A: Pot să conduc dacă trebuie numaidecât, dar prefer să stau pe bancheta din spate și să las șoferul să își facă treaba. El este plătit pentru asta. În felul ăsta, Al este informat unde mă duc. Mai ales că sunt locuri unde nu am voie să merg.

J: Unde anume?

A: În anumite zone situate în centrul orașului. Nu trebuie să merg acolo unde lucrează el.

J: Și unde lucrează Al?

A: Nu îmi spune explicit. (Dintr-o dată devine foarte serioasă). Dacă îl întreb, se enervează. Îmi spune să îmi văd de treabă și să îmi țin gura. Nu îmi place când îmi vorbește astfel. Așa că mai bine nu îl întreb.

J: Mai sunt și alte locuri unde nu ai voie să mergi?

A: Nu pot să merg acolo unde se întâlnesc persoanele de vază din societate. La unele restaurante sau la hotelul Barlett House, unde se întâlnesc cei din înalta societate ca să își etaleze ținutele.

J: Al nu vrea ca tu să apari la astfel de întâlniri?

A: Nu. El spune că știu prea multe și că aș putea scăpa din greșeală informații care nu trebuie. Dar Chicago este un oraș mare, care se dezvoltă continuu. Al spune că orașul s-a dezvoltat mult de la Marele Foc.

J: Despre ce Mare Foc este vorba?

A: Cu mult timp în urmă a fost un incendiu care aproape a distrus orașul, cvartal după cvartal de clădiri. Dar acum aproape în fiecare zi se înalță o clădire nouă.

Ea se referea la Marele Incendiu din Chicago din anul 1891, care a distrus o mare parte din oraș.

J: În jurul tău sunt multe clădiri noi?

A: Când merg în centrul orașului, le pot vedea. Este un cartier întreg de clădiri cu locuințe și magazine, dar se vor construi și mai multe magazine în zonă.

J: Pe ce stradă este asta?

A: Nu pot să îmi amintesc. E lângă State, după colț. Mai înainte nu era o stradă deosebită, dar s-a dezvoltat și devine din ce în ce mai frumoasă.

J: Mergi și prin parcuri?

A: Da. Se fac picnicuri frumoase lângă lac și sunt foarte multe parcuri. Dar lui Al nu îi place să meargă la picnic. Eu mă pot duce, pot să merg acolo la plimbare și chiar să conduc mașina uneori.

J: Ai spus că poți să conduci mașina uneori, dar cum rămâne cu șoferul?

A: Am voie să conduc mașina uneori. Când mi-a dăruit Packard-ul, Al mi-a spus că va trebui să învăț să-l și conduc. Chiar șoferul m-a învățat.

J: E mașina ta. Îi schimbi viteza folosind pârghia aceea de pe podea?

A: Da, dar detest asta. Tot uit să o fac și greșesc. Și atunci pot să o stric. Iar dacă o stric, costă bani ca să o repar.

J: Și cum pornești mașina?

Johnny se gândea că pe vremea aceea mașinile trebuiau pornite cu o manivelă.

A: Dau un telefon şi le spun că vreau să conduc, iar ei îmi aduc maşina la uşă. Nu îmi amintesc să o fi pornit eu vreodată.

Johnny încerca deja să se gândească la alte întrebări.

J: Spune-mi, ştii ce este un avion?

A: Am auzit vorbindu-se despre ele, dar nu am văzut niciodată unul. Am auzit că în viitor avioanele vor putea să facă lucruri extraordinare, că se va călători cu ajutorul lor pretutindeni în lume. Dar pe mine nu mă vor face niciodată să urc într-un avion. Îmi este frică de ele. Nu cred că este bine să fii acolo sus, într-o drăcovenie din asta.

O afirmaţie surprinzătoare dacă te gândeşti că venea de la o persoană al cărei soţ era momentan staţionat la o bază militară, unde erau pregătiţi piloţi de avioane!

J: Bine June, voi număra acum până la 5 şi vei merge în anul 1910.

A numărat şi a condus-o înapoi în timp, în 1910.

J: Acum ce faci?

A: Este ziua mutării. Plec în sfârşit din hotelul ăsta afurisit.

J: Care hotel?

A: Am locuit la Hilton.

J: Pe ce stradă este?

A: Este pe strada principală de aici din oraş.

J: Şi unde te muţi?

A: La casa pe care am construit-o. Am tot lucrat la ea şi parcă nu se mai termina. Dar astăzi este gata, în sfârşit.

J: Şi aveţi multe bagaje la hotel, pe care trebuie să le luaţi cu voi?

A: Nu. Am ales nişte piese de mobilier şi deocamdată le luăm pe acestea.

J: Ok. Astăzi cu ce eşti îmbrăcată?

A: O, este rochia mea verde şi lungă, făcută special pentru mine, cu mulţi nasturi şi cu mâneci largi, în stil retezat. Aceste mâneci cred că se numesc „picior de oaie”.

J: Şi ţi se văd genunchii?

Era un alt truc al lui Johnny, care avea un umor puţin răutăcios.

A: Nu, domnule.

J: Ce fel de pantofi porţi?

A: Pantofi cu nasturi, bineînţeles.

J: Crezi că va veni o zi când pantofii nu or să mai aibă nasturi?

A: Nu îmi imaginez aşa ceva. Atunci oamenii ar putea să îţi vadă glezna. Trebuie să fii atentă când cobori din maşină, pentru a nu ţi se vedea glezna. Bărbaţii încearcă întotdeauna să o vadă.

Iată cât s-au schimbat lucrurile în 16 ani! Comparaţiile între cele două perioade de timp sunt incredibile şi distractive. Johnny se distra.

J: Şi cum îţi aranjezi părul?

A: E foarte lung, iar pe vârful capului e coafat foarte înalt. Nu mi-am tuns părul de mult timp şi e destul de greu de coafat şi periat. Îmi ia o zi întreagă să îl spăl.

J: Te-ai gândit vreodată să îl tunzi scurt?

A: Dacă toată lumea ar adopta un astfel de stil de coafură, aş fi printre primii care s-ar tunde. I-am spus lui Al că aş vrea să mă tund bărbăteşte măcar la spate, dar el a răspuns că părul meu arată foarte bine aşa cum e, şi nu ar vrea să îl vadă arătând ca dosul lui. A râs şi a adăugat că dosul lui nu arată foarte

bine, iar el nu ar vrea ca eu să port o coafură care să îi amintească de fundul lui.

Johnny râse la gluma ei.

J: Tu te fardezi?

A: Puțină pudră de orez îmi face fața să arate mai netedă și mai frumoasă.

J: Folosești și ruj?

Anita pare șocată.

A: Doar îmi ciupesc obrajii din când în când și îmi muşc buzele foarte tare, dacă vreau ca buzele mele să rămână roșii pentru mai multă vreme.

J: Și nu te doare?

A: Ba da. Mă doare, dar trebuie să arăt frumoasă. Mai folosesc făină pentru a mă da pe piele. O păstrez la mine, într-o punguță.

Și cu mâinile făcea gesturi, căutând să îmi arate cum îşi dă cu făină pe obraji.

J: Și nu rămâne praful ăsta în apă atunci când te speli?

A: Nu, doar astupă ridurile.

J: Praful acesta e făcut din ovăz crud sau copt?

A: (Râde) Prostuțule, nu ai cum să pui praf de ovăz copt într-o punguță. Ce absurditate! Nu prea știi mare lucru despre femei, nu-i așa?

J: Nu prea știu.

A: Vorbești ca unul de la țară, de la Springfield. Nici ăia de acolo nu aveau habar de nimic.

J: De acolo ești tu? De la fermă?

A: Da, nu m-am născut în oraș, ci la o fermă.

J: Cât de departe era ferma de orășelul Springfield?

A: Era drum de o zi cu căruța spre sud, cred.

J: Nu erau mașini pe vremea aceea cum sunt acuma, nu-i așa?

A: Da, acum sunt mașini pentru că suntem în 1910, dar tatăl meu nu va avea niciodată mașină, pentru că nu are bani.

J: Acum tu ai mașină?

A: Al are o mașină.

J: Deci tu nu ai mașina ta?

A: Nu. Mă duc cu Al cu mașina, atunci când mă ia cu el.

J: Și dacă Al nu este acolo ca să te ducă cu mașina, tu nu mergi nicăieri?

A: Prima dată m-am speriat și Al m-a tachinat, spunându-mi că mă comport ca o fetișcană speriată de la țară. Mi-a spus că acum am pantofi, cu care aș putea să merg pe trotuar.

Johnny râdea în gura mare.

J: Ce fel de mașină are Al?

A: Are un Stanley Steamer.

Johnny și-a amintit de ilustrațiile găsite în enciclopedii.

J: Este o mașină acoperită?

A: Mergem cu ea cu capota coborâtă.

J: Poate fi dată jos?

A: Nu cred, mai degrabă se împăturește. Apoi poți să călătorești cu vântul suflând în obraji.

A: (Își netezi obrajii). Dar îți cam zburlește părul...

J: Și ce se întâmplă dacă plouă?

A: Păi un om normal ar trebui să aibă destul de mult bun simț pentru a se feri de ploaie.

Johnny râse.

J: Și mașina face mult zgomot?

Citisem în enciclopedie că aceste mașini nu făceau mult zgomot.

A: Nu, nu...

J: Ce viteză poate atinge mașina lui Al?

A: Este cam imprudent, uneori merge cu 15 mile pe oră, alteori chiar mai mult... I-am spus la început că într-o zi curentul o să îi scoată ochii din cap. Dar el mi-a răspuns că asta nu se va întâmpla. Am fost foarte speriată la început.

În acest punct Johnny a adus-o la alte scene, pe care le voi prezenta în capitolul următor.

Am lăsat intactă această scenă, ca să arătăm diferența dintre cele două perioade de timp. Ce schimbări au putut să se petreacă în numai 10 ani! Chiar dacă încercăm să ne imaginăm că mintea Anitei a creat o fantezie, pare dificil să păstrezi aceste diferențe fără să modifici, cu timpul, datele. Este remarcabil că ea a păstrat aceleași caracteristici de personalitate, chiar în scene separate de perioade lungi de timp. Ea și-a păstrat personalitatea în cadrul fiecărei perioade. June/Carol ne apărea ca o persoană reală, cu un simț al umorului aparte. Era clar că ea nu era o siluetă de carton, nu era un zombi care se supune orbește la tot ce i se spune să facă.

CAPITOLUL 4

Viața lui June Carol

Am adunat mai mult material despre viața lui June Carol, decât despre alte personalități pe care le-am întâlnit făcând regresii cu Anita. Aceasta era viața ei cea mai recentă, și prin urmare era cea mai aproape de conștiința sa. Sesiunile au continuat timp de câteva luni și de fiecare dată când Anita era dusă în regresie, primul personaj pe care îl întâlnea era June sau Carol, în afară de situațiile când primea alte instrucțiuni.

M-am hotărât să aranjez fragmentele din viața ei într-o ordine cronologică, astfel încât cititorul să îi poată urmări povestea fără să se creeze confuzii și fără să mai caute înainte și înapoi. Deși întâmplările au fost accesate în decursul unei perioade foarte lungi de timp, este uimitor cât de bine se potrivesc împreună. Este de asemenea interesant că oricâte întrebări i-am fi pus nu reușeam să o derutăm, deși de multe ori eram noi derutați. Ea știa întotdeauna exact cine era și unde se afla. Nu există nici o modalitate de a șterge aceste întâmplări, fără a strica imaginea acestei persoane devenită pentru noi atât de reală încât eram foarte siguri că ea a existat cândva, a trăit și a iubit. Ea nu putea fi doar o zămislire a imaginației. Am început să o îndrăgim și să așteptăm cu nerăbdare să o auzim povestind, cu umorul ei caracteristic. Eram nerăbdători să vorbim cu ea. Ne gândeam că poate nu vom găsi niciodată dovezi despre existența sa, dar cu siguranță ea a fost foarte vie pentru noi, în acele luni din anul 1968.

Estimând nașterea lui Carol prin anul 1880, Johnny a dus-o pe Anita în anul 1881 și a întrebat-o unde se afla.

A: Stau pe dușumea.

J: Te joci cu ceva?

A: Da, cu nişte linguri, ca să mă facă să păstrez liniştea.

J: De ce? Faci mult zgomot?

A: Fac multă gălăgie.

J: Ce vârstă ai?

A: Nu ştiu.

J: Atunci cât de mare eşti?

A: Nu sunt destul de mare ca să port pantofi. Pot să umblu. Știu câteva cuvinte.

J: Ce cuvinte poți să spui?

A: Pot să strig pe mama sau pe tata, şi să toate sunetele pe care le scot animalele.

J: Aveţi multe animale în preajmă?

A: Suntem la o fermă.

J: Foarte frumos. Acum voi număra până la trei şi vei merge în 1885. Unu, doi, trei... Te afli deja acolo. Spune-mi... ce faci?

A: Sunt în curte şi mă joc cu bebeluşul. Încerc să îl fac să nu mai plângă. Micuţul se află într-un leagăn.

J: Tu mergi la şcoală?

A: Am să merg la şcoală anul viitor.

J: Ce vârstă ai?

A: Am cinci ani, voi împlini şase ani în prima zi din iunie.

Asta coincidea cu ceea ce povestise mai înainte. Al îi spunea June pentru că ea se născuse în luna iunie şi era frumoasă ca o zi de vară.

J: Cât mai este până la ziua ta?

A: Nu îmi dau seama. O să îmi spună mama când este.

J: Crezi că vor face un tort ca să sărbătorească ziua ta de naştere?

A: Mama coace uneori o prăjitură.

J: Crezi că o să facă una pentru ziua ta?

A: Este necesar să facă asta?

J: Unii oameni fac o prăjitură ca să îşi sărbătorească ziua de naştere. Alţii coc prăjituri în alte zile.

A: Da... Noi mai facem prăjituri duminica, atunci când este posibil.

J: Bine. Acum spune-mi te rog, despre casa ta. Cât de mare este?

A: Are trei camere mari şi un pod.

J: Şi tu unde dormi?

A: Eu dorm în pod. Mama face o saltea din paie, apoi aranjează un pat frumos şi moale, în care mă pot strecura. Când am să fiu bogată, am să dorm într-un pat de pene. Mama are o saltea de pene în patul ei. De aceea mi-a spus că atunci când o să cresc mare, voi avea şi eu una.

J: Da. Ar fi frumos. Acum hai să privim înainte şi să vedem ce se întâmplă în 1890.

Anita a fost dusă înainte în timp.

J: Spune-mi ce faci?

A: O ajut pe mama. Am încălzit apă în curte, ca să spălăm mai multe scutece.

În fiecare an mai apare un bebeluș.

J: Ce fel de săpun folosiți?

A: Săpun făcut de mama.

J: Și spală bine rufele?

A: Păi tot freci la ele, și freci și freci... până când sunt curate.

J: Folosești o scândură pe care freci rufele?

A: Uneori. Alteori le freci una de alta.

Anita își mișcă mâinile ca și cum ar spăla rufe.

A: Uite așa, și mai pui și săpun pe ele.

J: Pare o muncă destul de grea.

A: Da, muncesc toată ziua, atunci când este ziua de spălat rufe. Și dacă am noroc să bată vântul în acea zi, se usucă repede.

J: Unde este pusă frânghia de uscat rufe?

A: Este întinsă de la casă până la copacul de colo.

J: Carol, ce vârstă ai tu acum?

A: Am nouă ani, aproape zece, așa spune mama.

J: Și mergi la școală?

A: Nu. Am mers o vreme, dar mama avea nevoie de ajutorul meu. Acum am foarte multă treabă în casă.

J: Deci ai mers la școală doar pentru puțin timp?

A: Da, am mers numai doi ani la școală.

J: Unde se găsește școala?

A: O, e drum lung până acolo.

J: Și mergeai pe jos la școală?

A: În fiecare zi, dar dacă ningea foarte tare nu puteam să merg.

J: Știi să îți scrii numele?

A: Da, îl pot scrie cu litere de tipar și scriu destul de bine. Mai fac exerciții de scriere cu un băț pe pământ, atunci când pot.

În mod neașteptat, Johnny a avut ideea de a testa dacă Carol poate să își scrie numele pentru noi. Nu știam dacă asta este posibil, dar merita să încercăm. Pe vremea aceea eram deschiși către orice noi încercări.

J: Uite un creion și o bucată de hârtie. Vrei te rog să îți scrii numele pentru mine?

A: Nu ai o tăbliță?

Johnny a rugat-o pe Anita să-și deschidă ochii. Era foarte dificil și ea se uita la hârtie cu ochi ca de sticlă. Apoi i-a dat creionul în timp ce eu țineam hârtia ca să nu se miște, și am privit în timp ce ea scria foarte greoi și cu litere mari: „CAROLINE LAMBERT”. Era un scris foarte neregulat și copilăresc.

A: Am învățat asta anul trecut, dar trebuie să mai fac exerciții pentru că nu sunt foarte bună la scris. Mama spune că odată ce ai învățat ceva, nimeni nu poate să îți mai ia ceea ce știi. Nici ea nu știe multe. M-a rugat să o învăț și pe ea să își scrie numele.

J: Mama ta nu a fost la școală?

A: Nu cred că a mers vreodată.

Și în alte două ocazii, atunci când am dus-o pe Anita în anul 1890 ca să îi verificăm orientarea, ea a relatat aceeași situație și aceleași condiții. O singură dată a spus că culegea roșii.

A: Culeg roșii până se va umple coșul.

J: Și ce vei face cu toate aceste roșii?

A: Trebuie să le gătesc, apoi le pun în conserve, și mai fac și un fel de sos dulce și aromat.

Apoi ea a oftat profund.

J: Ce s-a întâmplat?

A: E foarte cald, aș vrea să plouă. E prea mult praf pe aici. Nu a mai plouat de multă vreme. E foarte cald.

J: Ce vârstă ai acum, Carol?

A: Nu știu sigur. Mama spune că nu contează, dar eu sunt curioasă și aș vrea să știu. Nu mai merg la școală.

J: Cât timp ai mers la școală?

A: Aproape doi ani.

J: Și ce ai învățat la școală?

A: Am învățat să scriu cu litere mari, am învățat să număr și știu alfabetul. Pot să număr până la zece, la douăzeci, dar apoi mă zăpăcesc. Profesorul spune că e ușor, dar tata crede că nu am un cap potrivit pentru numere. Fac exerciții.

Dacă tot am explorat această perioadă din viața lui Carol, i-am pus multe întrebări despre ceilalți membri ai familiei. Se pare că avea aproximativ șapte frați și surori. Interesant este că a menționat existența unui frate numit Carl, care a primit numele unui prieten al tatălui său. Acest prieten este fără îndoială acel Carl cu care s-a căsătorit ea mai târziu. Într-o altă sesiune de regresie a fost dusă înapoi în anul 1900 și a fost întrebată ce făcea.

A: Gătesc. Coc păpușoi pe plită. Se pregătește mâncarea pentru angajații care ne ajută la fermă. Sunt mulți care treieră grânele. Aceștia mănâncă foarte

mult, sunt foarte flămânzi.

J: Unde te afli?

A: Sunt la ferma soțului meu.

J: Cum îl cheamă pe soțul tău?

A: Se numeşte Steiner, Carl Steiner.

J: Unde se află ferma voastră?

A: Aproape de Springfield.

J: În ce direcție?

A: Când mergem la oraș dimineața, avem soarele în față.

J: Și e lung drumul până la oraș?

A: Ajung acolo înainte de prânz. Doar câteva ore, nu e lung.

J: Cum călătorești acolo?

A: Cu calul și cabrioleta.

J: Și îți place?

A: Mă zgîlțâie prea mult.

J: Acum ce vârstă ai?

A: Acum? (Pauză) Mă apropii de 20 de ani.

J: De cât timp eşti măritată?

A: Cred că de patru ani. Timpul trece.

J: Și ești fericită?

A: Nu! Cine ar putea să fie fericit în locul ăsta? Munceşti în fiecare zi, şapte zile pe săptămână.

J: Dar din când în când mai mergi la oraş.

A: O! Dacă am noroc ajung la oraș de două, trei ori pe an...

J: Câţi angajaţi aveţi la fermă?

A: Cam cinci oameni care lucrează la câmp și mai fac și alte treburi.

J: Ce cultivaţi la fermă?

A: Ce le trebuie la vite și o mulțime de porumb. Trebuie să ne cultivăm propria hrană și de asemenea trebuie să avem fân pentru vaci.

J: Câte vaci aveţi?

A: Cam patruzeci-cincizeci.

J: Porci aveţi?

A: Nu avem.

J: Dar pui? Câţi sunt?

A: Of... eu trebuie să am grijă de toate găinile astea afurisite. Să le curăț coteţul și să dezinfectez cu praf de var și creozot.

Cercetările ulterioare au demonstrat că asta era o practică comună în acea perioadă. Dar Anita era o fată de la oraș, care nu știa multe despre găini sau despre munca la fermă.

J: De ce nu se ocupă angajații de asta?

A: Asta e muncă pentru o femeie.

J: Cât de mare este ferma?

A: L-am auzit pe Carl vorbind despre o parte a ei. Spunea că va fi a mea dacă voi avea un fiu.

J: Dar tu eşti soţia lui. Nu îţi revine ţie jumătate din fermă?

A: El spune că totul îi aparţine.

J: Şi vei avea un fiu?

A: Nu, el încearcă să mă momească.

J: Cât de bătrân este soţul tău?

A: Are aproape 60 de ani. Este un bărbat bătrân.

J: Iar tu ai numai 20 de ani. Este o diferenţă foarte mare de vârstă între voi.

A: Da, e mult prea bătrân. Asta nu-i drept.

J: Şi nu vrei să ai copii?

A: Nu vreau să se apropie de mine.

J: Are camera lui ? Stă în camera lui?

A: Eu am camera mea.

J: Iar Carl unde doarme?

A: El doarme la etaj. E jenat, pentru că nu vrea să afle ceilalţi bărbaţi că dormim separat. Toţi râd pentru că noi nu avem copii.

J: Ce fel de haine porţi?

A: Nu am aproape deloc haine.

J: Nu ai, dar oare nu are să îţi cumpere Carl haine de la oraş?

A: El spune că are să îmi aducă haine, dacă îl las să doarmă cu mine în

cameră. I-am răspuns că eu nu îmi doresc o rochie chiar atât de mult. Am tăiat un cerșaf și mi-am făcut singură o rochie.

J: Ce fel de pantofi porți?

A: Acum sunt desculță. Am avut o pereche de pantofi atunci când m-am căsătorit, dar s-au uzat. Sunt desculță în marea majoritate a timpului.

J: Și ce faci când este frig afară?

A: I-am cerut o pereche de pantofi și mi-a dat niște pantofi vechi de ai lui.

În altă sesiune, Anita a fost dusă prin regresie în aceeași perioadă și a revenit imediat la același personaj. Abilitatea ei stranie de a se regla consecvent la o anumită perioadă și de a se plasa într-un anumit loc, ne uimea de fiecare dată. De data aceasta am dus-o pe Carol înapoi la ferma pe care o ura atât de mult. Johnny a întrebat-o ce făcea.

A: Nu fac nimic.

J: Unde te afli?

A: Sunt în camera mea. Ar trebui să frec duşumelele, dar încă nu m-am apucat de treabă. O să fiu foarte ocupată în scurt timp.

J: Ce vârstă ai?

A: Nu știu. Cred că am în jur de 20 de ani.

J: Unde este Carl?

A: Este pe câmp. Ară.

J: Ce vreți să însămânțați?

A: Același lucru: grâu, porumb. Dar în curând voi avea grădina mea.

J: Ce vrei să pui în grădina ta?

A: Legume pe care să le putem mânca toată iarna. Dacă nu vrei să îți fie foame, trebuie să plantezi. Am pus cartofi. Anul trecut am avut o recoltă bogată. Și cred că și anul ăsta va fi la fel.

J: Faci și conserve?

A: Sigur. Doar trebuie să mănânc, nu-i așa?

J: Mulți oameni își pun proviziile pentru iarnă în pivniță.

A: Da, dar nu poți face asta cu toată mâncarea. Ce crezi că s-ar întâmpla cu un porumb de lapte dacă l-ai pune în pivniță?

J: S-ar strica?

A: Cu siguranță nu ar mai fi bun de nimic, decât să faci floricele.

J: Nu cumpărați nimic de la magazin?

A: (Râde) Nu cumpărăm nimic decât ceea ce nu putem face noi.

J: Dar zahărul și făina?

A: Făină facem la moară când mergem cu grâul și porumbul, iar zahăr cumpărăm.

J: Dar cafea consumați?

A: Nu bem cafea. Uneori cumpăr puțin ceai. Îmi place ceaiul.

Altădată ne-am întâlnit cu Carol, care se afla la fermă în anul 1905.

J: Ce faci?

A: Sunt atât de obosită! Este o zi grea, nu m-am odihnit deloc.

J: Ce ai făcut astăzi?

A: Am lucrat în grădină.

J: Ai plantat?

A: Nu, am curățat buruienile cu o săpăligă. E singura modalitate de a scăpa de ele.

J: Unde este soțul tău?

A: Nu știu, nu este în casă. Am venit doar să mă odihnesc puțin înainte de a pregăti masa de seară.

J: De cât timp ești căsătorită?

A: Doamne! Parcă ar fi de o viață întreagă...

J: Povestește-mi despre grădină. Ce anume cultivi în grădină?

A: A crescut porumbul și am plivit cu săpăliga în jurul lui. A trebuit să tai buruienile din jurul lui, ca să crească mai înalt. Am cules primele roșii și de asemenea roșiile verzi, pe care le prăjesc.

J: Și îți plac gogonelele prăjite?

A: Da. Sunt bune, dar îmi plac mai mult cele coapte. Însă detest să le pun la conservă. Nu îmi place că trebuie să le pun fierbinți și aburinde la conservă. Aș vrea să se inventeze o metodă de a se coace roșiile în timpul iernii.

J: Altceva ce mai cultivați?

A: Mai cultivăm dovlecei, castraveți și bame. Cartofii au ieșit destul de bine și mai avem niște pepeni pe care îi vom mânca bucuroși atunci când se vor coace. Cred că am aproape tot ce aș putea dori să mânânc: fasole, mazăre.

J: Se pare că nu vei suferi de foame.

A: Nici nu am de gând. Dacă trebuie să plantez, să cultiv, să culeg și să pun conserve, am să fac asta.

J: Sigur că da!

A: Mai avem două vaci de muls și niște vite pe care soțul meu vrea să le ducă la abator la Springfield. Este acolo un om care și-a transformat casa, curtea și grădina în abator pentru animale și taie vitele destul de ieftin, mai bine decât în altă parte. Uneori vindem o parte din carne, dar de cele mai multe ori tăiem ce nu mai vrem să păstrăm.

J: Și cum faceți ca să nu se strice carnea?

A: O atârnăm în afumătoare.

J: S-a stricat carnea vreodată?

A: De când folosim afumătoarea, nu. O atârnăm în afumătoare sau o punem la fiert la fel cum fac cu legumele, și se păstrează foarte bine.

J: Și e bună la gust?

A: E mai ațoasă, dar se poate mânca. O poți pune la conservă cu tăieței și sos, o sărezi. Nu are un gust foarte bun, dar se păstrează mai bine. Uneori dacă se termină carnea, poți să tai o vită și iarna. Întotdeauna m-am gândit că iarna e o perioadă potrivită pentru așa ceva. Dar în general nu se taie vitele iarna. Are legătură cu vițeii, eu nu mă pricep la asta și nu înțeleg de ce. Gătesc cu ceea ce am la dispoziție. Îmi plac și puii la cuptor sau puși la conservă. Au un gust asemănător cu al puiului proaspăt.

J: Dar nu îți place să curăți cotețul?

A: Nu, asta chiar nu îmi place.

J: Ai tăiat vreodată pui?

A: Eu le sucesc gâtul.

Toate povestirile astea cu munca de fiecare zi la fermă pot părea repetitive, dar ele demonstrează că nu este vorba de cineva care își imaginează ceva. Nu este o fantezie despre viața la țară. Într-o înregistrare anterioară Carol, abia sosită la Chicago, era entuziasmată de faptul că se găsea în marele oraș. Ea spunea: Nu am visat niciodată să trăiesc într-un oraș ca Chicago. Nu voi mai pleca niciodată de aici!

În momentul acesta Johnny s-a gândit să obțină mai multe informații despre viața la fermă.

J: Voi număra până la trei și când voi termina, vei fi înapoi în anul 1905. Unu, doi...

Anita îl întrerupse aproape plângând: Nu vreau să mă întorc acolo!

Johnny nu a conștientizat ce se întâmpla și a continuat să numere.

J: Trei. Ce faci?

A: (Morocănoasă) Nu îmi place aici!

J: Ce anume nu îți place?

A: (Furioasă) Nu îmi place nimic la această fermă. Urăsc locul ăsta!

J: Care este numele tău?

A: (Răspunde răstit) Carol!

J: De cât timp locuiești aici?

A: Nu îmi amintesc să fi locuit în alt loc decât la fermă.

J: Ce faci la ferma asta, Carol?

A: Mă prostesc! Ce ți se pare că fac?

J: Ești căsătorită?

A: Ai putea să spui și așa.

J: Și ce face soțul tău?

A: Nu știu și nici nu îmi pasă.

J: Aveți copii?

A: (Urlă) NUUU!

J: Bine, Bine. Voi număra iarăși până la trei și vom merge...

Johnny nu și-a dat seama de semnificația reacției ei din această regresie, până când nu am ascultat mai târziu înregistrarea. Amândoi am fost profund impresionați de disperarea cu care ea se împotrivea să fie trimisă înapoi la fermă, după ce descoperise orașul Chicago pe care îl iubea. Era clar că în mod subconștient ea se temea că nu va mai reuși să scape de la fermă, așa că a încercat să reziste întoarcerii acolo dar a eșuat, ceea ce în final a condus la proteste, țipete și frustrare.

Până în acest moment viața lui Carol a fost nefericită și ștersă. Mai întâi munca de rutină din fiecare zi, viața la ferma părinților, apoi mizeria vieții ei alături de un bărbat pe care îl disprețuia. Fără nici o îndoială era disperată și dorea să evadeze. Al i-a apărut ca un cavaler în armură strălucitoare trimis să o salveze, atunci când a apărut pe neașteptate și i-a oferit o șansă de a evada. Părea să fie împlinirea tuturor visurilor sale nebunești de a ajunge în îndepărtatul oraș Chicago, despre care auzise lucruri incredibile și unde toate speranțele sale puteau deveni realitate.

J: Ce faci?

A: Sunt la hotel.

J: De cât timp ești aici?

A: De trei zile. Am fost atât de ocupată!

J: Cum ți se pare locul acesta?

A: Nu am mai văzut ceva atât de mare.

J: Orașul se întinde cât vezi cu ochii, nu-i așa?

A: Da, și sunt multe magazine frumoase, cu o mulțime de lucruri interesante în ele. Unele obiecte nici măcar nu știam că există.

J: La ce hotel stai acum, June?

A: Nu știu.Vrei să aflu?

J: Poți?

A: Când se va întoarce Al acasă, are să îmi spună.

J: Da, află numele hotelului. Îți place camera ta?

A: Am un pat moale. Prima dată când l-am văzut am sărit în mijlocul lui, apoi în sus și în jos. Nu am mai văzut un pat atât de pretențios.

J: Este cu adevărat confortabil?

A: Da, sigur arată mai bine decât paiele!

J: Și ai și baia ta acolo în cameră?

A: Da, am intrat acolo și am tras de lanțul de la W.C. Când apa a început să curgă mi-a plăcut atât de mult, încât am tras iar. Îmi place să mă uit la spectacolul ăsta.

J: Apa curgea în continuare, nu-i așa? Nu era nevoie să o pompezi mereu, ca la ciușmea.

A: Nu știu cum ajunge acolo. Al spune că apa curge prin niște țevi, să nu îmi fac griji. De acuma am terminat cu grijile. Al spune să mă bucur de tot ceea ce am, să nu pun întrebări și să nu mă îngrijorez.

J: Și cum ai ajuns aici?

A: M-a adus mașina lui Al.

J: A fost o călătorie lungă?

A: Da, a durat ceva timp. Ne-am mai oprit pentru afaceri, de câteva ori.

J: Ai văzut o mare parte din țară?

A: Da, am văzut destul cât să îmi ajungă pentru toată viața. Oricum nu vreau

să mai plec niciodată din Chicago.

J: Îți place cu adevărat aici, nu?

A: Nu voi mai pleca niciodată din locul ăsta.

J: Crezi că vei trăi aici pentru tot restul vieții?

A: Da, așa cred și așa vreau. Voi trăi ca Alice într-o țară a minunilor.

Știm că a locuit la hotelul Gibson în timp ce Al construia casa cea mare de pe Lake Road. Cercetările noastre nu au descoperit un loc cu numele acesta pe hărți, dar este posibil ca acea clădire să fi primit între timp un alt nume. Am mai descoperit că în jurul anului 1900 erau multe proprietăți ale celor bogați construite pe latura nordică a lacului Michigan, în zona numită Coasta de Aur. Aceste construcții au fost stopate în timpul primului război mondial, ceea ce coincide cu perioada de timp în care spunea ea că a fost construită casa. Un alt indiciu ne-a confirmat că acea zonă este cea corectă. Am descoperit ceva la arhivă, în microfilmele cu ziarele din acea vreme. Poliția a găsit un crematoriu în care erau arse cadavrele gangsterilor rivali. Era ascuns pe una din proprietățile de pe Coasta de Aur, pe malul de nord al golfului.

Dar chiar și după ce Al și June s-au mutat în noua casă lucrurile nu au mers întotdeauna foarte bine, fapt ilustrat de întâmplarea care urmează. Am dus-o înapoi prin regresie pe pacienta noastră, în anul 1918.

J: Ce faci?

A: Nu fac mare lucru. Încerc să citesc cartea asta, dar este foarte greu.

J: De ce?

A: Nu citesc foarte bine.

J: Încerci să îți îmbunătățești capacitatea de a citi?

A: Nu vreau să spună nimeni că nu știu să citesc.

J: Care este numele cărții?

A: Biblia

J: Tu mergi la biserică, June?

A: (Plină de dezgust) Nu.

J: Dar citești Biblia, nu-i așa?

A: Îmi amintesc că oamenii citeau din Biblie, când eram fetiță mică. Nu am vrut să cer de la nimeni o carte, iar aceasta se găsea aici.

J: Unde te afli?

A: În camera mea.

J: Ești la hotel?

A: Nu. Sunt în casa asta și am găsit o Biblie.

J: În a cui casă te găsești?

A: Este una dintre casele lui Al.

J: Și ce anume citești din Biblie? Alegi la întâmplare și citești de acolo? Sau ai început să citești cartea de la început?

A: Când m-am așezat aici, m-am gândit că prima pagină va fi mai ușor de citit decât ultima. Dar oricum nu înțeleg nimic, oriunde m-aș uita. Așa că am citit la întâmplare din carte. Oamenii ăștia sunt foarte ciudați. Oriunde deschid, sunt alte personaje. E o carte ciudată.

J: Este greu de înțeles?

A: Am mai înțeles câte ceva și îmi dau seama despre ce e vorba. Dar oricum cartea asta este o nebunie și o prostie.

J: (Râde) Da? Așa ți se pare?

Asta chiar părea ciudat, ținând cont că Anita a fost crescută în credința

catolică și copiii ei au mers la o școală catolică. Ea ar fi trebuit să fie familiarizată cu Biblia, în viața prezentă. Johnny s-a gândit apoi că anul 1918 era în timpul Primului Război Mondial și i-a pus câteva întrebări, ca să vadă ce știa despre asta. Dar răspunsurile ei ne-au arătat că războiul a avut un impact foarte mic asupra vieţii ei. A vorbit despre parade în centrul oraşului, dar nu s-a conectat la ideea că ţara ei era implicată într-un război.

J: Ieşi de multe ori din oraş?

A: Eu nu călătoresc foarte mult. Al o face. Uneori mai ieşim cu barca pe lac.

J: Este barca lui Al?

A: Da, are o barcă mare.

J: Îți place să mergi cu barca?

A: Da, dacă nu mergem prea departe. Îmi place să rămân acolo unde pot să văd țărmul, pentru că eu nu sunt pește. Nu vreau să merg colo unde nu se mai zărește pământul.

J: Tu știi să înoți?

A: Nu, dar pot să plutesc.

J: Ambarcațiunile mari au pe ele niște bărci mai mici. Dacă se întâmplă ceva, te poți urca într-una din ele și te poți întoarce la mal.

A: Știu, așa mi-au spus. Dar eu prefer să văd pământul oriunde m-aș afla. Nu vreau să mă îndepărtez prea mult de el.

Urmează o pauză. Anita își scutură capul.

J: Ce se întâmplă?

A: Nu pot să înțeleg unele dintre cuvintele acestea.

J: Poți să le spui cu voce tare?

A: Nu contează cum le pronunț, pentru că oricum nu știu ce înseamnă.

J: Ai un dicționar în preajmă?

A: Un ce?

J: Un DICȚIONAR.

A: Nu știu ce este acela „dicționar”?

J: Este o carte care are în ea toate cuvintele, și îți explică ce înseamnă aceste cuvinte.

A: Da? Nu am auzit niciodată despre dicționar.

J: Ai mers vreodată la librărie? Este o librărie în centrul orașului?

Nici un răspuns.

J: Un magazin de cărți...

A: Da, am văzut în oraș o fereastră plină de cărți. Probabil era un magazin unde se vând cărți... o librărie, cum spui tu.

J: Da, acolo vei găsi un dicționar și în el sunt așezate toate cuvintele și ce înseamnă ele.

A: Măi să fie! Nu știam asta.

J: Și dacă citești această carte și găsești un cuvânt pe care nu îl cunoști, poți să îl cauți apoi în dicționar. Cauți cuvântul și vei vedea ce înseamnă sau ceea ce se spun alții că înseamnă acel cuvânt.

A: Aha! Da, cred că am nevoie de un dicționar din acesta... dic-ți-o-nar. Oricum, nu înțeleg jumătate din carte.

J: Citește următorul paragraf la care ai ajuns.

A: (Se concentrează ca și cum ar citi greoi și cu mare efort). „Domnul mă

face să îngenunchez pe pășuni verzi...” Vezi? Nu are nici un sens. Pentru că eu nu vreau să merg la pășune și nici să îngenunchez acolo. Știi ce se află pe pășune?

J: Purici de praf?

A: Grămezi de bălegar. Nu vreau să merg acolo! Nu văd sensul acestei cărți. Nu are nici un sens. Nu știu de ce se spune că ar fi o carte bună.

J: Așa este numită Biblia... „Cartea cea bună”?

A: Nu am auzit niciodată să fie numită altfel, în copilăria mea...

J: Și toată lumea are o astfel de carte?

A: Da. Avem și noi una.

J: Vrei să spui că atunci când erai fetiță ai încercat să o citești?

A: Nu. Tata o putea citi. Găsea acolo pasaje ca să poată să demonstreze tot ce vroia. Mie îmi plăcea replica de „taci din gură”, de la sfârșit.

J: Replica de „taci din gură”? Ce e asta?

A: Da, când cerea cuiva să facă ceva și acela nu vroia să facă și argumenta de ce nu vrea, atunci tata deschidea cartea și citea: ,,Ascultă pe mama și pe tatăl tău”. Apoi trântea cartea închisă și spunea: „Știți ce înseamnă asta? Înseamnă să tăceți din gură!” spuse ea râzând până la urechi.

J: Și spunea des asta?

A: O da! Aproape în fiecare zi. Prin urmare citea mult din Biblie. Ha, ha, ha, ha!

J: Unde se află casa în care stați? Stai în oraș? Stai înafara orașului?În centru?

A: Ei bine, casa asta nu e prea departe în afara orașului... Poliția venea des la cealaltă casă. Ne-am mutat aici, până se mai liniștesc lucrurile.

J: Poliția vă supără mult?

A: Au venit, au pus întrebări, au făcut-o pe deştepții, au amenințat, dar mie nu îmi este frică de ei.

J: Despre ce au întrebat?

A: Vroiau să afle totul despre Al. Unde mergem, ce vedem, cu cine ne întâlnim, tot felul de lucruri. Dar eu nu pot să spun nimic nimănui. Al mi-a spus să păstrez tăcerea și asta fac. Nu le-am spus nimic când m-au întrebat. Au venit acasă la mine și vroiau să știe despre pachet.

J: Despre ce pachet este vorba? Ce fel de pachet aveai?

A: (Cu un ton aspru). Nu ai să spui la polițiști, nu-i așa?

J: Nu.

A: L-am aruncat în lac.

J: Bine ai făcut. Nu au să îl găsească acolo. Ce era în pachet?

A: Era un revolver. L-am înfășurat cu multe benzi adezive într-un prosop și am pus cărămizi, până am făcut un pachet mare. Apoi am ieșit cu o barcă și l-am aruncat în lac.

J: Cu ce fel de barcă ai ieșit?

A: Era o barcă pentru plimbare.

J: Ai idee de ce căuta poliția această armă?

A: Nu au vrut să îmi spună despre armă. Căutau un pachet. Ei spuneau că l-au urmărit pe Al și au văzut că mi-a dat un pachet. Eu le-am spus că nu știu despre ce vorbesc. Eu nu sunt o turnătoare. Al s-a purtat frumos cu mine, iar eu îmi țin gura.

J: Foarte bine faci.

A: Nu trebuie să gătesc, nu trebuie să fac nimic.

Când s-a trezit din această sesiune, Anita a spus că secvența cu revolverul avea asupra ei un efect ciudat. Ani de zile a avut un vis repetitiv despre un drum cu barca și un obiect aruncat de ea peste bord. A crezut atunci că acest vis se referă la ceva care se va întâmpla în viitor, pentru că nu înțelegea de unde vine. Și-a mai amintit și o altă întâmplare interesantă, care s-a petrecut pe când locuia la New York. Călătorea pe un feribot cu un grup de femei, când deodată Anita s-a simțit rău și s-a rezemat de balustradă, privind în apă. Simțea impulsul copleșitor de a arunca ceva în apă. Exasperată, i-a cerut uneia dintre femei să îi dea geanta, pentru a o arunca în apă. Evident că nu a fost lăsată să facă asta, dar ea nu putea să înțeleagă de unde îi venea acest impuls.

De ce ar deranja-o astfel de lucruri atât de tare încât să o urmărească pe Anita în altă viață? Nu cumva, deși June era înconjurată de oameni implicați în crime, fusese prima dată când ea a participat direct la ceva ilegal? Dacă de obicei reușea să privească în altă parte și să pretindă că lucrurile urâte nu există, când a fost implicată direct, asta a deranjat-o profund. Și mai era și aversiunea Anitei față de violență, acea violență care pândește din umbră...

Următoarea secvență ne duce în perioada nebună a anilor 1920.

J: Ce faci?

A: Încerc să mă simt mai bine.

J: Ai fost bolnavă?

A: Nu chiar bolnavă, cred că am mâncat sau am băut ceva.

J: Se pare că ai fost la o petrecere. Ce ai băut?

A: (Se ține cu mâna de cap). Nu știu ce era, dar a avut un gust oribil.

J: Unde a fost petrecerea?

A: Am organizat-o la hotel. (Geme) Mă simt amețită.

J: Despre ce hotel este vorba?

A: Hotelul Gibson. Au un salon mare, unde se dau petreceri.

J: Acum locuieşti la hotelul Gibson?

A: Nu, am casa mea.

J: Unde?

A: E chiar aici. Ne aflăm înăuntru.

J: La ce adresă se află casa ta?

A: E pe Lake Road (Drumul Lacului).

J: Are un număr?

A: Nu, este doar Lake Road.

J: Vrei să spui că dacă îţi trimit o felicitare pe Lake Road, o vei primi?

A: Ar fi minunat. Nu am primit niciodată o felicitare. Eu nu primesc nimic prin poştă.

J: Dar trimiţi vreodată ceva prin poştă?

A: Nu. Cui i-aş putea scrie?

J: Cunoşti mulţi oameni.

A: Îi văd în fiecare zi, dar nu le-am scris niciodată.

J: Şi nu te-ai gândit niciodată să le scrii la ai tăi?

A: Nu, pentru că vor vrea să fac ceva pentru ei sau să mă întorc la ei. Dar eu nu vreau asta. Vreau să stau aici, unde sunt. Am o viaţă frumoasă şi nu vreau să o pierd.

J: Ce vârstă ai acum, June?

A: Aş vrea să nu mă întrebi aşa ceva. Nu vreau să vorbesc despre asta.

J: Ok. Al te-a mai vizitat în ultima vreme?

A: Da, m-a dus la petrecerea de seara trecută.

J: În dimineaţa asta a trecut să vadă ce mai faci?

A: Nu m-am sculat din pat. Cred că Al este în camera lui. Este posibil ca astăzi să nu mă dau jos din pat.

J: Da, cred că ar trebui să o iei mai uşor. Ai stat la petrecere toată noaptea? Ai cunoscut pe cineva?

A: Da, am întâlnit două persoane. Erau şi poliţişti la petrecere.

J: Poliţişti la petrecere? Ce căutau acolo?

A: Este unul din motivele pentru care am organizat petrecerea. Poliţiştii se uită la toţi invitaţii şi vor şti pe cine nu mai trebuie să supere. Eu nu ştiu mare lucru, dar sper să nu mă mai deranjeze. Văd că mă lasă în pace.

J: Ţi-au fost prezentaţi de către cineva?

A: Nu. Al mi i-a arătat. Întotdeauna mă deranjează asta. Am vorbit cu ei, dar nu am fost prezentată. Al a spus că nu trebuie să vorbesc cu ei, pentru că este sub demnitatea mea. Ei trebuie doar să ştie cine sunt, ca să nu mă mai supere niciodată.

Perioada istorică s-a schimbat evident faţă de episodul anterior, când erau hărţuiţi de poliţie atât de mult încât au fost obligaţi să se mute, pentru a scăpa. În 1920, Prohibiţia a fost legiferată şi poliţia încerca să o impună cu forţa. Mai târziu, când bandele de gangsteri au început să controleze oraşul, lucrurile s-au schimbat. Umbla vorba că Big Bill Thompson, primarul oraşului Chicago din aceşti ani turbulenţi, se afla pe lista de plată a gangsterilor. Acest lucru pare să coincidă cu ce a spus June mai devreme, anume că a participat la o petrecere în casa primarului. În 1930 când a

început declinul bandelor de gangsteri, au ieşit la iveală înţelegerile secrete. Atunci a apărut pentru prima dată termenul de „triplă alianţă” între bandele de gangsteri, poliţie şi autorităţi.

Cu altă ocazie când i-am vorbit lui June, ea tocmai se întorsese de la o petrecere şi dormea. De data asta nu a cooperat şi nu a mai vrut să vorbească cu noi. Dorea să fie lăsată în pace, ca să îşi termine somnul. Când apar astfel de situaţii ciudate, ele demonstrează că nu poţi şti niciodată unde va merge o persoană în timpul unei sesiuni de regresie. A fost încă o dovadă că vorbeam cu o fiinţă umană vie şi demonstrează de asemenea cât de mult se identifica Anita cu cealaltă personalitate a sa. Apoi Johnny a dus-o în altă perioadă, în anul 1920.

Întâmplarea aceasta conţine şi o descriere a modului în care opera banda de gangsteri. Apare şi un prim indiciu că ea începe să se îmbolnăvească.

A: Azi nu fac nimic. (Vorbeşte pe un ton repezit). Am să încerc să iau lucrurile cu binişorul.

J: Ce ai făcut ieri?

A: Am mers la cumpărături.

J: Ce ai cumpărat?

A: Am cumpărat pălării şi pantofi. Pantofi argintii.

J: Ai o rochie care să se potrivească cu ei?

A: Voi avea o rochie care se asortează cu ei. E dată la comandă la croitor.

J: Cred că pantofii au costat o mulţime de bani...

A: Poţi să fii sigur de asta, am plătit pe ei nouă dolari.

J: Nu mai spune! Ar trebui să te ţină multă vreme.

A: Nu mă vor ţine mult. Am să îi port când dansez, până ce mi se taie respiraţia. Din păcate, asta se întâmplă tot mai des în ultima vreme. Dar îmi

place mult să dansez.

J: Ce vrei să faci mâine, June?

A: Nu știu. Încă nu a venit ziua de mâine. Poate merg undeva diseară, iar mâine mă odihnesc. Nu știu niciodată dacă merg undeva sau nu. Stau acasă mult seara și îl aștept pe Al. Când vine ieșim în oraș, dacă vrea el. Alteori ne petrecem noaptea aici.

J: Te-a vizitat des în ultima vreme?

A: Da, chiar noaptea trecută a fost aici.

J: Îi plac pantofii și pălăriile pe care le-ai cumpărat? I le-ai arătat?

A: Nu îi arăt nimic, eu doar le port. Pe vremuri eram ca un copil și îi arătam tot. Acum doar îi spun ce vreau sau mă duc și îmi iau acel lucru. Dacă nu îi este pe plac, îmi spune.

J: Dar nu știe despre pantofii ăștia de 9 dolari?

A: Nu îi pasă. Odată mi-a adus chiar el niște pantofi pentru care a plătit 30 de dolari. A spus că sunt mai scumpi la acel magazin decât în alte locuri. Mi-a spus că pot să primesc tot ce vreau.

J: 30 de dolari pentru o pereche de pantofi? Mie mi se pare că poți cumpăra foarte mulți pantofi cu suma asta.

A: Ei bine, el a râs și a spus că fraierii săraci cheltuie suma asta pentru mâncarea pe o lună.

J: Da, unii oameni muncesc mult pentru 30 de dolari.

A: Dar eu nu fac asta.

J: Ai mai fost la petreceri în ultima vreme?

A: Da. Are să fie o petrecere luna următoare, care va fi „bunica petrecerilor”, ai putea spune. Am să angajez mulți servitori suplimentari pentru petrecerea

asta.

J: Se va ține acasă la voi?

A: Da. Nu fac asta foarte des, dar de data asta va fi un moment potrivit pentru o petrecere colosală.

J: Și ce fel de petrecere va fi?

A: Îi spunem Petrecerea de 4 Iulie, deși nu pică exact atunci. Vom avea focuri de artificii și altele, dar totul este de fapt o acoperire.

J: Ce anume trebuie acoperit? Ce se întâmplă?

A: Vor să omoare doi oameni lângă garaj.

J: Ți-a spus Al asta?

A: Nu mi-a spus, dar l-am auzit vorbind cu subordonații.

J: Cum? Doi din prietenii lui sau...

A: Mi se pare foarte ciudat să îți ucizi propriii prieteni, dar trebuie să îți spun că Al ar ucide-o și pe mama lui, dacă asta i-ar fi de folos. Nu poți să fii de amândouă părțile într-un conflict.

J: E vorba de oameni cu care lucrează el? Care vor veni la petrecere?

A: Da. El a spus că are să îi lase o vreme să se simtă bine, apoi are să își facă treaba.

J: Ce au făcut ei?

A: Nu știu sigur. E ceva legat de bani și de o fată.

J: Poate au furat bani de la Al?

A: Da, asta bănuiesc că s-a întâmplat. Au fost cu două fețe, au făcut joc dublu și au lăsat-o pe fata acea să meargă unde nu trebuia.

J: Și vrei să spui că Al va înfăptui omorul?

A: La început făcea asta, dar acum nu mai este el cel care înfăptuiește. Nu mai vrea să riște.

J: Vrei să spui că angajează pe altcineva care să o facă pentru el?

A: Tot ce trebuie să facă este să spună – „Îl știi pe cutare...” Și angajatul va răspunde: „Da, șefu’!” „Cred că nu va mai fi mult timp printre noi”. L-am auzit vorbind cu un angajat de al lui și i-a spus că persoana respectivă va veni la petrecerea de pe 4 iulie, și că va suferi un accident. Iar angajatul a râs și a răspuns că da, fiul ăsta de cățea nu se mai întoarce acasă.

J: Ce fel de accident crezi că se va produce?

A: Mă gândesc că avem focurile de artificii anume ca să acopere zgomotul. Cred că or să-i împuște.

J: Dar apoi vor trebui să facă ceva cu trupurile lor, după ce au fost uciși...

A: Asta nu este o problemă. E foarte ușor să scapi de un cadavru.

J: Cum faci asta?

A: Îi arunci într-o groapă, torni var nestins peste ei și lași varul să își facă treaba. Nu durează mult.

Asta m-a surprins. Presupunerea mea era că aruncă corpul în lac, mai ales că se aflau atât de aproape de apă. Dar se pare că foloseau alte metode, mai profesioniste.

J: Varul dizolvă cadavrul?

A: Da, distruge totul. Așa mi-au spus.

J: Au mai făcut asta și înainte?

A: Da, așa am aflat despre metoda asta. Când cățelul meu l-a mușcat pe Al, el mi-a spus că are să-l arunce într-una dintre gropile cu var nestins. Dar mai

întâi are să îşi facă milă şi are să-l împuşte în cap. Dar până la urmă nu a făcut-o.

J: Ce fel de cățel aveți?

A: A trebuit eutanasiat acum un an, dar era un cățel tare drăguț. Era un pui găsit pe drum și adus acasă. Lui Al nu i-a plăcut niciodată câinele, pentru că lătra și mârâia la el tot timpul. Dacă Al era acasă, trebuia să țin câinele închis în garaj. Într-o zi a venit pe neașteptate. Câinele era cu mine în cameră și a sărit la el să îl sfâșie. Atunci m-a amenințat că are să omoare câinele.

J: Era un cățel mic?

A: Era un câine de talie mijlocie, nici prea mare, nici prea mic. Nu îmi plac câinii aceia care arată ca niște șobolani.

J: Câinele avea un nume?

A: Da. Îi spuneam Peter. Nu știu de ce, dar mi se părea un nume potrivit pentru el. Al a spus că este un nume vulgar, dar mie mi se părea un nume drăguț și potrivit pentru el. Îmi plăcea câinele ăsta. Nu lăsa pe nimeni să mă atingă. Stătea lângă mine, iar dacă îl închideam în garaj, plângea.

J: Spui că l-ai găsit pe drum?

A: Da. Treceam cu maşina şi el stătea plângând pe marginea drumului. Stătea întins şi am crezut că a fost lovit de o maşină. Am vrut să opresc şi să îl duc la doctor, dar când l-am ridicat, am văzut că era doar foarte flămând. Era slab, numai piele şi os. Îi cădea părul. Al a spus că este cea mai jalnică privelişte pe care a văzut-o vreodată. Câinele a început să latre la el din prima clipă. Mi-a spus mie tata... animalele cunosc oamenii şi îşi dau seama care sunt buni şi care sunt răi.

J: Și Al ce a spus când i-ai povestit asta?

A: Mi-a spus că dacă potaia mârâie la oamenii răi şi îi poate recunoaşte, înseamnă că este la fel de rău ca ei.

Eu am râs pentru că nu are rost să mă supăr pentru astfel de glume. Uneori ne

mai încontrăm, dar câinele s-a făcut bine și alerga vioi și bucuros, iar părul lui era acum neted și lucios.

J: A pierdut mult păr?

A: Nu. I-a căzut pe porțiuni, așa cum se întâmplă cu un câine care are jigodie. Eu îl spălam într-o cădiță și îi dădeam ouă și lapte în fiecare zi. Tocam carnea special pentru el. Al spune că mă purtam mai frumos cu câinele, decât cu el.

J: Ai spus că a trebuit să îl eutanasiați?

A: A ieșit pe drum și a fost lovit, i-a fost strivit un picior. Era bătrân și medicul a spus că nu va rezista. Nu puteam să îl văd suferind. Sper ca cineva să mă eutanasieze și pe mine, dacă va fi cazul.

J: De ce, June?

A: De obicei mă simt foarte bine, dar în unele zile nu pot să respir. Tușesc și tușesc și tușesc... până când simt că îmi sare capul de pe umeri.

J: Și uneori scuipi sânge?

A: Da, uneori... Niște stropi mici, din când în când.

J: Și doctorul ce spune?

A: Doctorul spune că e din cauză că tușesc atât de mult, îmi fac răni în gât. Dar pe mine mă doare în piept.

J: Tușești de mult timp?

A: A început acum câțiva ani în urma unei răceli, apoi tusea a rămas. E din ce în ce mai rău și detest când se întâmplă asta. Mă simt din ce în ce mai slabă.

J: Poate că ar trebui să mergi să te odihnești câteva zile.

A: Da, dar nu pot rămâne în pat zile întregi. Fac escare pe spate dacă stau în pat cât spun doctorii. Mă odihnesc mai mult. Asta este tot.

Vocea îi devenea din ce în ce mai răguşită.

J: Îți afectează şi vocea?

A: Da, uneori îmi este greu să vorbesc. Nu mai pot vorbi atât de mult cum o făceam când eram tânără.

Vocea ei se auzea acum mai tare.

A: Dar eu nu sunt bătrână.

J: O nu, nu arăţi bătrână. Arăţi de 35 de ani.

A: Da? Mulţumesc.

J: Ai mai mult de 35 de ani?

A: Arăt că aş avea?

J: Nu.

A: Atunci nu am. Omul este atât de bătrân cât se simte, iar o femeie este atât de bătrână pe cât arată.

Pauză.

J: Te vei pregăti pentru petrecerea de 4 iulie?

A: Știi că au să fie focuri de artificii. Va trebui să cumpărăm de băut. Au să vină foarte multe persoane plăcute, şi va cânta muzica.

J: Angajați o orchestră?

A: Da, o orchestră de 4-5 oameni. Am să angajez şi bucătari suplimentari, care să gătească.

J: Ce veți servi la masă?

A: Pastramă şi şuncă, însoțite de tot felul de gustări. Toată lumea iubește

şunca. Mă întreb cum vor pleca acei doi oameni de la petrecere, pentru că şi lor le place şunca. Al i-a întrebat ce doreau să mănânce. Ei cred că vor fi oaspeţi de onoare. Al le-a zis că nimeni nu va fi tratat aşa cum vor fi ei trataţi, în acea noapte.

J: (Râde) Dar nu le-a spus cum vor fi trataţi?

A: Nu. Erau atât de umflaţi în pene, credeau că au să fie promovaţi. Al spune că dacă ei s-ar fi comportat cum trebuie, ar fi avansat în carieră.

Toate informaţiile acestea erau interesante şi relaxante, dar vocea Anitei se încordă deodată şi nu mai avea putere. Gemu.

A: Au, mă doare în piept...

Vocea ei deveni şi mai răguşită.

J: Ţi se înrăutăţeşte tusea vara sau iarna?

Vocea ei părea că vine din adânc.

A: Este mai rău iarna.

Vorbea ca un om aflat în suferinţă, ca şi cum o durea ceva.

J: Poate că dacă stai la soare, asta te va ajuta.

A: (Încearcă să îşi dreagă vocea). Ei spun...

Vocea îi este atât de răguşită încât este dificil să mai înţelegi ce spune. Apoi începe să tuşească.

J: Se pare că medicii au medicamente care pot să vindece asta.

A: Nu prea funcţionează. Uneori mă simt mai bine, alteori mai rău.

Părea foarte slăbită. Johnny s-a hotărât să o ducă înainte în timp, ca să îi uşureze starea de disconfort. De îndată ce a terminat de numărat, vocea ei a revenit la normal.

J: Număr până la trei, şi vom merge înainte până în 1930. Ce faci acum?

A: Nu văd nimic.

J: Nu vezi? Ce vârstă ai?

A: (Cu o voce lipsită de emoţie) Nu cred că sunt nimic...

Până în acest punct, tot ceea ce spusese ea fusese atât de coerent, încât singura concluzie era că ieşisem din viaţa lui June-Carol. Asta însemna că ea a murit înainte de 1930. Dar unde şi când? Dacă Anita ar fi inventat o poveste sau ar fi creat o fantezie ca să facă plăcere hipnotizatorului, aşa cum ni s-a sugerat, atunci de ce nu a mai continuat? De ce s-a oprit brusc în faţa acestui zid negru, când Johnny a dus-o în anul 1930? Dacă ea a murit înainte de această dată, trebuia să revenim înapoi ca să aflăm împrejurările în care a murit. Dar trebuia să facem asta cu mare atenţie, ca să nu o influenţăm şi să nu îi dăm idei. Fără să îi arate ce gândea despre această situaţie, Johnny a dus-o înapoi, în anul 1927.

J: Este 1927. Ce faci acum?

A: Conduc maşina.

Se pare că revenise la viaţa lui June.

J: Unde mergi?

A: Conduc cât de repede pot. Sunt furioasă. Vocea ei părea agitată.

J: De ce eşti nervoasă?

A: Nu l-am mai văzut pe Al. Nu a mai trecut pe la mine de trei zile şi nici nu vrea să vorbească la telefon. Mi-au spus că este ocupat cu ceva.

J: Poate că a plecat din oraş.

A: (Sarcastică). Aud povestea aceasta de prea multe ori în ultimul timp.

J: Unde mergi?

A: Pe un drum de țară.

J: Cât de repede conduci?

A: Cred că am trecut de 30 de mile pe oră.

J: Ce vârstă ai acum? Suntem în 1927. Ai ajuns la 50 de ani?

A: Destul de aproape de 50 de ani. Mai aproape decât sunt dispusă să recunosc. Acum îmi vopsesc părul și nu pot să îmi ascund ridurile. Îți poți vopsi părul, dar ridurile se văd.

Părea foarte deprimată.

J: Ai început să ai unul sau două riduri?

A: Nu mai sunt atât de frumoasă. Am fost odată, dar acum nu mai sunt. Sunt ridată, bătrână și nu mai sunt bună. Nimic nu mai e bine.

Părea foarte tristă.

J: Dar ai trăit o viață frumoasă. Chiar ai trăit cu adevărat...

A: Dar nu am făcut nimic pentru nimeni. Aș fi putut să îi trimit mamei niște bani, ar fi ajutat-o mult, dar am cheltuit banii numai pentru mine.

J: Încă mai conduci?

Deprimată.

A: Nu, m-am oprit la lac. E aproape întuneric, dar nu chiar întuneric. E ceva aparte în noaptea asta.

J: Cum adică aparte?

A: (Foarte tristă) Vreau să mă arunc în apă, dar îmi este frică. Stau lângă apă și mă uit la ea.

Știam că ea a murit probabil pe la sfârșitul anilor 1920. Oare s-a sinucis?

Johnny știa că nu trebuie să o întrebe așa ceva. Îi era teamă să nu îi sugereze asta. Așa că s-a hotărît să o lase să vorbească mereu și să își spună singură adevărata poveste, fără a mai fi întreruptă.

J: Ce moment al anului este?

A: Este sfârșitul primăverii. Văd tufe de liliac înflorit, peste tot în jur. M-aș duce acasă, dar acolo nu este nimeni. Sunt singură și nu e nimic distractiv în a fi singur. Îl mai văd pe Al doar din când în când.

J: Poate dacă mergi acasă și îi telefonezi, ai să poți vorbi cu el.

A: (Cu vocea ca o șoaptă) Nu cred. E doar amabil pentru că nu vrea să vorbesc. Dar știe că nu am să vorbesc. Știe că îl iubesc.

Se pare că ea nu vroia să spună ce i s-a întâmplat, iar Johnny nu dorea să o oblige. Așa încât s-a hotărât să o ia cu binișorul, pentru a afla totul. Mai târziu a descoperit că ea nu s-a sinucis în acea noapte lângă lac, deși era probabil teribil de deprimată, dacă s-a gândit să o facă.

În secvența următoare ea vorbește despre două excursii pe care le-a făcut în două ocazii diferite, la luni depărtare una de cealaltă. Am combinat aceste relatări, care conțineau aceleași elemente. June era în mod evident bolnavă și se pare că se apropia de sfârșitul vieții. Johnny a dus-o prin regresie la sfârșitul anilor 1920 și când a terminat de numărat, Anita a început să tușească tare și prelung.

Când s-a oprit, Johnny a continuat.

J: Cum te simți, June?

A: Mă simt foarte slăbită. Încerc să mă simt mai bine.

J: Care este necazul?

A: Cred că am răcit, pentru că nu mai pot să respir. Mă simt foarte rău, de mai mult de o săptămână. Nu credeam că am să mă mai întorc acasă.

J: Unde te afli?

A: Pornisem într-o excursie la New York împreună cu Al, dar nu am mai terminat-o, ne-am oprit la Detroit.

Se pare că June s-a îmbolnăvit în timpul excursiei și din această cauză nu și-au mai continuat călătoria.

J: Dar e departe.

A: Da, este destul de departe de Chicago, și nu seamănă cu orașul nostru. Îmi place Chicago mult mai mult.

J: Și nici nu este atât de mare, nu-i așa?

A: Pare destul de mare, dar Chicago îi dă clasă. Nu vreau să plec de aici. Am călătorit pentru un fel de afaceri. Dar am cumpărat multe lucruri și ne-am și distrat pe drum.

J: Cine a mers cu voi?

A: Am călătorit cu fata asta, cu soțul ei și cu Al. Trebuiau să facă o afacere, iar noi femeile am mers cu e,i ca să nu pară că bărbații călătoreau singuri. Și am luat și o fetiță cu noi, pe nepoata sau verișoara fetei. Al spunea că arătam ca o mare familie fericită.

Am aflat mai târziu că în această perioadă exista o bandă de gangsteri numită „Banda Purpurie din Detroit”. Oare acesta să fie motivul pentru care nu doreau să fie recunoscuți în această călătorie ,,de afaceri”?

J: E lungă călătoria de la Chicago la Detroit. Durează mult timp, nu-i așa?

A: Am mers prea mult într-o zi și am obosit foarte tare.

J: Cealaltă femeie e prietenă de a ta sau ați întâlnit-o în timpul călătoriei?

A: O cunosc. Au venit la noi acasă, dar nu pot spune că îmi este prietenă bună. Vin aici de multe ori cu afaceri și cu treburi de ale lor.

J: Ai mulți prieteni în jurul tău?

A: Lui Al nu îi place să fiu prea prietenoasă. Văd oameni, socializez cu ei, aduce mulți oaspeți la masă, dar nu sunt apropiată de nimeni.

J: Vrei să spui că sunt mai mult prietenii de afaceri ai lui Al?

A: Da, cu prietenele lor. Trebuie să ai grijă ce le spui, când vorbești cu ei.

A început din nou să tușească violent.

A: Se pare că nu mai trece răceala asta. Uneori îmi e greu să respir. Cred că s-au slăbit plămânii.

J: Poate că soarele te va ajuta. E la fel de bun ca medicamentele.

A: Da, cred că e chiar mai bine așa. Medicamentele mă fac uneori somnoroasă, pe când odihna naturală chiar mă ajută.

J: A mai trecut doctorul să te viziteze?

A: Da. Au trecut doi sau trei doctori, de când m-am îmbolnăvit.

J: Și ce spun ei despre boala ta?

A: Nu îmi spun nimic. Îmi fac injecții și îmi dau medicamente, care mă fac să dorm mult.

J: Cum îl cheamă pe doctorul tău? Ai un doctor personal care are grijă de tine tot timpul?

A: Eu nu prea îl văd. Al a chemat un alt doctor să mă îngrijească și să îi spună ce crede el că se întâmplă cu mine. Mi-a spus că doctorul celălalt știe mai multe despre astfel de cazuri, decât știe el. Doctorii au diferite specializări și este posibil ca un doctor să știe mai multe despre răceală decât un altul specializat în fracturi. Ăsta nu e foarte deștept...

J: Nu este?

A: Nu. El crede că eu am să plec de la Chicago. Nu e deștept deloc. Eu nu plec de aici. A spus că am nevoie de un climat cald și uscat. I-am zis că am

fost la o fermă uscată şi caldă, dar nu mi-a folosit la nimic, a fost oribil. Mie îmi place aici.

J: Cum îl cheamă pe doctor?

A: Brownlee.

J: Am să am grijă să nu merg la el.

A: Să nu mergi la el, pentru că vrea să-şi trimită toţi pacienţii în Arizona.

J: Unde este asta?

A: Dumnezeu ştie. La capătul Pământului. Mi-a spus de la început să plec din Chicago în Arizona, unde este o climă uscată şi caldă. Dar Al i-a explicat că eu nu voi pleca niciodată de aici.

J: Şi doctorul tău personal ce spune despre asta?

A: Mi-a spus să fac ce m-a sfătuit celălalt doctor. Ai zice că sunt înţeleşi între ei. Probabil că vor să vândă teren în Arizona. Dar fata asta locuieşte la Chicago, şi asta îmi place.

J: Care este numele doctorului tău personal?

A: Lipscomb.

Mai târziu am scris la Asociaţia Americană a Medicilor din Chicago şi am întrebat dacă un doctor cu acest nume a profesat la Chicago la sfârşitul anului 1920. Mi-au trimis un răspuns care spunea: „Doctorul James W. Lipscomb a murit pe 25 aprilie 1936, la Chicago”. Pe Brownlee nu l-au găsit. Anul morţii sale arată ca el a lucrat la Chicago în perioada respectivă, iar numele lui nu este unul comun. Faptul ca celălalt medic, Brownlee, nu a fost găsit nu este ciudat, pentru că părea a fi un specialist care a venit din altă parte. De asemenea, June nu părea sigură că acesta era cu adevărat numele lui. Când porneşti în dificila misiune de a identifica astfel de date, orice fragmenţel de informaţie care se verifică seamănă cu găsirea unui diamant în nisip. Puteţi întreba asta pe oricine a încercat să îşi studieze arborele genealogic.

J: Lipscomb este un doctor bun?

A: Credeam că este, până ce l-a adus pe celălalt medic. Acum nu-l mai cred pe nici unul din ei. Au spus că vremea rece mi-a venit de hac. Dar mie îmi place frigul.

J: Problemele tale sunt la gât?

A: Nu pot să respir așa de bine și tușesc mult.

J: Și spui că te doare în piept?

A: Da, când tușesc mă doare.

J: Vremea este rece și umedă acolo unde trăiești?

A: Da. Locuiesc lângă lac și cred că este destul de umed în cea mai mare parte a timpului, dar eu nu m-am gândit niciodată la umezeală. Îmi place.

J: Ce lună este?

A: Este Decembrie.

J: A nins?

A: Doar puțin, ca o pudră.

J: Probabil că asta nu prea te ajută cu tusea și cu respirația...

A: Nu pare să mă deranjeze în vreun fel.

Deodată a devenit suspicioasă.

A: Nu cumva și tu doctor?

J: Nu, dar vreau să îmi amintesc numele acelui doctor, precum și al celui care vrea să vândă teren în Arizona.

A: Este un prost.

CAPITOLUL 5

Moartea lui June Carol

Era evident că sănătatea lui June se deteriorase foarte tare, dar şi-a menţinut simţul umorului până la sfârşit. Am accesat încă două episoade, care ne-au arătat că a zăcut la pat toată luna iulie, în anul 1927. Aceste episoade prezentau în esenţă aceleaşi date ca cele de mai sus.

J: Este 27 iulie 1927. Spune-mi... ce faci acum?

A: (În șoaptă) Zac la pat.

J: Cum te simţi? Ai răcit?

A: Nu, sunt doar bolnavă, obosită şi foarte slăbită.

J: Doctorul a venit să te vadă?

A: Vine în fiecare zi. Îmi face injecţie.

J: Şi când spune el că te vei face bine?

A: El spune că mă voi vindeca în curând, dar eu mă simt tot mai slăbită cu fiecare zi care trece.

J: A aflat cauza îmbolnăvirii tale?

A: Nu. Spune că nu a descoperit-o, că probabil e din cauza vârstei. Poţi să îţi imaginezi asta! I-am spus că am 40 de ani şi a râs. Ştie el adevărul. Al vine să mă vadă în fiecare zi şi îmi aduce flori. Spune că îi pare rău că nu ne-am

căsătorit.

J: Este împreună cu nevastă-sa?

A: Da. Nu a putut să o părăsească sau să divorţeze de ea. Ar fi vrut asta, dar pur şi simplu nu a putut.

Johnny a dus-o prin regresie până pe 28 iulie şi a fost surprins de reacţia ei.

J: E 28 iulie 1927. Spune-mi... ce faci?

A: Sunt iarăşi liberă.

J: Liberă? Unde te afli?

A: Plutesc şi aştept. Aştept în casă.

J: Şi ce vezi în casă?

A: Văd totul. Îl văd pe Al, care plânge.

J: Tu eşti acolo?

A: Sunt acolo pe pat. Mă uit la mine.

J: Şi cum arăţi?

A: (Lipsită de emoţie) Cred că arăt ca orice cadavru.

Johnny a rămas stupefiat.

J: Adică vrei să spui că eşti moartă?

A: Da.

Nu ne aşteptasem la asta. Nu ştiu ce ne aşteptasem să se întâmple dacă am fi adus-o prin regresie în momentul morţii. Dar ea ne vorbea la fel cum ne vorbise şi până atunci, când ne povestise viaţa lui June-Carol. Personalitatea îi rămăsese intactă. Nu se schimbase deloc. Situaţia era dificilă pentru

Johnny, care trebuia să se gândească cum să îşi formuleze întrebările. Cum se vorbeşte cu o persoană moartă?

J: Din ce cauză ai murit?

A: Probleme la inimă şi sângele... M-am sufocat cu sânge. Îmi amintesc că vorbeam, şi dintr-o dată m-am sufocat. Al striga şi plângea. Doctorul a făcut tot ce a ştiut, dar eu am murit. Acum mă pot vedea pe mine, cum stau în pat.

Toate astea l-au întors pe dos pe Johnny atât de mult, încât s-a gândit că este mai bine să treacă la o altă scenă. Nu putea să îşi menţină o atitudine obiectivă, până nu integra toate informaţiile acestea şocante. Dar de fiecare dată când a dus-o la acea perioadă de timp de la sfârşitul anului 1920, ea revenea la starea de spirit a unei persoane ,,moarte". În cele din urmă am învăţat ce să facem într-o astfel de situaţie. Ne-am gândit la întrebări obiective, pe care să i le punem. Ce ai putea oare să întrebi pe cineva după ce a murit? Atunci când şocul nostru şi-a mai pierdut din putere, ne-au venit în minte o mulţime de întrebări posibile. Amintiţi-vă că experimentul nostru în domeniul reîncarnării se petrecea înainte de apariţia în Occident a unor cărţi care ar fi putut să ne ajute să facem faţă unor astfel de situaţii. Evoluţia evenimentelor ne-a speriat şi am fi putut să întrerupem lucrul cu Anita în acest moment, dar curiozitatea noastră era prea mare.

Din altă sesiune:

A: Sunt la cimitir. Nu este chiar un cimitir, sunt doar câţiva oameni aici cu mine. Este un cimitir de familie. Mă pot vedea şi pe mine, dar sunt îngropată.

J: Îi poţi vedea şi pe ceilalţi oameni?

A: Nu, dar ştiu că ei sunt aici. Vorbesc cu câţiva din ei. Ţi-am spus despre soţia lui Al. Ea nu a vrut ca eu să fiu înmormântată aici. Spunea că din toate insultele, asta e cea mai mare, ca eu să fiu îngropată în cimitirul familiei lui Al.

J: Şi tu cu cine vorbeşti?

A: Cu mama lui Al. Ea a murit înaintea mea. Mi-a spus să nu îmi fie frică,

cimitirul a fost construit unde a locuit ea. Casa a fost vândută, dar au păstrat acest teren pentru cimitir. Nu vroiau să îi deranjeze nimeni.

J: Cimitirul se află la Chicago?

A: Nu. E la țară, destul de departe de Chicago. Sunt câteva mile. A fost ciudat pentru că la început am crezut că trebuie să rămân acolo și m-am speriat, dar mama lui Al a început să vorbească cu mine și mi-a spus să nu îmi fie frică. Mi-a spus ce trebuie să fac.

J: Îți amintești ce s-a întâmplat?

A: Eram foarte bolnavă și nu puteam să respir. Apoi deodată nu am mai simțit nimic și toată lumea plângea lângă patul meu. Iar eu eram speriată și mi se părea ciudat să îmi văd corpul acolo pe pat. Am rămas lângă corp. Credeam că așa trebuie. Nu înțelegeam că pot pleca.

J: Și atunci ai văzut-o prima dată pe mama lui Al?

A: Da, am văzut-o la cimitir. Eu mă temeam că o să trebuiască să rămân în corpul meu și nu doream să fiu îngropată. La început m-am speriat foarte tare. Dar acum nu îmi mai este frică. Ea mi-a spus că nu trebuie să rămân la cimitir. Pot să merg oriunde vreau și să fac tot ce vreau. A mai adăugat că mai târziu o să am multe de făcut, dar pentru moment nu mi-a dat instrucțiuni.

J: Ea ți-a spus toate astea?

A: Da. A vorbit mult și mi-a explicat totul.

J: E și acum lângă tine?

A: Nu. A plecat în altă parte. Am întrebat-o unde pleacă și ea a încercat să îmi explice, dar nu am înțeles.

J: Ce ți-a spus?

A: Că uneori ți se spune să faci anumite lucruri și atunci mergi și le faci. Eu am întrebat-o ce se va întâmpla dacă nu vreau să fac lucrurile alea. Iar ea a

râs și a spus că am să vreau. De multă vreme nu mi-a mai spus nimeni că trebuie să fac ceva. Nu știu cum mă voi comporta.

J: Și spui că acum te afli la cimitir? Poți să vezi unde a fost îngropat corpul tău?

A: Da. Am și o cruce deasupra mea.

J: Scrie ceva pe cruce?

A: Da... „Iubita mea a fost îngropată aici” și data de 28 iulie 1927.

J: Și mai scrie ceva?

A: Atât și numele meu, June Gagigliano...

J: Dar credeam că tu și cu Al nu v-ați căsătorit?

A: El m-a iubit, dar nu a putut să se căsătorească cu mine.

J: Dar ți-a pus numele lui pe piatra de mormânt?

A: Înainte ca eu să mor, a spus că o să facă asta. A spus că ăsta este ultimul lui dar.

Nu e de mirare că soția lui Al era furioasă... Nu numai că June fusese îngropată pe pământul familiei, dar primise și numele lui.

Într-o altă sesiune:

J: Ce faci, June?

A: Stau aici, în curte. Casa asta a fost a mea.

J: Casa a fost a ta?

A: Da. Aș vrea să rămân în această casă.

J: Și nu poți să rămâi aici?

A: Nu, o să trebuiască să plec de aici într-o zi. Aș rămâne, dacă ei m-ar lăsa. Casa asta a fost ca un palat pentru mine.

J: Ți-a spus cineva că va trebui să pleci?

A: Nu trebuie să rămâi în casă, să bântui și să sperii oamenii... și altele de acest fel.

J: Cine ți-a spus asta?

A: Mama lui Al.

J: Ce altceva se mai întâmplă acum în casă?

A: El îmi împachetează lucrurile.

J: Cine îți împachetează lucrurile?

A: Al, nu lasă pe nimeni să se atingă de ele.

J: Ce va face cu lucrurile tale?

A: Nu știu, are să le dăruiască, cred. Deși pe unele simt că are să le păstreze pentru totdeauna. Al pune totul în cufere și cutii.

J: Poate are să le ia la el acasă?

A: Nu știu. Vorbește și nu știe că eu îl pot auzi. Îmi spune că m-a iubit și că nimeni altcineva nu a însemnat atât de mult pentru el. Că mă vrea înapoi. Dar eu nu vreau să mă întorc.

J: Nu? Credeam că ți-a plăcut viața de aici.

A: Mi-a plăcut. Dar e mai bine aici, unde nu îți faci griji. Mă simt mai bine unde mă aflu acum. Într-o zi are să vină și el aici. Toată lumea vine aici.

J: Vorbești despre a veni aici. Unde este acest aici? Ești în curte?

A: Mă aflu în lumea aceasta, în lumea de dincolo. Toată lumea moare și

spiritele lor sunt iarăşi libere. Eu încă nu ştiu totul. Trebuie să aflu mai multe, dar este un sentiment minunat să fii aici.

J: Şi de unde vii?

A: Nu vin de nicăieri. Doar mă plimb prin diverse locuri.

J: Şi cum e în lumea asta în care te afli? Este cald?

A: O, nu.

J: Este frig?

A: Este aşa cum trebuie să fie. E potrivit.

J: Şi cum te deplasezi? Pluteşti?

A: Nu, doar decid ce vreau. Mă hotărăsc că vreau să fiu undeva şi sunt imediat acolo.

J: Te mişti ca prin farmec?

A: Încă nu înţeleg cum se întâmplă asta, doar o fac pur şi simplu. Am să înţeleg mai târziu, aşa îmi spun ceilalţi.

J: Te deplasezi repede?

A: Da. Sau dacă vrei, poţi să te mişti încet.

Într-o altă sesiune, Johnny a întrebat:

J: Ce faci?

A: Îl aştept pe Al să vină aici.

J: Unde eşti?

A: Stau şi aştept la cimitir.

J: Și Al va veni la tine în curând?

A: Nu după multă vreme. Nu mai am mult de așteptat.

J: Cum socotești timpul?

A: E ceva ce știi, pur și simplu. Nu e ca înainte, când trebuia să socotești pe un calendar.

J: Crezi că Al are să vină la tine în curând?

A: Înainte să se termine anul. Da.

J: De unde știi asta?

A: Mama lui mi-a spus. Iar când m-am dus să îl văd, mi-am dat seama că ea are dreptate.

J: Cum ți-ai dat seama?

A: Doar m-am uitat la el, și am știut.

J: Vrei să spui că dacă te uiți la o persoană, îți dai seama dacă are să vină la tine în scurt timp?

A: Da. Simt asta.

J: Poți să-mi descrii acest sentiment sau cum anume ai văzut asta?

A: Nu știu cum să te fac să înțelegi. Privești la o persoană și simți asta. Știi numele lor și tot ce este de știut despre ei. Cât de înalți sunt, ce culoare are părul lor... Tot așa știi și când vor veni aici. Știi totul despre ei și despre trecutul lor.

J: Spui că la poți vedea trecutul?

A: Uneori, da. Acum știu multe lucruri despre Al, mai multe decât am știut vreodată cât am fost împreună. Înainte, dacă el îmi spunea ceva eu mă minunam și puneam multe întrebări, sau poate mă gândeam că nu îmi spune

adevărul... Dar acum doar mă uit la el, și știu tot.

J: Spune-mi, ce ai descoperit acum despre Al și nu ai știut înainte?

A: Înainte îmi spunea cât de mult mă iubește, dar uneori îl simțeam plin de ură. Nu știam cu adevărat dacă mă iubea sau nu. Dar acum știu că el m-a iubit întotdeauna foarte mult. De asemenea de multe ori îmi făceam griji. Uneori când nu îl vedeam mă întrebam unde era, dacă era cu o altă femeie. Dar când mă uit la el acum, pur și simplu știu lucrurile astea. Nu a iubit pe nimeni altcineva, m-a iubit numai pe mine.

J: Dar Al a fost căsătorit și a avut copii.

A: Da, dar nu a fost fericit cu soția. Nu mai sunt geloasă pe ea. Pe vremuri eram. Vroiam ca el să se însoare cu mine. Dar acum știu.

J: Poți să te uiți la Al și să vezi ce fel de muncă făcea? Ce fel de activitate avea?

A: Da, pot să fac asta. (Tristă) E implicat în tot felul de lucruri rele. Întotdeauna mi-a spus să nu îi pun întrebări. Știam câte ceva și nu voiam să aflu mai mult. (Gata să plângă...) Dar atunci nu mă gândeam la asta. Când am descoperit adevărul, am fost atât de rănită... Nu cred că va reuși să scape. Îl vor ucide înainte să se termine.

J: Ce anume face el?

A: Face lucruri pe care nu ar trebui să le facă. Conduce o operațiune și răspunde de tot felul de activități care nu sunt bune. Transportă femei în diverse locuri.

J: În diverse locuri? Adică unde?

A: În diferite orașe, în diverse state. Se numește „sclavie albă”.

J: Și ce anume face? Care sunt activitățile ilegale pe care le săvârșește?

A: Ei cumpără această pulbere albă. L-am văzut acum cum o cumpără și amestecă în ea zahăr și alte substanțe, apoi o pun în plicuri mici, o sigilează și

o vând.

J: Şi ce altceva mai face?

A: Ei fac rost de arme pentru oamenii care vor să aibă arme şi de asemenea se ocupă cu omorârea unor oameni. Nu cred că a făcut-o vreodată el însuşi, dar i-a pus pe alţii să o facă.

J: Îi pune pe alţii să ucidă?

A: O, da, sunt o mulţime de băieţi care lucrează pentru el.

J: El este un fel de şef?

A: Da, el este unul din capi. Nu sunt mulţi deasupra lui.

J: Dar există cineva care este şeful lui?

A: Mai există doi deasupra lui.

J: Cine sunt ei?

A: L-am văzut vorbind cu unul din ei. El răspunde de alt teritoriu şi au vorbit despre şeful cel mare. Există unul care e atât de sus încât nu îl vor prinde niciodată. Nici nu cred că vor afla vreodată cine este, sau dacă a fost implicat în anumite activităţi.

J: Dar tu ştii cine este?

A: Nu-l cunosc pe cel care este în vârf. Când am aflat despre asta m-am speriat şi nu am mai încercat să aflu. Detest să aflu astfel de lucruri despre Al. Ştiu doar că a lucrat cu Frank.

J: Frank este şeful?

A: Da, el este.

J: Este cel aflat atât de sus, încât nu va fi prins niciodată?

A: Nu, Frank este doar ţapul ispăşitor. Când îl vor prinde, au să creadă ca l-au prins pe șeful cel mare.

J: Îi cunoşti numele întreg?

A: Eu l-am întâlnit, dar nu am ştiut că el era şeful. Doar când m-am întors să îl văd pe Al, atunci i-am ştiut numele. Am ştiut toate lucrurile pe care nu le ştiam înainte.

Johnny şi cu mine ne ţineam respiraţia şi aşteptam cu emoţie să vedem ce va spune.

J: Poţi să ne dai un nume care ar putea fi verificat? Care este numele lui de familie?

A: Nitty, Frank Nitty.

J: Şi l-ai întâlnit de multe ori?

A: Da, îl cunoşteam. Dar nu-l credeam prea deştept. Niciodată nu am crezut că este deştept. Ce nostim!

J: Şi iată că acesta era şeful lui Al.

A: Da, eu credeam că Al este şeful lui. Nimeni nu ştia exact ce anume face Frank. Al spunea că este un tip arţăgos şi să nu pun întrebări. Orice mi-ar spune, eu să fiu de acord şi să mă comport ca şi cum am înţeles totul şi voi face întocmai.

Deci iată că în final am primit numele unei persoane reale. Oricine cunoaşte poveştile anilor 20, a auzit de Al Capone şi Frank Nitty şi de bandele de gangsteri ale celor doi, care au o reputaţie notorie. Ei au fost printre personajele remarcabile ale acelei perioade nebune. Dar dacă vrei să capeţi informaţii despre banda lui Frank Nitty, ziarele şi Departamentul de Poliţie nu te vor putea ajuta. Pe mine nu m-au ajutat deloc.

Ziarul Chicago Tribune nu mi-a putut furniza informaţii despre Frank Nitty, un personaj itoric real. Răspunsul lor a fost: ,,Ne pare rău, dar nu putem să te ajutăm cu informaţii despre istoria criminalităţii din Chicago. Documentele

noastre despre această perioadă nu sunt suficient de vaste. Nu am găsit nimic referitor la subiectul întrebării dumneavoastră, despre Frank Nitty şi banda sa".

Tot aşa şi Departamentul de Poliţie de la Chicago a fost o fundătură, nici măcar nu au răspuns scrisorii mele. Cea mai bună sursă de informaţii a fost în cele din urmă o carte veche pe care am găsit-o la librăria Universităţii din Arkansas. A fost tipărită în anul 1929 şi era o carte rară. Se numea Crimele organizate din Chicago, de John Landesco.

Frank Nitty mai era cunoscut şi ca susţinătorul regulilor şi era al doilea la comandă. Tot el mai era şi directorul de afaceri al sindicatului lui Al Capone. Administra cea mai mare parte din banii pentru protecţie. A fost imposibil să aflăm informaţii despre oamenii lui şi despre cei care au lucrat cu el. Landesco spunea că sistemul de îndosariere a informaţiilor din Departamentul de Poliţie era foarte primitiv pe vremea aceea. Se preluau amprente, dar dacă persoana nu avea cazier, atunci amprentele nu erau puse la dosar ci erau aruncate. Dosarele erau foarte sărace şi incomplete, iar unii lideri de bandă nici nu aveau cazier. Ziarele de pe vremea aceea (pe care le-am găsit în microfilme) scriau mai multe decât puteai afla din dosarele poliţiei şi cazierele personale.

De asemenea, se pare că numele Gagigliano este un nume comun la Chicago, deşi nouă ni s-a părut atât de ciudat. Astfel încât căutarea prin arhivele poliţiei a fost dificilă. E ca şi cum ai fi încercat să separi pleava de boabe, în speranţa de a găsi ceva. Ar dura foarte mult timp. Apoi June a spus că Al nu dorea să i se cunoască adevăratul nume. Prin urmare este posibil ca el să fi avut un alt nume în bandă, pentru a-şi proteja familia.

În aceste împrejurări orice încercare de a cerceta această perioadă a fost dificilă, deşi la prima vedere nu părea că va fi aşa, pentru că evenimentele s-au petrecut într-un trecut destul de apropiat. Am fost foarte dezamăgiţi când au apărut atâtea obstacole.

Într-o altă sesiune am întrebat-o pe Anita unde se afla.

A: Mă plimb în diverse locuri. Fac ceea ce mi se cere. Învăţ. Uneori mă întorc la casa mea, dar acum locuiesc alţi oameni acolo şi nu mai este aşa de

frumoasă. Ei nu au grijă de ea. Au lăsat ca pereții mei albi să se murdărească. Trebuie zugrăvită casa și nu îmi place să văd asta. Nu îmi place să îi văd pe ei acolo. Mi-au mutat mobila, schimbă lucrurile de la locul lor și nu îmi place. De aceea nu mă duc acolo prea des.

J: Și unde stai în marea majoritate a timpului?

A: Stau cu Al, acasă la el.

J: Și crezi că el te poate vedea?

A: Îi vorbesc, dar el nu mă aude. Plânge mult. Îmbătrânește. Nu îl mai iubesc ca înainte, dar mă simt apropiată de el.

J: Nu îl mai iubești?

A: Nu cum îl iubeam atunci. Dar mă simt mult mai apropiată de el.

J: Crezi că vei aștepta aici până când el are să moară?

A: Nu. Știu cum are să moară și nu vreau să văd asta.

J: Și cum ai aflat? De unde știi cum are să moară?

A: (Deprimată) Pot să văd asta. Dacă te concentrezi, poți să vezi lucruri.

J: Cum are să moară Al?

A: Au să îl omoare. Are să îl împuște poliția. Ei îl supraveghează de mult timp. În cele din urmă au să îl ucidă.

J: În ce an îl vor împușca?

A: Nu mai e mult. Înainte să se termine anul.

J: Poți să te concentrezi și să te uiți în viitor ca să vezi ce vei face tu?

A: (După o pauză lungă). Am să mai rămân aici o vreme. Trebuie să vorbesc cu Al. Trebuie să îi spun că înțeleg totul. Apoi voi pleca.

J: Și unde crezi tu că ai să mergi?

A: Nu știu. Eu am crezut că am să merg în iad când am să mor, dar nu s-a întâmplat asta. Văd că nu ard în iad.

J: Atunci ai văzut Raiul?

A: Nu. Am vorbit despre asta cu mama lui Al, și am aflat că nici ea nu a ajuns încă acolo. Noi doar ne uităm în jur și vedem tot felul de lucruri.

J: Poți să vezi clădirile și lucrurile ca atunci când erai vie?

A: Da, doar că acum pot să trec prin clădiri. Pot să vorbesc, pot să țip, oamenii nu mă aud. Nimeni nu mă poate auzi. Dacă ei s-ar concentra, ar putea să mă audă. Toată lumea ar putea auzi spiritele, dacă s-ar concentra. Dar unii oameni se tem de spirite. Ele încearcă să te prevină, nu îți fac rău. Vorbesc cu Al și îi spun: „Nu te du acolo în seara asta. Nu te du acolo. Nu te du acolo. Poliția supraveghează locul acela."

J: Unde se duce?

A: Se duce acolo unde se prepară acel praf. Unde se fac toate lucrurile acelea.

J: Whiskey?

A: Se fac multe lucruri. El se duce acolo și supraveghează. Le spune unde trebuie dusă marfa, iar poliția îl urmărește de multă vreme și vor să distrugă operațiunea.

Potrivit vechilor ziare, înăbușirea operațiunii a început în anul 1929, când 3000 de persoane au fost arestate într-o singură zi. Acțiunea a continuat în anul 1930 când ziarele au publicat numele polițiștilor și numărul de gangsteri care au fost uciși. Comisarului i s-a cerut să își aducă toți subordonații și s-au format escadroanele de „polițiști ucigași", de care are nevoie. Numele gangsterilor nu au apărut pe nici o listă, pentru că prea mulți dintre ei au fost arestați sau omorâți. Este logic să presupunem că moartea lui Al a avut loc în această perioadă.

J: Nu vrei să rămâi, pentru că nu vrei să îl vezi cum moare?

A: Nu vreau să îl văd cum moare.

J: Dar ai spus că vrei să vorbeşti cu el?

A: Când va fi îngropat, atunci o să vorbim. Dar nu am să merg acolo unde se va întâmpla totul. Am să rămân aici şi am să îl aştept.

J: Are să fie şi el îngropat în cimitirul familiei?

A: Au să îl pună acolo. Soţia lui este furioasă. Nu vrea ca el să fie îngropat lângă mine.

J: Poţi să vezi când va muri soţia lui Al?

A: Ea are să mai trăiască o vreme, va avea grijă de nepoţii lor. Toţi fiii lui sunt acum căsătoriţi şi vor avea nepoţi.

J: Îl vezi pe Al, acum că a murit?

A: Văd spiritul lui. Mă întâlnesc cu el şi vorbim.

J: Mama lui Al este şi ea acolo?

A: Ea ne vorbeşte. Ştie că el m-a iubit pe când trăiam amândoi. Spiritele noastre sunt apropiate, dar nu putem sta mult timp împreună. Se pare că trebuie să plec în altă parte.

J: Trebuie să pleci?

A: Da, te cheamă când au nevoie de tine.

J: Cine te cheamă?

A: Este o voce, care mă cheamă să plec.

J: Şi unde vei merge?

A: Nu ştiu. Urmez acea voce. Doar plutesc şi o urmez. L-a chemat şi pe Al.

Eu l-am așteptat, dar uite că el pleacă deja. E femeia asta. O femeie care se tot roagă și cere ajutor.

J: Care femeie?

A: Nu știu. Merg acolo, dar nu îmi place deloc. E undeva în Missouri. Femeia asta a plecat de la fermă. Nu i-a plăcut nici ei acolo. Poate că de asta trebuie să o ajut. Dar e cam surdă. Eu îi vorbesc, dar ea nu mă ascultă. Dacă fac zgomote e atentă doar la zgomote. Le interpretează ca pe niște semne prevestitoare.

J: Și femeia asta se roagă?

A: Da. Ea spune ,,Te rog Doamne, ajută-mă. Nu mai am puterea să mai trec odată prin asta". Muncește din greu și are o mulțime de copii.

Pauză.

A: O, Doamne! Nu vreau să rămân aici. E ca înainte. Soțul e foarte rău cu ea. Încerc să îi spun să plece de acolo, dar ei îi este foarte frică. Are mulți copii și îi este frică. Este speriată.

J: Vocea ți-a spus să mergi la ea?

A: Da. Se pare că trebuie să fac ceva aici, dar nu știu ce. (Are o voce neajutorată și patetică). Dar îmi vor spune. Cineva are să îmi spună ce să fac. Vocea asta! Trebuie să mă întorc și să fiu iarăși săracă. (E uimită). Trebuie să fiu iarăși cineva și să o iau de la început!

J: Cine ți-a spus asta?

A: Știu asta, pur și simplu. E un sentiment pe care îl am. Acum sunt înăuntrul acestui corp. Această femeie mă urăște și încă nu m-am născut. Încep să-mi crească brațe, se formează picioare... Iar trebuie să trec prin asta. (Cu un sentiment de resemnare) Am mai trecut prin asta înainte, și înainte și înainte. Nu va fi ușor.

J: Va fi mai greu decât cu alte mame pe care le-ai avut înainte?

A: Da. Ea mă urăşte. Se roagă în fiecare zi ca eu să mor. Ea mă urăşte.

J: Şi acum eşti mare?

A. Sunt aproape gata să mă nasc. Sunt mare pentru un bebeluş, sunt foarte mare... (Pauză). Ea stă şi plânge. Nu mă vrea. Nu ştie că eu deja am ajutat-o. Soţul ei avea de gând să o părăsească dar când ea a rămas gravidă, nu a mai plecat. Nu putea să o părăsească aşa, în starea asta.

J: Câţi copii are?

A: Eu voi fi al optulea copil al ei. Dar unul din ei a murit. Am vorbit cu el şi mi-a spus ce i s-a întâmplat. Ea a spus la toată lumea că el a murit dar el nu murise, s-a născut cu bine. Era singură în casă. S-a născut repede şi ea nu a legat cordonul ombilical. A lăsat bebeluşul să moară. L-a omorât! Îl ura. Nu vroia să mai aibă copii.

Ne-am dat seama că Anita vorbea despre naşterea ei în viaţa actuală. Mai târziu a spus că nu ştiuse despre existenţa unor probleme între tatăl şi mama ei. Tatăl ei a fost întotdeauna bun şi iubitor cu ea, dar mama nu i-a arătat nici un fel de afecţiune. Era foarte rece. Anita s-a născut când mama ei era relativ în vârstă, trecuse prin „transformările vârstei” şi părea să aibă resentimente faţă de Anita. În consecinţă, fetiţa a crescut fără să îşi iubească mama, dar şi-a adorat tatăl. A avut mulţi fraţi şi surori, toţi mai în vârstă decât ea. Sora născută înaintea ei era deja adolescentă când a venit pe lume Anita, aşa încât nu a existat apropiere între surori. Familia a spus întotdeauna că a mai existat un alt copil, un băiat care a murit înainte să se nască Anita. Asta a fost tot ce se spunea în familie despre acest subiect. Chiar dacă ceea ce şi-a amintit Anita în stare de hipnoză este adevărat, ea nu va putea niciodată să le spună adevărul celorlalţi membri ai familiei. Mama ei era singura persoană care ştia ce s-a întâmplat. Mama Anitei a murit cam în perioada când am făcut noi acest experiment de hipnoză. Anita nu a jelit moartea ei. Însă oricum nu ar fi putut să îi pună întrebări mamei despre astfel de lucruri.

J: Te-ai născut deja?

A: Sunt pe cale de a mă naşte. Corpul ei este foarte obosit, şi nu mai împinge. O ajută doctorul. O apasă tare pe burtă şi muşchii ei încep să se mişte.

Doctorul împinge... el împinge...

Situaţia era dramatică. Anita se sufoca. S-a prins cu mâinile de scaun şi îşi sucea capul într-o parte şi în alta, împingându-se în afara scaunului ca şi cum se lupta să respire. Căuta aer.

A: E greu să respir, nu reușesc! Dacă ei nu se grăbesc, mă sufoc.

Începeam să îmi fac griji. Spectacolul acesta era greu de privit. Oare toate astea vor avea consecințe fizice asupra pacientei noastre? Dar ea s-a născut! Mă gândeam eu. Stă în fața noastră! A reuşit să se nască. Dar Johnny nu arăta deloc că îşi face griji. Părea să aibă control aspra situaţiei.

J: Ți s-a înfășurat cordonul în jurul gâtului?

A: (Luptându-se să respire) Nu. E prea strânsă. Nu pot să respir. Este strâns. Nu pot să respir bine. Slavă Domnului că este doctorul aici! Ea nu va putea să mă omoare!

Apoi scoase un oftat mare şi se relaxă, sprijinindu-se de scaun.

J: E mai ușor să respiri acum?

A: Mă nasc... Mi-a ieşit afară capul. Asta era partea cea mai grea. (Pauză) Acum sunt întinsă pe masă. Mă spală mătușa mea. O cheamă Lotty.

Mătușa Lotty îi spusese că era acasă când s-a născut Anita.

J: O poţi vedea?

A: Dacă îmi dă voalul de pe față, am să o văd.

Exista o credinţă populară că bebelușul născut cu placenta pe faţă, va avea abilităţi psihice.

A: Sunt un bebeluș frumos, dar sunt roșie.

J: Va dura cam două zile până dispare culoarea roşie.

A: Voi trece din nou prin toate astea.

J: Îți amintești de... Carol?

A: Am cunoscut-o cândva, în trecut. A făcut multe lucruri greșite. Lucruri greșite. De data asta trebuie să am grijă și să nu mai fac lucruri greșite. Dacă mă căsătoresc, trebuie să rămân căsătorită. Nu am să mai fug, oricât de mult mi-aș dori asta. Cred că de asta a trebuit să mă întorc.

J: Mama ta ți-a dat un nume?

A: Mama vrea să îmi dea un nume, dar tata nu o lasă. Tata spune că ea nu m-a dorit niciodată, așa că nu are dreptul să îmi dea un nume.

J: Tatăl tău are să îți dea el un nume?

A: Cred că el va urma sfatul mătușii, care spune că Anita este un nume frumos. E un nume exotic și poate că într-o zi am să fiu faimoasă și am să fac ceva care se potrivește cu un astfel de nume. Mama detestă numele ăsta, dar mie nu îmi pasă. Tata i-a dat doctorului acest nume, care a fost deja înregistrat... M-au numit și Jane. Anita-Jane. (Cu un ton misterios). Jane este un nume la fel cu Carol... Eu altă dată am mai fost Jane.

Spuse asta în șoaptă, ca și cum ar fi fost un secret știut numai de ea.

J: Cum adică ai mai fost Jane?

A: Cu multă vreme în urmă, am fost Jane. Și știi ce e nostim? Mama a crezut că a învins în cearta privitoare la numele meu, dar de fapt nu a învins. Credea că voi fi botezată după mama ei Jane, dar eu am mai fost Jane. Oricum eram Jane.

Această sesiune care ne-a arătat moartea lui June și renașterea ei ca Anita, a durat două ore emoționante și captivante. Eram epuizați și trebuia să facem o pauză. Dar iată că pacienta noastră ne spune că mai avem lucruri noi de explorat! Se pare că a mai existat o personalitate numită Jane! Explorasem destul pentru o singură sesiune, acum aveam nevoie să aprofundăm ce am aflat. Ne vom ocupa de Jane altă dată.

CAPITOLUL 6

Facem cunoștință cu Jane

Cuvintele misterioase şi incitante ale Anitei de la sfârşitul sesiunii trecute ne-au sugerat că mai erau multe mistere de explorat. Se pare că scrijelisem numai suprafața. Era ca şi cum am fi ținut un vierme deasupra apei, aşteptând să muşte un peşte. Dar acel peşte eram chiar noi. Eram prinşi. Cine a fost Jane ? A existat oare o Jane?

În această sesiune vom încerca să descoperim acest lucru. Dar Johnny trebuia să fie foarte atent cum îşi formulează întrebările, ca să nu influenţeze pacienta. El a încercat întotdeauna să o lase pe Anita să îşi spună povestea cu propriile ei cuvinte. Acum a dus-o prin regresie înapoi într-un timp anterior naşterii lui June-Carol.

J: Voi număra până la 5, apoi vei merge înapoi în anul 1870. Spune-mi, ce faci?

A: Doar plutesc.

J: Pluteşti? Este cald?

A: Este exact cum trebuie.

Noi descoperisem deja că atunci când spunea că nu îi este nici cald şi nici frig, se afla de obicei în lumea spiritelor. Această stare va fi explorată mai amănunţit în alt capitol.

J: Spune-mi, vezi ceva?

A: Văd unde am trăit eu. În casa cea mare care a ars, în Tennessee.

J: În ce oraș este asta?

A: Memphis.

J: Cum a ars casa cea mare?

A: Soldaţii au ars-o.

J: De ce au făcut asta?

A: Nu știu. Era război. Eu nu mai eram acolo când au ars-o. Doar îi priveam.

Deoarece ea era în mod evident un spirit, Johnny s-a hotărât să o trimită înapoi în trecut, ca să poată afla mai multe despre această viață. A dus-o în anul 1860 și a întrebat-o:

J: Unde eşti?

A: Sunt în casa mea.

J: Și unde este casa ta?

Vocea Anitei se schimbase. Avea acum un accent din Sud.

A: Casa mea este la Memphis.

J: Și care este numele tău?

A: Numele meu este Jane.

Deci aceasta era Jane, cea pe care o menţionase Anita după moartea lui June-Carol.

J: Care este numele tău de familie, Jane?

A: Numele meu este Jane Rockfort.

J: Câți ani ai?

A: Voi împlini 18 ani în curând.

J: Ești căsătorită?

A: Încă nu. Sunt logodită cu fiul unui vecin. Numele său este Gerald Allbee. (Alby?)

J: Și îți place Gerald?

A: Îl iubesc foarte mult.

J: Când o să vă căsătoriți?

A: În vara care urmează.

J: Acum mergi la școală?

A: O nu, am fost deja la școală. Am mers timp de câțiva ani la acea școală, ca să învăț cum să fiu o doamnă.

J: Ai fost și la universitate?

A: Nu. Am fost la o școală pentru femei, lângă Saint-Louis.

J: Care este numele acestei școli?

Johnny căuta lucruri pe care să le poată verifica.

A: Era... era Whittley. Whitley? Ciudat că îmi amintesc asta, doar a trecut atâta timp. Îmi era dor de casă. Era mult mai frig acolo, știi. Și îmi era dor de mama.

Mai târziu am scris la Societatea Istorică din Missouri și am întrebat dacă îmi puteau oferi informații despre o școală cu acest nume. Iată răspunsul lor: „Am găsit în lista de școli și seminarii private din 1859, numele Elisabeth Whiting pe Locust Street numerele 4 și 5”. De asemenea ziarul Missouri Republican din 1 septembrie 1860 are pe prima pagină o reclamă care sună

așa: „Doamna Jewett, succesoare a doamnei Whiting, va începe a doua sesiune anuală a școlii ei luni, pe 3 septembrie”.

Dacă era sau nu aceeași școală la care a mers Jane nu știm, dar asemănarea numelor și corespondența datelor pare semnificativă. În anul 1860 când școala a trecut în mâinile altei directoare, ea deja absolvise studiile și se întorsese acasă la Memphis.

Johnny a încercat să obțină și informații istorice, pentru că noi știam că această dată era dinainte de începutul Războiului Civil.

J: Poți să îmi spui cine este acum președinte?

A: A fost o mare dezbatere despre cine are să fie președinte, dacă va fi Lincoln. Dar el nu va rămâne președinte.

J: Totuși cine este acum președinte?

A: Nu îl cunosc. (James Buchanan)

J: Dar omul acesta, Lincoln, va deveni președinte?

A: Tata spune că nu se poate așa ceva. Că este ceva intolerabil. Lincoln nu știe nimic despre viața noastră și nu înțelege Sudul. Nu putem să îl lăsăm să devină președinte. Sunt o mulțime de discuții și argumentări pe care nu ai cum să nu le auzi. Mie nu îmi plac discuțiile astea, mai ales că se vorbește despre război.

J: Va fi război?

A: Este posibil să fie dacă este ales Lincoln, pentru că așa ceva este intolerabil.

J: Și tu ai 18 ani?

A: Da, domnule.

J: Iar casa ta este la Memphis, în Tennessee? Cât de mare este casa?

A: Este o casă mare, ai putea spune, pentru regiunea asta. Cred că are 14 sau 15 camere şi mai multe verande.

J: Casa ta se află la Memphis?

A: Este la marginea oraşului, pe strada Gately.

J: Ai fraţi şi surori?

A: Da, am o soră mai mare care este deja măritată şi un frate, doar cu un an mai mic.

În acest moment, Johnny s-a gândit că ar fi interesant să vadă dacă Jane îşi putea scrie numele. Experimentul a funcţionat la fel ca înainte, când i-am cerut lui Carol să îşi scrie numele, iar ea l-a scris cu litere de tipar. Aşa că am pus-o pe Anita să deschidă ochii şi i-am dat un creion şi hârtie. Întotdeauna părea dificil pentru Anita să îşi deschidă ochii într-o astfel de situaţie, pentru că era ca într-un somn profund. Chiar şi cu ochii deschişi, avea o privire sticloasă. Anita/Jane a scris cu o caligrafie frumoasă şi înfloritâ şi cu litere mari: DOMNIŞOARA JANE ROCKFORT. Scrisul ei nu semăna deloc cu scrisul obişnuit al Anitei.

J: Ce scris frumos! Unde ai învăţat să scrii aşa, la şcoala pentru pregătirea doamnelor?

A: Trebuie să exersezi şi să exersezi, dacă vrei să scrii frumos.

În timp ce încerca să se gândească şi la alte întrebări, Johnny s-a hotărât să afle mai întâi cum arăta Jane.

J: Ce culoare are părul tău? a întrebat el.

A: Blond.

J: Şi cum arăţi? Eşti slabă?

A: Am o talie de 46 de centimetri. Sigur că sunt strânsă puţin de corset...

Ce afirmaţie ciudată pentru persoana supraponderală care stătea pe fotoliu în

faţa noastră!

J: Cu ce eşti îmbrăcată?

A: Port o rochie albastră.

J: Are o fustă plină?

A: Am crinolină sub fustă.

J: A, da... Ai multe jupoane?

A: De obicei port patru jupoane.

J: Patru? Şi ce fel de încălţări porţi?

A: Am nişte sandale micuţe cu o curelușă peste laba piciorului.

J: Şi părul tău cum arată?

A: Mammy îl aranjează. Dădaca mea îl piaptănă peste cap şi este ondulat. Poţi să vezi buclele de la spate. Vezi?

Anita îşi întoarse capul şi îşi mângâie părul la spate.

J: Mammy? Ai mulţi servitori ? Mammy e servitoarea neagră?

A: Toată lumea are mulţi negri.

J: Cum îl cheamă pe tatăl tău?

A: Moşierul Rockfort.

J: Şi mama ta?

A: Numele mamei mele? Şi pe ea o cheamă tot Jane.

Iată că apăruse a doua personalitate, o tânără frumoasă din sud, diferită de tânăra cu părul scurt din anii 1920 din Chicago, cum diferă noaptea de zi. Iar

cele două nu semănau deloc cu Anita. Povestea lui Jane Rockfort va ieși la lumină pe parcursul a mai multe sesiuni, pe care le voi așeza iarăși în ordine cronologică, pentru a ușura lectura.

Primul nostru contact cu Jane s-a produs în anul 1850.

J: Ce faci?

A: Mă joc cu păpușile. (Vorbește iarăși cu accent din Sud). E îngrozitor de cald afară.

J: Trebuie să fie vară...

A: O, da.

Johnny a întrebat-o iar cum o cheamă și unde locuiește, pentru a verifica dacă vorbeam din nou cu Jane.

A: Locuiesc pe strada Gately, într-o casă mare și albă.

J: Câți ani ai, Jane?

A: Am 8 ani. Ziua mea de naștere a fost primăvara.

J: Ai avut o petrecere de ziua ta?

A: Doar familia.

J: Ai primit multe cadouri frumoase?

A: Întotdeauna primesc cadouri. Am un inel frumos, haine noi, am păpușa asta cu care mă joc.

J: Da, e frumoasă. Tu mergi la școală?

A: Vine o doamnă acasă.

J: Deci ai o guvernantă.

A: O ce?

J: Nu i se spune guvernantă sau tutore? Tu cum îi spui?

A: (Inocentă) Eu îi spun domnișoara White.

J: Domnișoara White ? Nu îi spui doamna profesoară?

A: O, ea este profesoara mea.

Mi se părea ciudat de fiecare dată când Anita nu cunoştea înțelesul unui cuvânt uzual, atunci când o duceam prin regresie în alte vieți. Acestea erau cuvinte pe care mintea ei conştientă le cunoştea cu certitudine. Acest lucru s-a mai întâmplat de multe ori. Uneori când trebuie să explici înțelesul unui cuvânt, acest lucru devine complicat. Îți dă sentimentul ciudat că eşti pus cu adevărat în contact cu o persoană dintr-o altă perioadă istorică.

Apoi am contactat-o din nou pe Jane, la vârsta de 15 ani.

J: Ce vezi?

A: Curtea. Are să se înverzească, dar încă nu e verde.

J: Unde locuieşti, Jane?

A: În casa mamei şi a tatei.

J: Asta este casa cea mare și albă?

A: Este foarte mare.

J: În ce oraș te afli?

A: Casa e puțin în afara orașului Memphis.

J: Cum mergi în oraș?

A: Cu trăsura.

J: Drumul e lung?

A: Nu, nu este departe.

J: Mergi de multe ori în oraș?

A: Ori de câte ori am ocazia.

J: Ce vârstă ai, Jane?

A: Chiar trebuie să întrebi asta?

J: Mă întrebam...

A: Am 15 ani.

J: Mergi la școală?

A: Da, merg. Dar acum sunt acasă. Anul acesta voi pleca de aici. Am să plec pentru trei ani, la școală. S-ar putea să dureze și mai mult această plecare.

J: Și unde urmează să mergi?

A: Lângă Saint-Louis.

J: Asta este în nord?

A: Da, o să mă ducă tata. Vom călători cu vaporul. Vapoarele plutesc acolo tot timpul. Poți să călătorești chiar mai departe, dacă vrei.

J: Ai mai călătorit cu vaporul pe fluviu?

A: Am mers doar în port, de unde am privit la vapoare.

J: Dar nu ai mers deloc cu vaporul?

A: Încă nu.

J: Cred că va fi distractiv.

A: Îmi e cam teamă, dar sunt sigură că va fi distractiv.

J: Nu are de ce să îți fie teamă. Știi să înoți? (În viața aceasta, Anita este instructor de înot.) Nu ai învățat niciodată să înoți?

A: Nu.

J: Știi, faci precum peștii. Ei se distrează în apă atunci când înoată. Trebuie să te comporți la fel ca ei.

A: Și ce să fac cu brațele?

J: Trebuie să îți folosești brațele la fel cum peștele își folosește aripioarele. Poți?

A: Presupun că da.

J: Și ai văzut vaporașul cât de mare este?

A: E foarte mare. Are trei etaje. Și tata spune că mai este un nivel sub punte, adică sub apă.

J: Care este numele vaporului?

A: Sunt mai multe vapoare, care vin și pleacă din Memphis. Nu știu cu care voi călători.

J: Credeam că deja ai făcut rezervări.

A: Dar mai durează până începe școala!

J: Mama și tata vor veni cu tine, când te instalezi la școală?

A: Cred că are să vină numai tata. El se ocupă de astfel de lucruri.

J: Spuneai că școala este lângă Saint-Louis? Nu este în Saint-Louis?

A: Nu este în oraș. Este în afara lui și acolo te învață să călărești și tot felul de alte lucruri de acest fel.

J: Are să fie distractiv.

A: Și putem să mergem în oraș uneori, să facem diverse lucruri. Nu e atât de departe încât să nu poți merge. Tata a spus că este doar puțin mai departe de oraș decât este casa noastră.

J: Și ai propriul tău cal, aici acasă? Călărești?

A: Da, uneori. Nu sunt foarte pricepută, dar îmi place.

J: Deci știi deja cum să călărești. Cred că alte fete de la școală nu știu asta.

A: Probabil că nu, dacă nu trăiesc la o plantație. Unele sunt fete de la oraș. Ele nu trăiesc așa cum trăim noi. Dar eu aș vrea să învăț să călăresc ca tata.

J: El este un bun călăreț?

A: Da, poate să stea în șa altfel decât noi. Am merge mai repede dacă am avea picioarele puse peste cal.

J: Tu nu călărești așa?

A: Nu, șaua lui e diferită. Eu cred că aș cădea. Dar tata spune că nimeni nu cade. Poți să îți pui picioarele în scări, asta te ajută să te ții pe șa. Eu mă țin strâns și tata spune că trag prea tare de frâie. Asta enervează calul. Trebuie să fii delicat cu gura lui. Dacă tragi prea tare înapoi, poți să îi rănești gura și să strici un cal bun.

Se pare că ea se referea la a călări pe o parte pe o șa specială, pentru doamne. O situație neobișnuită a apărut când ne-am întors în anul 1860 și am întrebat-o pe Anita:

J: Ce faci?

A: (Pauză) Nimic.

J: Este cald?

El se gândea că ea se întorsese deja în lumea spiritelor, deși era improbabil să

se fi întâmplat în acel an.

J: Este frig?

A: Nu.

J: Este o temperatură potrivită?

A: E confortabil.

J: Ce vezi?

A: Sunt mai multe ferme în jurul meu.

J: Unde te afli?

A: Mă odihnesc acum. Pot să fac asta. Este plăcut să fac asta. Curând am să mă trezesc.

Deci asta era. Ea dormea.

A: Sunt nişte locuri minunate

J: Şi toate sunt frumoase şi verzi?

A: (Dă din cap afirmativ). Totul este frumos primăvara. (Pauză) Am auzit că lucrurile sunt diferite în alte locuri, dar eu cred că totul e la fel ca aici. Dar aș vrea să călătoresc, să văd dacă este așa.

J: La ce te referi atunci când vorbești despre alte locuri?

A: Se spune că dacă traversezi fluviul și mergi spre nord, ajungi la munți și vezi alte locuri. Sunt preerii unde oamenii nu plantează atât de multe ca pe la noi. Există alte locuri uscate, lipsite de apă. Și locuri unde temperatura este aceeași tot anul. Uneori poți să mergi departe spre vest sau departe spre nord, unde este frig iarna și pământul este acoperit cu zăpadă mai înaltă decât un stat de om. Nu pot să îmi imaginez așa ceva. Eu cred că sunt doar ferme peste tot. Și toate astea sunt doar povești.

J: Te vei trezi curând, Jane?

A: Trebuie să dorm. În fiecare după amiază trebuie să ne întindem şi să ne odihnim. Aşa fac doamnele. Dar eu mă întind şi visez cu ochii deschişi cum arată totul şi uneori mă uit la tufele de iasomie, sau doar visez.

J: Câţi ani ai, Jane?

A: Am 18 ani.

J: Şi locuieşti la Memphis, pe unde trece un fluviu mare?

A: Da.

J: Locuieşti lângă fluviu?

A: Nu chiar lângă el. Oamenii care locuiesc aproape de fluviu sunt uneori inundaţi. De asta noi am construit casa ceva mai departe. Casa asta e aici de multă vreme. Tatăl tatălui meu a construit-o acolo unde a dorit el.

J: Deci el s-a gândit să o construiască acolo unde nu va fi atinsă de inundaţii...

A: Da. Pe noi nu ne inundă niciodată, pentru că ne aflăm pe un teren înalt. Suntem în siguranţă aici.

J: Asta este bine. Pentru tatăl tău lucrează mulţi angajaţi?

A: Vrei să spui albi? Doar supraveghetorul este alb şi doamna care coase pentru mama. Dar avem foarte mulţi sclavi.

J: Ştii câţi sclavi are tatăl tău?

A: Peste 50 de familii de sclavi.

J: E un număr mare.

A: Da, dar este mult de muncă, pentru că avem mult teren.

J: Este mult bumbac de cules?

A: Da, cultivăm foarte mult bumbac.

J: Ce altceva mai cultivați pe plantație?

A: Tata vrea să avem o grădină, ca să fie totul proaspăt. Pregătim de multe ori mâncarea cu produse din grădina noastră.

J: Ai grădina ta proprie?

A: Este grădina casei.

J: Dar nu ai una care să fie numai a ta. Lucrezi în grădină?

Se gândea la biata Carol care lucra la fermă.

A: (Șocată) Aș face pistrui peste tot și m-aș pârli ca o negresă. Eu nu ies la soare. Mă dau cu lapte bătut pe mâini.

Ce deosebire față de Carol!

J: De ce te dai cu lapte bătut pe mâini?

A: Pentru că mă ajută să le păstrez albe. Mă dau cu lapte pe față și pe mâini, ca să scap de pistruii care apar de la soare. Sukey îmi spune mereu să port pălăria și mănușile atunci când ies afară. Uneori e atât de cald încât îmi vine să le scot, dar este important ca o doamnă să arate bine. Să fie albă și frumoasă.

J: Cine este Sukey?

A: O, este Mammy a mea, dădaca mea negresă.

J: Și unde locuiesc toți sclavii?

A: Locuiesc în secțiunea lor de pe plantație. Sukey stă în casă. Ea plânge și protestează dacă încearcă cineva să o scoată din casă. Are coliba ei, dar vrea să stea cu mine. Suntem împreună de când mi-a fost dădacă și m-a alăptat. E

distrusă dacă nu sunt cu ea, așa că tata a lăsat-o să stea în cămăruța de lângă mine.

J: În felul ăsta poate să fie alături de tine mereu. Tu ai prieteni băieți?

A: Am câțiva.

J: Și crezi că te vei căsători în curând?

A: Da, am să mă căsătoresc.

J: Când se va întâmpla asta?

A: Nu va mai dura mult până atunci. Dar îmi place să vorbesc și să dansez și cu ceilalți băieți.

J: Când te vei căsători nu o să mai poți vorbi cu alți băieți?

A: Nu se cuvine. Nu e potrivit ca o doamnă să se comporte astfel. Vreau să explorez asta înainte de căsătorie.

J: Și cu cine te vei căsători?

A: Mă voi căsători cu Gerald. Acest lucru a fost stabilit cu mult timp în urmă.

J: Când ați făcut această înțelegere?

A: Când am împlinit 16 ani. Atunci s-a stabilit. Nu am cerut asta, dar pe el l-aș fi ales oricum.

J: Se pare că îl placi cu adevărat pe Gerald.

A: O, da!

J: Pare a fi un băiat bun.

A: Da, îmi place, este un băiat drăguț. E foarte chipeș.

J: Locuiește în apropiere?

A: Da, chiar lângă noi. Ne vom construi casa aici, între cele două case ale părinților noștri. Într-o zi casa părinților va fi a mea și într-o zi, terenul lui îi va aparține. Iar casa noastră va fi construită chiar la mijloc.

J: Și veți uni cele două proprietăți...

A: Da. Îmi place mult casa în care locuiesc, dar vreau să am propria mea casă.

J: Crezi că Sukey te va urma după ce te căsătorești? Va locui în casa ta?

A: Da, va sta cu mine.Altfel se va îmbolnăvi și va muri de dor. Tata mi-a spus că pot să o iau cu mine, dar mama a spus să o iau pe Missy.

J: Cine este Missy?

A: Sukey este bunica ei. Missy e micuță, dar ne poate ajuta în casă. Vom mai lua și alți sclavi din casa părinților mei. Vom avea nevoie de ei dacă vom planta. Cred că Gerald va mai lucra o vreme cu tatăl lui.

J: Au şi ai lui o plantaţie mare?

A: Mult mai mare decât a noastră. E cu adevărat mare.

J: Și când veți face nunta?

A: Anul viitor.

Johnny s-a hotărât să o ducă la data nunții ei, în anul următor.

J: Te vei căsători la biserică?

A: Mă voi căsători chiar aici în casă. Trebuie să fac exerciții pentru coborâtul scărilor.

J: Va fi o nuntă mare?

A: Da, toată lumea va veni la nunta mea.

J: În care zi este fixată nunta?

A: În prima zi din august.

J: Ce an este?

A: Este anul 1861.

J: Cine este preşedinte?

A: Abraham Lincoln.

J: De câtă vreme este preşedinte?

A: Nu este de multă vreme, şi au fost multe dezbateri pe tema asta. Noi am fi vrut să îl alegem pe Jefferson Davis ca președinte.

J: Ar fi fost un președinte bun?

A: Este un adevărat gentleman din Sud.

(Pauză).

J: Cât de curând te vei căsători?

A: Ne vom căsători când se întoarce Gerald acasă. S-a dus la Miliţie să verifice ceva. Cred că s-a înrolat în Miliție. L-am așteptat până când a terminat școala, iar acum se pare că s-a înrolat. Se întoarce mâine.

J: Cei de la Miliţie l-au chemat?

A: Da. A primit o scrisoare. Toți gentlemanii onorabili au primit.

J: Aţi pregătit totul pentru nuntă? Casa este pregătită?

A: Au făcut o mulțime de prăjituri. Au tot copt şi iar copt. Avem foarte mulți invitați, care vor sta aici două zile. Nunta va dura două zile.

J: Va fi pe 1 august?

A: Da, corect.

J: Deci pe trei august vă căsătoriți oficial? Cine va oficia ceremonia?

A: Reverendul Jones.

J: Care este religia ta?

A: Suntem episcopalieni.

Johnny a dus apoi pacienta înainte pe 3 august, în ziua nunții ei.

A: Merg pe un coridor și apoi cobor sărbătorește scările, în casa mea.

J: Se aude muzică?

A: Este o muzică minunată, iar eu sunt atât de fericită!

Era cu adevărat foarte fericită. Se simțea clar emoția din vocea ei entuziasmată.

J: Îl vezi pe Gerald cum te așteaptă?

A: Da este blond și foarte frumos.

J: Poartă uniformă?

A: Da, dar el mi-a spus că nu va dura multă vreme.

J: Ce fel de uniformă poartă?

A: Este o uniformă gri, cu butoni de alamă.

Asta era culoarea uniformelor din Confederația Sudului.

J: Și unde o să vă petreceți luna de miere?

A: Vom coborî pe fluviu, cu un vapor.

J: Adică mergeți spre sud?

A: Da. Nu aș merge niciodată spre nord, la yancheii aceia.

J: Unde veți merge?

A: Nu știu. Gerald vrea să îmi facă o surpriză.

J: Bine. Înaintăm în viitor. Jane, deja ești căsătorită. Suntem pe 4 august. Unde te afli?

A: Sunt pe un vapor și mă uit la apă. Călătorim la New Orleans.

J: Ai mai fost vreodată la New Orleans?

A: Nu.

J: Și crezi ca are să îți placă?

A: Toată lumea spune că are să îmi placă.

J: Pe ce fel de vapor te afli?

A: E un vapor cu niște roți mari...

J: Un vapor cu roată cu zbaturi.

A: Da, cred că așa îi spune.

J: Sunt mulți oameni pe vas?

A: Da, sunt câțiva.

J: Te-ai întâlnit cu ei?

A: Nu, noi stăm mai mult singuri.

Normal, doar erau în luna de miere.

J: Și unde este soțul tău?

A: A primit un mesaj când ne-am oprit în dimineața asta, și acum vorbește cu

căpitanul vasului.

J: Ai spus că soțul tău este în Miliție?

A: Da, este locotenent. A venit un mesaj pentru el când ne-am oprit într-un oraș, în dimineața asta foarte devreme.

J: Gerald ţi-a spus care era mesajul?

A: A spus să nu mă îngrijorez, dar trebuie să ne întoarcem acasă imediat, pentru că s-ar putea să fie nevoie de el.

J: Dar mai mergeţi la New Orleans?

A: Vreau atât de mult să merg la New Orleans. Nu vreau să mă întorc acasă.

J: Bine. Înaintăm până pe 6 august. Număr până la 3 și te vei găsi acolo.

Când Johnny a terminat de numărat, tot corpul Anitei a început să tremure ca și când ea ar fi plâns, iar în timp ce vorbea se vedea cum plânge.

J: Unde ești acum, Jane?

A: Sunt acasă.

J: Și ce faci acasă?

A: Gerald a plecat. Va începe un război, un război urât. A trebuit să plece. A plecat cu Miliția în capitala statului (are o voce nefericită).

J: Nu a spus când se va întoarce?

A: Au să îi pună la punct pe afurisiții de yanchei. Abia după aceea se va întoarce, spuse ea furioasă.

Ca să iasă din această situație deprimantă, Johnny o duce înainte pe 15 septembrie și întreabă:

J: Ce faci acum?

A: (Foarte deprimată) Aştept. Doar aştept...

J: Ai veşti de la Gerald?

A: Nu. A început războiul. Am primit veşti, dar nu prea multe.

J: Când a început războiul?

A: A început în luna iunie.

J: O, a început înainte să vă căsătoriţi!

După ce am căutat prin enciclopedii ca să aflăm exact când a început Războiul Civil, am găsit mai multe inconsecvenţe surprinzătoare. Primele state s-au separat de Uniune în ianuarie 1861 şi primele bătălii mari s-au dat în luna aprilie a acelui an. Atunci se pare că Jane a greşit atunci când a spus că războiul a început în iunie... Dar oare chiar a greşit? Ne-am hotărât să mai facem cercetări. Am cercetat istoria statului Tennessee şi am descoperit că acesta a votat să nu se separe de Uniune odată cu celelalte state rebele. A aşteptat până a început războiul cu adevărat, când aveau loc lupte. A fost ultimul stat care s-a separat de Uniune şi s-a unit cu celelalte state din Sud, în iunie 1861. Deci Jane a avut dreptate! În ceea ce o privea, războiul a început în luna aceea. De asemenea pe vremea aceea când comunicarea era mai lentă decât în zilele noastre, nu era ceva ieşit din comun ca ştirile să călătorească mai încet. Se pare că Gerald ştia că s-a întâmplat ceva, dar nu a vrut să îşi sperie tânăra soţie vorbindu-i despre război, în luna de miere.

J: Ce fel de zi este astăzi, Jane?

A: (Deprimată) Plouă, plouă şi iar plouă.

J: Unde eşti?

A: Stau cu mama.

J: Şi tatăl tău unde este?

A: Este aici. Aşteaptă şi tot aşteaptă. Tata îmi spune în fiecare zi că nu mai durează mult.

Johnny s-a gândit atunci la relația ei cu părinții din viața lui June/Carol și din viața prezentă.

J: Îți iubești mama și tatăl?

A: Foarte mult. Sunt foarte buni cu mine.

J: Jane, voi număra până la 5 și vei merge pe 1 decembrie. (Numără). Ce faci?

A: Plutesc.

Asta a fost o surpriză. De obicei asta însemna că se afla în lumea spiritelor.

J: Unde plutești?

A: Doar stau aici. Aștept să văd dacă Gerald se va întoarce. A plecat de doi ani.

J: (Mirat) În ce an suntem?

A: Ne aflăm în anul 1863.

Se pare că Jane sărise mai departe în viitor decât i-a cerut Johnny.

J: Ai murit?

A: De pneumonie. Au spus că am murit de pneumonie.

J: Din cauză ca vremea era așa de ploioasă?

A: Nu am mai mâncat.

J: Când ai murit?

A: Acum vreo două-trei luni. Timpul nu mai înseamnă mare lucru pentru mine.

Estimând momentul morții ei prin septembrie, Johnny s-a întors în luna

aceea.

J: Ce faci?

A: Plutesc.

J: Şi ce vezi?

A: Văd o mulţime de spirite. Îi întreb despre Gerald, dar nimeni nu l-a văzut. Trebuie să fie undeva. Caut peste tot, dar nici un spirit nu l-a văzut.

J: Probabil că îl văd numai dacă moare.

A: Da, trebuie să fii mort ca să fii văzut de spirite. Am căutat şi am tot căutat, dar cred că este prizonier pe undeva. Am acest sentiment.

J: Ştii unde este?

A: Da, este în nord. Vreau să merg să îl caut.

J: Şi de ce nu poţi să mergi?

A: Detest să merg acolo. Îi urăsc pe acei oameni. Ei nu ştiu că nu au dreptate şi că greşesc. Iar eu îi urăsc pentru ceea ce fac.

Johnny a dus-o înapoi în timp cu o lună.

J: Este 1 august. Ce faci?

A: (Cu o voce slăbită şi moale) Nu mă simt bine.

J: Unde eşti?

A: Stau în pat.

J: Şi ai febră?

A: Da, cred că da.

J: Ai mâncat?

A: Nu pot să mănânc. Îmi vine să vomit atunci când mănânc.

J: Te-a consultat un doctor?

A: Doctorii sunt ocupaţi cu răniţii din război. A venit unul odată şi mi-a dat nişte medicamente. Sukey a rămas lângă mine.

J: Sukey stă cu tine?

A: Da, în fiecare zi. Doarme lângă patul meu. Eu am febră şi îmi este frig.

J: Ai mai primit veşti de la Gerald?

A: Da, am mai primit o scrisoare luna trecută. Dar scrisorile nu vin prea des.

J: Unde este Gerald? Îţi scrie despre asta în scrisoare?

A: El era la luptă. Scrisoarea a venit de undeva din nord. I-a dat-o cuiva care venea acasă şi persoana aceea mi-au adus-o mie.

J: Luptă în nord?

A: Da, e pe linia frontului la Maryland.

J: Asta e la mare depărtare.

A: Aş vrea să vină acasă.

J: Ce mai fac mama şi tatăl tău?

A: Tatăl meu a murit.

J: Din ce cauză a murit tatăl tău?

A: Nu ştiu. A fost bolnav o săptămână şi apoi a murit.

J: Şi mama ta cum se simte?

A: E foarte slăbită și îndurerată, plânge foarte mult.

Johnny a dus-o pe 10 august și a întrebat-o ce făcea atunci.

A: Plutesc și mă uit în jur.

J: Și ce vezi?

A: Îl văd pe tatăl meu.

J: Unde te afli?

A: Mă aflu aproape de casă, lângă cimitir. El a spus că mama va fi cu noi în curând, „foarte curând”, spunea el.

J: Și o aștepți pe mama?

A: Vreau să fac asta, dar vreau să îl văd și pe Gerald. Tata îmi tot spune să aștept și să aștept. Dar eu nu mai vreau să aștept.

J: Știi cum va muri mama ta?

A: Are și ea febră.

Asta nu părea a fi pneumonie, ci mai curând ceva contagios. Am găsit în arhive că în Sud existase o epidemie de febră galbenă, în perioada aceasta. Dar mă frământa o întrebare. Oare de ce Sukey nu s-a îmbolnăvit, dacă era o boală contagioasă? Doar a fost expusă atunci când a îngrijit-o pe Jane și probabil și pe ceilalți membri ai familiei ei. Apoi am studiat simptomele febrei galbene și am descoperit că provenea din Africa, unde negrii dezvoltaseră un anumit grad de imunitate naturală față de această boală, așa încât nu o contactau într-o formă atât de gravă ca albii.

Sesiunea a continuat:

J: Jane, vom merge mai departe în anul 1878. Ce faci?

A: Doar mă mișc și mă uit. Este frumos. Nu este nici cald nici rece, este doar confortabil.

J: Unde te duci?

A: Am fost la New Orleans să văd cartierul franţuzesc. Nu îl mai văzusem niciodată şi îmi doream să îl văd.

J: Spune-mi, ce vezi când călătoreşti?

A: Casa noastră nu mai este. Au ars-o yankeii. Au distrus-o complet.

J: De ce au ars-o?

A: Nu ştiu. Era o casă frumoasă.

J: Era o casă frumoasă dar au ars-o?

A: Se pare că a fost o luptă şi casa a luat foc.

J: Mai este război?

A: Nu, s-a terminat.

J: L-ai găsit pe Gerald?

A: Am vorbit o dată cu spiritul lui.

J: A murit în război?

A: Nu s-a mai întors acasă.

J: Despre ce aţi vorbit?

A: Am vorbit despre căsătoria noastră şi despre cât de scurt a fost totul, doar două zile. El mi-a spus să stau aproape şi într-o zi ne vom întâlni din nou.

J: Iar acum ce vei face?

A: Aştept să mi se spună ce să fac.

J: Cine îţi va spune asta?

A: Este vocea asta care îmi spune că nu am nimic de făcut, numai să plutesc. Atâta doar că uneori trebuie să fac anumite lucruri.

J: Ce ai avea de făcut?

A: Uneori încerc să ajut oamenii. Câteodată ei mă ascultă, dar în majoritatea cazurilor nu o fac. Am fost să o văd pe Sukey.

J: Sukey mai trăiește?

A: Când am văzut-o eu, trăia.

J: Unde trăiește?

A: A rămas să trăiască în spatele casei. Deși se spune că negrii au fost eliberați, ea a rămas acolo și a început să cultive legume, ca să aibă ce mânca. Când i-am vorbit nu m-a auzit. Am hotărât să mă arăt ei și atunci s-a speriat atât de tare, încât a fugit. Dar eu nu am vrut să o sperii. Vroiam doar să îi mulțumesc. Știu că ea a încercat să mă ajute.

J: Cum ai lăsat-o pe Sukey să te vadă?

A: Eu pot să fac asta. Dacă este necesar, pot lăsa oamenii să mă vadă. Majoritatea se tem sau se fac că nu mă văd și spun că li s-a părut, sau că a fost doar un vis. Nu vor să creadă că m-au văzut cu adevărat. Nu înțeleg de ce toată lumea se teme de moarte.

J: Nu ar trebui să se teamă de moarte?

A: Nu.

J: Ce se întâmplă când mori?

A: Întâi îți este foarte, foarte frig, apoi ai terminat cu asta. Ai plecat. Privești în jur și poți să vezi oamenii din jurul tău, cei care te-au iubit și care deja sunt morți. Ei vin să te întâmpine, ca să nu îți fie frică.

J: Ai văzut raiul?

A: Nu, n-am mers încă acolo.

J: Dar oamenii care vin să te întâmpine nu ți-au spus nimic despre asta.

A: Mi-au spus că este frumos.

J: A ajuns careva din ei acolo?

A: Cred că fata asta a fost, pentru că îmi tot povestește despre el. Dar a spus că înainte să mergi acolo, trebuie să înveți foarte multe lucruri.

J: Vrei să spui – să înveți lucruri bune și să faci fapte bune?

A: Trebuie să înveți cum să fii bun. Nu este destul să fii bun numai pentru că îți este frică de ce se va întâmpla altminteri. Trebuie să fii bun pentru că vrei să fii așa. (Se gândește o clipă la asta). Și să faci fapte bune, pentru ca să ajuți oamenii.

J: Și fata ți-a spus cum arată Raiul?

A: Are culori strălucitoare, totul este frumos.

J: Acolo există clădiri?

A: Vezi tu, acolo totul e spirit și dacă dorești ceva, pur și simplu apare imediat. Dacă vrei să fii lângă apă va apărea apa, dacă vrei să fii într-o pădure apare, orice vrei tu să fie, este.

J: Așa este în rai?

A: Așa spuneau ei că este.

J: Dar acum că ești un spirit, dacă vrei să vizitezi New-York-ul mergi acolo și îl vizitezi?

A: Da. Plutești până acolo. Nu durează mult. Câteva minute și ai ajuns.

J: Bine. Continuă să plutești și spune-mi ce vezi în acest timp.

A: Mă întorc acum, ca să mă nasc din nou. Am vorbit cu tata despre asta.

J: El știa că vei fi chemată înapoi?

A: I-au spus că voi fi chemată în curând. Toată lumea este, de multe ori. Tata mi-a spus să încerc să învăț tot ce pot și să mă aștept că va fi diferit, pentru că de fiecare dată este diferit. În felul ăsta învățăm totul despre viață. Trebuie să fim totul și să știm totul.

J: Și tatăl tău ți-a spus că te vei naște în curând?

A: În curând, da. I-am spus după ce am aflat. Iar el mi-a răspuns că știa, pentru că mă supraveghează. A spus că într-o zi ne vom întâlni din nou pe Pământ sau poate nu, dar eu să nu îmi fac griji. Doar să învăț cât mai mult. A spus că nu va mai dura mult și am să fiu iar o fetiță mică. Iar eu m-am speriat.

J: De ce te-ai speriat?

A: Pentru că mă voi naște din nou. Țara asta este întoarsă toată pe dos. Când se va naște bebelușul, eu voi fi acest bebeluș.

J: Te uiți la copilașul care se va naște?

A: Da, este încă în pântecul mamei sale. Se va naște în curând.

J: Și când vei deveni acest micuț? Ai intrat deja în el?

A: Încă nu sunt în el. Mă mai reține ceva. Vocea îmi spune să merg acum, dar eu o întreb dacă aș putea să mai aștept. Dar la prima respirație va trebui să devin copilașul.

J: Când bebelușul respiră prima oară?

A: Da, dar eu întreb dacă pot să îl mai caut pe Gerald. Mi se răspunde că atunci când am să fiu bebeluș nu îmi voi mai aminti nimic. Am să fiu pur și simplu un bebeluș. Apoi când voi redeveni spirit, am să îl caut din nou pe Gerald.

J: Există și spirite rele în jur?

A: Nu văd nici unul, deşi noi uneori ne înfuriem.

J: Dar nu încercaţi să faceţi rău nimănui?

A: O nu! Dar noi ne supărăm atunci când ei râd.

J: Cine râde?

A: Oamenii care nu cred atunci când noi le spunem diferite lucruri şi încercăm să îi avertizăm. Ei nu ne ascultă.

J: Dar ei nu pot să te audă, nu-i aşa?

A: Nu. Dar noi vrem din toate puterile să comunicăm cu ei.

J: Există vreo cale ca oamenii să poată să vă audă?

A: Să vrea şi să creadă că pot să o facă. Să se concentreze foarte tare asupra noastră. Dacă ei ne iubesc şi noi îi iubim, atunci ne vor auzi.

J: Ai auzit ceva despre Iad?

A: De asta nu vreau să mă nasc din nou. Pentru că acolo este iadul.

J: Vrei să spui că a te naşte este echivalent cu Iadul?

A: Să fii pe Pământ este Iadul.

J : Cine ţi-a spus asta?

A: Spiritele cu care am vorbit. Pentru că faci diverse lucruri şi te răneşti. Apoi îi răneşti şi pe cei din jur. Faci lucruri rele, atunci când eşti om. Spiritele nu fac asta niciodată. Aşa înveţi. Te doare şi înveţi.

J: Şi bebeluşul ăsta care vei deveni tu, este încă în pântecele mamei?

A: Nu, se naşte acum. Trebuie să merg la ea.

J: Bebeluşul respiră acum?

A: Da.

În acest moment, Anita deveni morocănoasă şi nu mai reacţionă aproape deloc.

J: Unde se naşte copilul?

A: În casa asta. Nu pot să îmi amintesc, nu pot gândi...

I-a luat mult timp Anitei ca să răspundă.

J: Nu ştii în ce oraş se află casa asta?

A: (Încet) Nu ştiu.

J: Ştii ce nume a primit bebeluşul?

A: Nu ştiu.

J: Încă nu i-au dat un nume bebeluşului?

Anita nu mai răspundea, pentru că era deja bebeluşul. Apoi a fost dusă prin regresie la vârsta de 5 ani, iar noi ne-am dat seama că devenise Carol de la fermă şi acum putea vorbi normal.

Când s-a trezit, Anita ne-a relatat un incident ciudat care i s-a întâmplat în viaţa prezentă. Nu a putut niciodată să-l explice în termeni convenţionali, iar acum se întreba dacă avea legătură cu viaţa ei ca Jane.

Aşa cum am mai spus, ea este soţia unui ofiţer din marină, este căsătorită cu un ofiţer de carieră din marină. În zilele de la începutul căsătoriei, el a primit prima sa misiune. Trebuiau să fie transferaţi la Florida, dar au hotărât ca ea să rămână la casa părinţilor ei din Missouri, până ce el va reuşi să găsească o locuinţă. Abia după aceea urma să plece la el. Aceasta urma să fie prima lor separare. Se aflau împreună la părinţii ei şi el trebuia să plece în dimineaţa următoare. Anita a spus că în acea noapte nu a putut să doarmă. S-a plimbat toată noaptea prin cameră, încoace şi încolo, foarte tulburată, gândindu-se că el nu se va mai întoarce niciodată, dacă va pleca atunci. Apoi s-a mustrat pentru astfel de gânduri: ,, Ce poate să se întâmple? Acuma nu e război.

Merge doar în Florida”. S-a simţit groaznic toată noaptea aceea, deşi îngrijorarea ei nu avea sens. Dimineața s-a hotărât să plece cu el, mai degrabă decât să rămână în urmă şi să îl aştepte. Întâmplarea aceasta a uimit-o întotdeauna, până când a făcut paralela cu Jane şi Gerald, din timpul Războiului Civil.

Astfel am dus-o pe Anita în două vieţi diferite trecând prin două morţi şi două naşteri. Oare ce mai zăcea în adâncurile minţii sale subconştiente?

Abia aşteptam să ne întâlnim la sesiunea următoare. Cercetând prin biblioteci în căutarea unor informaţii despre Memphis în timpul Războiului Civil şi sperând că vom descoperi undeva şi numele lui Gerald, am dat peste o carte foarte interesantă intitulată Analele Militare din Tennessee, de John Berrien Lindsley. Cartea fusese tipărită în 1886, la 20 de ani de la încheierea războiului, şi conţinea o mulţime de informaţii despre Războiul Civil, plus pagini după pagini cu nume şi fotografii ale celor uciși în război, aranjate în ordine, după regimentele din care făcuseră parte. Potrivit autorului, aceasta este cea mai completă înregistrare publicată vreodată despre locuitorii din Tennessee care au luptat pentru Confederaţie.

Voi cita câteva lucruri povestite în carte, despre Memphis la începutul războiului. „În aprilie 1861 s-a organizat un grup de voluntari în aşteptarea secesiunii. Asta a fost pe vremea bombardării fortului Sumter de pe 12-13 aprilie 1861, eveniment care a declanşat oficial războiul. Înainte de asta mai multe state s-au separat de Uniune, dar Tennessee a votat să nu li se alăture. Abia pe 8 iunie 1861 s-a separat şi Tennessee. Pe 11 iunie guvernatorul a emis primul său ordin, prin care a anunţat comandanţii din miliţie să îşi pregătească trupele şi să înceapă pregătirea militară. Pe 15 iunie generalul Pillow şi-a stabilit cartierul general la Memphis, iar Memphis a devenit un mare centru militar. Pe 13 iulie generalul maior Polk a devenit comandantul Departamentului 1 la Memphis. În câteva săptămâni, trupele din serviciul militar au fost adunate şi organizate în regimente, apoi au fost trimise în tabere situate în apropierea oraşului şi la fortul Pillow”.

În mod uimitor, asta ne aduce iarăşi în prima parte a lunii august 1861 şi se potriveşte perfect cu relatările lui Jane. Potrivit cărţii, toată vara aceea a fost ocupată cu organizarea regimentelor şi trimiterea oamenilor la luptă. Multe regimente erau compuse din oameni proveniţi din aceeaşi zonă, dar erau şi

câteva regimente cu oameni care proveneau din Memphis. Este interesant de reţinut faptul că Regimentul 5 Confederat era compus aproape în întregime din irlandezi din Memphis. Regimentul 154 Infanterie şi Regimentul 15 Cavalerie, ambele din Tennessee, erau de fapt de la Memphis. O parte semnificativă din regimente au suferit pierderi mari de vieţi omeneşti. Unele au avut la început 1100 de oameni, şi au terminat războiul cu numai 100 de supravieţuitori. Deşi în carte sunt menţionate multe nume, am găsit peste tot note care spuneau că înregistrările sunt incomplete.

Înregistrările au fost pierdute în timpul războiului, unele din ele au fost distruse din greşeală, iar în unele cazuri singura înregistrare rămasă era jurnalul cuiva. O mare parte din carte şi din aceste liste au fost refăcute din memorie şi multe observaţii arată că lipsesc date din cauza erorii umane. De multe ori a fost imposibil să se reconstituie totul corect şi să se dea nume. Cartea a fost scrisă la numai 20 de ani după război. Am fost dezamăgită că nu am găsit menţionat numele lui Gerald Allby, dar în aceste împrejurări ar fi fost un miracol să găseşti ceva. Acurateţea informaţiilor date de Anita privitoare la istoria perioadei respective şi la perioada când a trăit Jane, rămâne însă uimitoare.

Anita se afla într-o stare de transă adâncă şi lui Johnny i-a venit în mod spontan ideea de a o pune să scrie. Aceeaşi idee îi venise şi atunci când micuţa Carolyn făcea exerciţii de scriere, scrijelind cu un băţ pe pământ. Sub impulsul momentului, Johnny a luat un creion şi o bucată hârtie. A rugat-o să îşi scrie numele cu litere mari de tipar, fără să ştie dacă ea va putea să facă asta. Anita a reuşit cu greu să îşi deschidă ochii şi am fost amândoi surprinşi când a scris cu grijă şi atenţie ceva ce arăta ca mâzgâlelile unui copil.

Mai târziu, atunci când Jane povestea cum a fost la şcoala de pregătire pentru doamne de la Saint-Louis, ne-a venit în mod spontan şi natural ideea să o rugăm să îşi scrie numele pentru noi. Pentru că ea folosea un creion, semnătura care a rezultat nu s-a imprimat adânc pe hârtie, fiindcă ea nu a apăsat. Dacă am fi ştiut atunci că vom scrie în curând o carte despre experimentul nostru, am fi pregătit un stilou şi l-am fi avut la noi. Când faci regresii îţi aminteşti lucrurile din trecut foarte bine. Dar, aşa cum am mai spus, în timpul unei regresii nu ştii în ce perioadă istorică sau în ce ţară va merge pacientul. Noi nu ne gândisem că vom obţine o monstră de caligrafie,

în primul rând pentru că puține femei puteau să scrie, în trecut. Nu se considera că femeile merită să fie educate. Lipsiți de îndrumare, a trebuit să bâjbâim și să ne croim treptat propriul drum în cadrul acestui experiment, și am acționat în mod spontan de multe ori.

Atunci când ideea de a scrie această carte a început să prindă formă și să se transforme în realitate, am început să mă joc cu ideea de a include în carte niște mostre de caligrafie. Dar m-am gândit că scrisul nu era apăsat suficient, ca de exemplu mostra de scris a lui Jane, și din această cauză nu vor putea fi reproduse. Am subestimat atunci tehnicile noi de fotocopiere modernă. Comparând cele două mostre, semnătura lui Jane și scrierea normală a Anitei mi s-a părut foarte diferite. Dar noi eram doar niște profani. M-am întrebat ce s-ar întâmpla dacă un analist grafolog profesionist ar vedea aceste hârtii. Specialiștii pot să aprecieze personalitatea unui om numai după scris, uneori cu rezultate absolut uimitoare. Analiștii scrisului sunt recunoscuți și utilizați ca experți. Grafologia este o știință exactă care necesită ani de studiu și este foarte respectată.

Desigur exista și pericolul ca un astfel de profesionist să ne spună că mostrele au fost scrise de aceeași persoană, care încerca să își modifice scrisul în mod intenționat. S-ar putea spune că această interpretare corespunde realității. Mostrele au fost, și în același timp nu au fost, scrise de către aceeași persoană. Depinde din ce perspectivă priveai lucrurile. Era o situație complexă, cu care nu se mai confruntase vreodată un hipnotizator. Nu îmi amintesc nici un caz în care o mostră de caligrafie obținută prin regresie de la un pacient, să fie analizată ulterior în mod obiectiv de către un expert. Era o idee incitantă și ne-am gândit că ar fi interesant să vedem ce iese din asta.

Dar unde puteam găsi un analist? Nu vroiam pe cineva care să se joace cu interpretarea scrisului fără simț de răspundere, ca un fel de hobby. Dacă doream ca povestea noastră să fie credibilă, analiza trebuia făcută de către un expert. Într-un oraș mare, găsirea unui analist bun nu ar fi fost o problemă foarte grea. Dar în zona rurală în care locuiam noi, la fel de bine puteam căuta un expert în știința nucleară! Era ceva imposibil! Așa încât ideea noastră a rămas în așteptare, până am terminat cartea în anul 1980.

Atunci, din întâmplare am auzit de o femeie din Little Rock, Arkansas, care se ocupa cu analiza scrisului. Am verificat și am aflat că era într-adevăr o

expertă. Se numea Sue Gleason şi absolvise studiile la Societatea Internaţională de Grafoanaliză. M-am hotărât să o contactez. Am aflat că lucra de obicei pe baza câtorva pagini de text scris. Oare va obţine informaţii analizând mostrele noastre atât de simple? Aveam doar aceste semnături şi nu aveam cum să mai obţinem altceva. Oare va fi de ajuns?

I-am trimis cele trei mostre şi am rugat-o să analizeze caligrafia şi să vadă dacă îmi putea spune ceva despre oamenii care au scris asta. Nu i-am spus nimic despre sursa documentelor sau despre metoda prin care au fost obţinute. Nu o cunoşteam pe femeie şi mă temeam să nu ne considere nebuni. De asemenea, am crezut că este mai bine dacă îmi va da primele ei impresii, fără să fie influenţată în vreun fel.

Iată ce a descoperit experta:

Quarton

Lambert

Carolyn Lambert: Scrisul cu litere mari este cel mai greu de analizat. Lipsa de formă şi de continuitate a literelor şi modul în care sunt ele generate, demonstrează o lipsă de maturitate a acestei personane. Asta ne face să presupunem că este scrisul unei persoane foarte tinere. Mulţi adulţi scriu cu litere mari, dar această mostră sugerează că a fost scrisă de o persoană care nu a ajuns la maturitate. Este dificil de analizat pentru că până ce persoana nu a ajuns la o vârstă mai mare, nu se formează caracterul său.

În mod evident evident nu avea cum să ne spună multe lucruri despre Carolyn, dar este semnificativ faptul că ea nu a crezut că mostra provenea de la un adult. Carolyn era cu adevărat o persoană foarte tânără, pentru că atunci când a scris această mostră, se afla prin regresie vârsta de 9 ani.

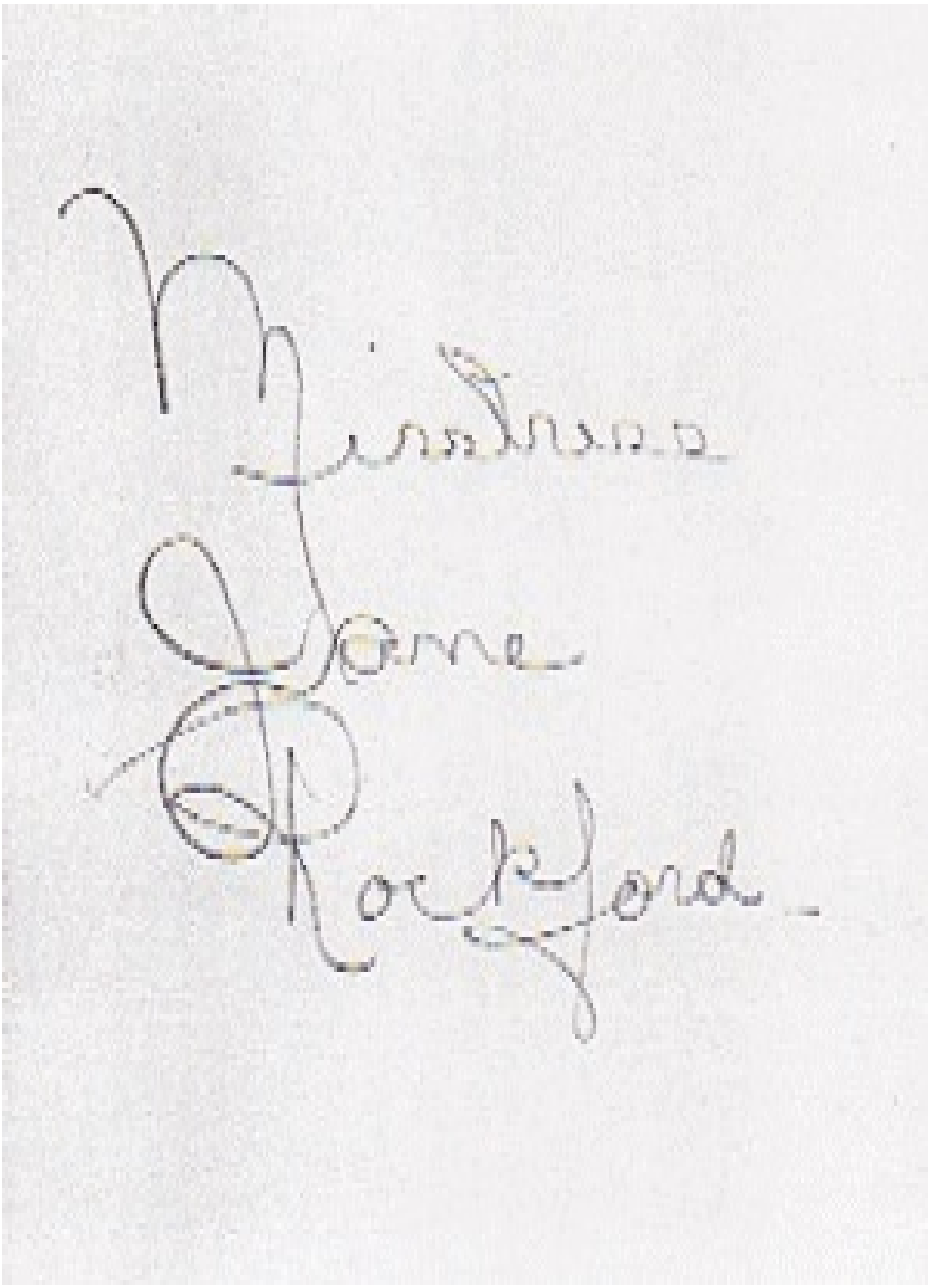

Domnișoara Jane Rockford: Acesta este un stil caligrafic de modă veche, mai ales felul în care este scris cuvântul „Domnișoara”. Este foarte înflorat și pretențios. Structura literelor și înfloriturile ne duc în trecut. Este o persoană cu înclinații artistice și îi place să se prezinte într-un mod care să îi impresioneze pe cei din jur. Vrea să fie văzută într-un anume fel. Este o persoană introvertită cu un ego puternic, deși nu este numaidecât egoistă. Este o persoană centrată pe sine, dar în limitele normale. Are numeroase amintiri din trecut, este atașată de tradiție și de trecut. După toate probabilitățile a fost crescută într-un mod foarte strict și este puțin probabil să se revolte vreodată față de poziția sa în societate. Literele mari dintr-un nume spun cine ești, iar la ea aceste litere sunt mai mari decât restul scrisului din semnătură, mai ales la numele de familie. Asta arată că este foarte conștientă de „cine este”. Numele de familie, locul de unde se trage, tradiția familiei, sunt foarte importante pentru ea. Se pune un accent puternic pe statutul ei personal și public. Sentimentele ei personale vin pe locul doi față de imaginea publică. Are tendința de a prezenta o imagine de sine bine definită și puternică. Tradiția este atât de importantă în viața ei, încât sentimentele personale sunt puse mult în umbră. Își construiește o mască și nu permite nimănui să vadă cum este ea cu adevărat.

Doamna Gleason a accentuat poziția familială a lui Jane atât de mult, încât a făcut-o să pară o snoabă!

Anita. Mostra de caligrafie a Anitei am obținut-o de pe plicul unei scrisori pe care mi-a trimis-o. Vom respecta dorința sa de a rămâne anonimă, și această mostră nu va apărea în carte. Iată ce a spus experta despre scrisul Anitei: Această persoană are multă înțelegere și empatie pentru cei din jur. Este sensibilă la sentimentele celorlalți. Vorbește ușor, este extrovertită, vine în întâmpinarea celor din jur, are o minte deschisă și are dorința de a cunoaște și înțelege aspectele mai profunde ale vieții. Are un simț al umorului minunat și vede partea luminoasă a vieții.

Mai târziu, când i-am spus expertei care a fost sursa semnăturilor și metoda prin care acestea au fost obținute, am fost ușurată când am văzut că nu ne consideră nebuni. Este uimitor cât de bine s-a potrivit analiza sa cu ceea ce

ştiam noi despre Jane, care a fost crescută într-o familie foarte conservatoare din „Vechiul Sud”. Când i-am povestit doamnei Gleason despre Jane şi despre educaţia ei la şcoala de pregătire pentru doamne, ea a spus că asta ar explica cel puţin parţial, de ce Jane scria aşa. Studentele care mergeau la astfel de şcoli proveneau de obicei din familii bogate, şi aceste şcoli le educau să proiecteze înafară o imagine de sine pozitivă. Se punea accent pe prezentarea de sine şi acest lucru se reflecta în mod firesc, în scrierea lor. Studentele erau învăţate să scrie foarte atent şi exact, se punea accent pe literele mari. Aşa cum a spus Jane, era nevoie de „exerciţiu şi iar exerciţiu, ca să scrii clar”. Doamna Gleason a spus că astăzi sunt mulţi oameni care scriu în acest stil, mai ales cei din generaţia mai în vârstă. Aceşti oameni sunt ataşaţi de trecut şi tradiţie, lucru vizibil şi în caligrafia lui Jane.

Doamna Gleason a fost uimită când a aflat că toate mostrele au fost scrise de aceeaşi persoană. A mărturisit că nu ar fi bănuit asta niciodată. Dacă ar fi întrebat-o cineva dacă cele trei monstre au fost scrise de aceeaşi persoană, răspunsul ei ar fi fost că un astfel de lucru era puţin probabil. Scrierile lui Jane şi ale Anitei aparţineau, după părerea ei, la două persoane diferite, cu personalităţi distincte. Erau atât de diferite încât păreau opuse una faţă de cealaltă. Una era introvertită, cealaltă era extrovertită!

Aceste personalităţi nouă ni s-au părut a fi foarte reale, dar acum mai aveam ceva care să le susţină şi să le facă să capete mai multă substanţă. Sub hipnoză, personalitatea Anitei s-a transformat, i s-au schimbat vocea, expresiile şi manierismele, iar scrisul ei de mână a devenit scrisul unei persoane complet diferite.

Este cu adevărat remarcabil faptul că un expert grafolog imparţial a putut să urmărească atât de amănunţit felul de a fi al acestor personaje, aşa cum au apărut ele pentru noi în regresie. Cred că şansele sunt incredibil de mici ca asta să fie o simplă coincidenţă.

CAPITOLUL 7

Sarah din Boston

Când a apărut la suprafață a treia personalitate, noi intrasem deja într-un soi de tipar. Începusem să privim ca pe ceva banal lucrurile inedite, dacă este posibil așa ceva. Credeam că știm de acum la ce să ne așteptăm, pe măsură ce pacienta noastră trecea prin diverse faze din viețile ei ca Jane și ca June-Carol, alunecând apoi în viața dintre vieți, pe tărâmul fascinant al spiritului. Dar ne mai așteptau și alte surprize, care urmau să ne pună din nou la încercare.

Am început să ne simțim ca și cum am fi călătorit cu mașina timpului. Era o metodă antrenantă de a afla mai multe lucruri din domeniul istoriei. Dar chiar atunci când începeam să ne simțim confortabil vorbind cu oameni din trecut, a apărut un nou personaj care ne-a povestit lucruri care ne-au lăsat cu gura căscată.

În acestă sesiune ne-am hotărât să o ducem pe Anita înapoi în diverse vieți, ca să vedem cât de multe vieți a trăit și cât de departe în trecut poate să meargă. Ne-am gândit că vom explora altă dată în profunzime aceste vieți, dar am primit mai mult decât ne așteptam, am fost chiar copleșiți. Totul a început într-un mod destul de nevinovat. Johnny a dus pacienta înapoi prin regresie, în salturi de câte 20-30 de ani. Mergând înapoi în timp, am dat de o altă perioadă în lumea spiritelor, care va fi relatată ulterior. Apoi „am dat de aur” ca să zic așa, atunci când Johnny a dus pacienta în anul 1770 și a întrebat:

J: Ce faci?

A: Sunt la putină, bat laptele ca să fac unt și lapte acru. (Intonează ca și cum

ar cânta). Unt, lapte acru...

J: Ție îți place laptele acru?

A: Nu pot să îl suport. Dar familiei mele îi place untul proaspăt, așa încât fac asta pentru ei.

J: Care este numele tău?

A: Mă numesc Sarah... Sarah Breadwell (Fonetic).

J: Ce vârstă ai, Sarah?

A: Am în jur de 60 de ani.

J: Ești măritată?

A: Bineînțeles că sunt! De când eram o copilă, de la vârsta de 14 ani.

J: Unde locuiești, Sarah?

A: Locuim în casa construită de noi.

J: Îmi închipui că fost o muncă grea.

A: Îmi amintesc cum am muncit din greu la casă. Are dușumeaua ei, podeaua nu e făcută din pământ. E mult mai bine și frumos așa. A fost foarte greu când erau copiii mici, să aveam podea din pământ.

J: Câți copii ai?

A: Am dat naștere la 10, dar am crescut numai doi.

J: Locuiești într-un oraș?

A: Nu, locuim la o fermă. Cel mai apropiat oraș mare este lângă Boston. Dar nu mergem niciodată acolo.

J: Cât de departe de Boston este locuința ta?

A: E la o depărtare de două zile, domnule, două zile întregi.

J: Cum se cheamă ţinutul unde trăieşti?

A: Noua Anglie. Este o țară nouă, iar oamenii i-au dat mai multe nume. Unora nu le place să-i spună Noua Anglie. Spun că noi am venit aici ca să fim altfel decât eram înainte, şi nu vor să i se spună Anglia.

J: Când ai venit aici, Sarah?

A: Am venit aici cu mulţi ani în urmă. Eram o fetiţă mică. M-am născut în Anglia.

J: Ai venit împreună cu mama şi tatăl tău?

A: Da, am venit cu ei. A fost o traversare lungă a oceanului, a durat aproape 100 de zile.

J: Cum se numea vasul cu care ai venit?

A: A trecut atâta vreme şi sunt atât de multe lucruri la care să mă gândesc... Era corabia regelui.

J: Aţi avut probleme în timpul traversării?

A: Doar o singură dată am trecut printr-o furtună.

J: Ai avut rău de mare?

A: Sunt singura care nu am avut. Mama spunea că Dumnezeu protejează copiii.

J: Aşa este. Să recapitulăm. Suntem în anul 1770 şi tu baţi laptele ca să faci lapte prins, în putină.

A: (Îl întrerupe.) Eu nu bat în putină ca să fac lapte prins, prostule. Eu bat laptele din putină ca să fac unt.

J: (Gândindu-se când a început Revoluția Americană) Ok. Sarah, voi număra

până la trei și vom merge în anul 1777. Mergem în viitor. 1,2,3... Ne aflăm în anul 1777. Ce faci astăzi, Sarah?

A: Legăn și cos, cos și legăn. Cârpesc ciorapi.

J: Ce fel de zi este astăzi?

A: E un soare minunat și un aer rece și clar de toamnă.

J: Ce se întâmplă în jurul tău în ținut?

A: Sunt lupte. Se aud zvonuri. Întâi auzi una apoi alta, e greu de știut care e adevărul.

J: Cine se luptă?

A: Noi ne luptăm cu Anglia. Vom scăpa de ei. Nu o să mai fim Noua Anglie.

J: Atunci ce veți fi?

A: Vom fi liberi. Ne vom face propriile legi și propriile reguli. Vom avea guvernul nostru. Așa trebuie să trăiască oamenii... să fie liberi. Mi se pare că este o lege a naturii să trăiești liber.

J: Soțul tău se luptă și el?

A: Ha, ha! Nu, el e de vârsta mea, poate ceva mai mare. Acum nu este aici. El tratează bolnavii și face tot ce poate ca să-i ajute. Dar aflu vești de la el destul de des.

J: Este doctor?

A: Da, este doctor.

J: Atunci de ce trăiți aici la fermă, dacă el este doctor?

A: Nu ne place să trăim la oraș. Ne place aici. Aici există o comunitate micuță și oriunde sunt oameni bolnavi, este nevoie de doctor. Dar el e și fermier. Noi trăim aici fericiți.

J: Foarte frumos. Acum voi număra până la trei și vom merge împreună în anul 1740. (Johnny s-a hotărât să meargă în trecut). Ce faci astăzi, Sarah?

A: Fac curățenie și treabă. Sunt o femeie îngrijită, ca să zic așa.

J: Ce fel de zi e astăzi?

A: Este iarnă și frig.

J: Ai făcut focul ca să încălzești casa?

A: Da. Familia mea locuiește aici și trebuie să fie frumos și plăcut.

J: Cât de mare este casa ta?

A: Are 6 camere. Este o casă destul de mare.

J: (Verifică încă odată ce a spus ea mai înainte) Tu și soțul tău ați construit totul singuri?

A: Da, am construit câte o cameră pe rând. Am început cu una și apoi am adăugat încă una și am tot adăugat. Durează mult timp să faci ceva și trebuie să muncești din greu.

J: Da, e lent, dar odată ce ai făcut ceva, rămâne.

A: Da, este casa noastră.

J: E a voastră cu adevărat.(Johnny verifică încă odată afirmațiile anterioare.) Cu ce se ocupă soțul tău, Sarah?

A: Este doctor-fermier și spune el că este „un om bun la toate”. El s-a mutat aici ca să scape de viața de la oraș. Eu locuiam aici, împreună cu familia mea.

J: Părinții au o fermă apropiată de locul unde trăiești acum?

A: Este destul de apropiată. Am fost vecini. Dar între timp ei au murit.

J: Ne aflăm acum în anul 1740. În ce lună te afli?

A: Este luna decembrie.

J: Cum faci ca să păstrezi căldura în casă?

A: Am pus butuci în foc.

J: În șemineu?

A:(Iritată) Bineînțeles că da.

J: M-am gândit că poate ai o sobă.

A:Nu, avem trei șeminee în casă.

J: Și ele încălzesc casa și păstrează temperatura potrivită?

A: Da, avem puțin fum. Tirajul e un pic cam mare, dar era de așteptat asta. Sobele sunt frumoase și sper că vom avea una într-o zi. Dar este mai important ca întâi să construim.

J: Ce vârstă ai acum, Sarah?

A: Am 29 de ani.

J: (Verificând din nou.) De cât timp ești căsătorită?

A: De la vârsta de 14 ani.

J: Câți copii ai?

A: Acum am un băiat în vârstă de 12 ani, dar voi mai avea un copil în curând.

J: Băiatul merge la școală?

A: Eu insist să meargă la școală, vreau să fie deștept ca tatăl lui.

J: Care este numele de botez al soțului?

A: Bruce.

J: Care spuneai că este numele tău de familie?

A:Breadwell. Și el este englez, dar s-a născut aici.

J: Familia lui a venit aici înaintea familiei tale?

A: (Sarcastică) Așa trebuie să fi fost.

În acest punct, Johnny a numărat și dus-o pe Sarah înapoi în anul 1720.

J: Ce faci acum?

A: Scriu. Fac exerciții de scriere, dar îmi este foarte greu să învăț.

J: Este nevoie de mult exercițiu.

A: Văd că nu reușesc să scriu corect.

J: (Pauză) Cum e vremea afară?

A: Să mă duc la fereastră să mă uit. S-a lăsat ceața peste tot.

J: Unde locuiești?

A: Cu mama și tata. Mama este aici în casă cu mine. Este la bucătărie și pregătește cina.

J: Care e numele orașului unde locuiești?

A: Se numește Bostonia. Când am ajuns prima dată aici avea alt nume, dar apoi i l-au schimbat. La început s-a numit Trecătoarea de la Drumul Poștei, iar în curând au să îi schimbe iar numele, zice tata. El e afară pe câmp.

J: Casa voastră este într-un oraș? Sau vă aflați la depărtare de oraș?

A: Locuim lângă oraș. Avem teren în jurul nostru, care se întinde destul de mult. Nu locuim pe tot terenul.

J: E nevoie să călătoriți ca să ajungeți la alt teren al vostru?

A: Tata călătorește călare pe un cal.

J: Câți ani ai acum, Sarah?

A: Am 10 ani.

(Notă: Johnny verifica spusele ei anterioare referitoare la vârstă. Vocea și dicția lui Sarah se potriveau vârstei respective).

J: 10 ani? Ești o fetiță mare!

A: Sunt mică pentru vârsta mea. De ce ai spus mare?

J: Fiindcă ai numai 10 ani și iată că înveți să scrii...

A: (Râde). Toată lumea poate să scrie.

J: Dar este nevoie de mult exercițiu.

A: Da, așa este, așa este.

J: Sunt indieni în preajmă?

A: Sunt câțiva, dar rămân în pădure. Dacă nu îi supărăm nu ne supără nici ei, spune tata.

J: Atunci nu ai vorbit niciodată cu unul? Nici nu ai încercat să te împrietenești cu ei?

A: I-am văzut, dar nu pot să le vorbesc limba. Sună cam așa... (Scoate sunete ca un grohăit.) Nu pot pronunța nimic din ce spun ei. Uneori ei vorbesc și prin semne. Dacă vin la ușă, mama mea le dă de mâncare. Singurele lucruri pe care le-am auzit spuse de ei într-o limbă pe care să o înțeleg, au fost: „femeie bună” sau „doamnă bună”. Ei vorbesc frumos cu mama mea și o laudă. Mama spune că asta e din cauză că ea l-a ajutat pe indianul care a fost bolnav. El a venit și noi nu aveam medicamente, dar ea i-a dat ceai de sarsaparilla și asta l-a ajutat să îi treacă febra. Ei au revenit și au adus în dar piei de animale pe care le-au lăsat la ușa noastră pentru ,,Femeia Bună”.

J: Frumos din partea lor.

A: Tata spune să fim mereu prietenoşi şi să nu arătăm teamă. Ei detestă teama.

J: Ai văzut vreodată unde trăiesc indienii?

A: O, nu. Ei locuiesc în pădure. Mi-ar fi frică. Nu aş merge niciodată atât de departe de casă. Umblă zvonul că ei au răpit copii. Au făcut asta, noi am auzit despre asta. Tata spune că noi suntem prieteni cu ei atâta timp cât vor şi ei să fie prieteni cu noi, dar să fim mereu atenţi. Pentru că ei se pot schimba.

J: Înţeleg. De când locuieşti aici?

A: Suntem aici de doi ani. Timpul trece atât de repede! Lucrurile se schimbă întotdeauna. Mama nu mai plânge acum de dor de casă. Obiectele pe care le-am adus sunt ale noastre, le vom păstra. Ne vom face căminul aici. Nu ne mai întoarcem.

J: De ce ? Sunt oameni care spun că le-ar plăcea să se întoarcă?

A: Da, unora le-ar plăcea să se întoarcă. Dar noi suntem oameni mândri, aşa că vom rămâne aici. „Dacă vremurile devin grele, strânge cureaua şi lucrează mai cu spor”, spune tata.

J: Da, pare un lucru potrivit de făcut. Voi număra până la 3, Sarah, şi vei merge în anul 1707. Spune-mi ce faci?

A: Nimic.

J: Nimic? Unde eşti?

A: Nu sunt sigură.

J: Ce vezi?

A: Văd lucruri ciudate, lucruri noi care se petrec, pe care mintea nu le-a mai întâlnit vreodată. Aceste lucruri se vor întâmpla.

J: Ce lucruri?

A: O țară nouă în care să trăiești, o țară pe care să o construiești, idei noi. Oamenii se vor schimba și nu vor mai fi înspăimântați de ceea ce nu știu. Lucrurile pe care nu le poți suporta le vei lăsa în urmă și vei merge mai departe.

Era în mod evident un spirit aflat în lumea spiritelor și toate lucrurile astea erau vagi și creau confuzie. Se uita oare la primii coloniști care veneau în această țară nouă, în America?

Johnny a dus-o repede înainte în anul 1715 când ar fi trebuit să fie în viață, să aibă 5 ani și să se numească Sarah.

J: Este anul 1715. Ce faci?

A: Mă uit la lucruri.

J: La ce te uiți?

A: La familii care se pregătesc de drum.

J: Ce vârstă ai?

A: Nu am o vârstă. Voi face un lucru ciudat.

J: Ce vei face?

A:Voi intra într-un corp care deja trăiește.

J: (Uimit) Vei face ce?

A:Voi intra într-un corp care deja trăiește. Spiritul din el este bolnav și trebuie să se odihnească. Dar copilul trebuie să trăiască.

Anita avea acum o altă voce, liniștită și senină. Johnny a rămas fără grai o clipă, apoi a întrebat:

J: Cât de mare este copilul acesta?

A: E foarte mic. Mă uit şi văd o fetiţă. Voi fi o fetiţă.

J: Ţi-a spus cineva să faci asta?

A: Întotdeauna ascultăm ceea ce simţim în interiorul nostru. Vocea ne spune ce să facem.

J: Şi tu auzi vocea asta sau doar o simţi?

A: Spiritele nu au urechi. Auzim prin simţire. Vedem prin simţire.

Johnny încerca să înţeleagă aceste informaţii ciudate şi să ţină pasul cu evoluţia stranie a povestirii.

J: Şi copilul va fi bolnav atunci când tu vei prelua trupul?

A: Trupul este bolnav, dar cel mai important lucru este ca spiritul să se odihnească acum.

J: Şi spiritul părăseşte corpul copilului, ca să poţi intra tu în el?

A: Da. Spiritul va pleca iar eu voi intra, şi copilul se va simţi imediat mai bine. Va înceta febra şi cei din jur vor observa o schimbare, pentru că eu voi fi copilul. Voi fi cuminte şi voi învăţa cum este acest copil. Nimeni nu va remarca o schimbare majoră, doar că după febră ea va fi mai liniştită o vreme, ca şi cum s-ar odihni.

J: Şi acum spiritul va avea ocazia de a se odihni?

A: Trebuie să meargă să se odihnească. Nu era pregătit atunci când a fost chemat. Acest lucru se mai întâmplă din când în când, dar poate fi remediat foarte uşor.

J: Da. Care este numele fetiţei?

A: Numele ei este Sarah.

J: Ce vârstă are?

A: Cred că are între 5 și 10 ani. Este dificil să mă pronunț, până când nu mă apropii mai mult. În curând voi fi acolo.

În acest punct, Johnny s-a hotărât să meargă înainte trei ani în speranța de a obține o imagine mai clară a acestei situații ciudate.

J: Ne aflăm acum în anul 1718. Spune-mi, ce faci?

A: O ajut pe mama.

J: Ce fel de zi este astăzi?

A: Este o zi însorită, frumoasă și însorită.

J: Cum te numeşti?

A: Numele meu este Sarah.

J: Ce vârstă ai?

A: Am 7 ani, dar în curând voi avea 8 ani.

J: Unde locuiești, Sarah?

A: Eu nu locuiesc cu o familie obișnuită, acum. Locuiesc împreună cu acești oameni până ce voi pleca împreună cu familia mea. Apoi vor pleca și ei.

Părea a fi într-o stare confuză.

J: Stai cu niște prieteni?

A: Da. Vom pleca împreună către o țară nouă.

J: Aha. Acum locuiești la oraș?

A: Într-un oraș.

J: Și te vei muta la o fermă?

A: Probabil o să fim la o fermă.

J: Ai călătorit pe apă cu o corabie?

A: Da, da.

J: Cum îi spui acestui ținut unde vei locui?

A: Noua Anglie.

J: Și de cât timp ești acolo?

A: Nu am ajuns de multă vreme.

J: Stați împreună cu prietenii în timp ce ai tăi construiesc o casă unde să locuiți?

A: Nu mi-au spus. Trebuie să fiu cuminte și să mă port frumos, iar ei se vor întoarce să mă ia. Eu sunt o fire sensibilă, spun ei, și de aceea nu este bine să plec de acasă prea des, până nu îmi revin.

J: Ai fost bolnavă?

A: Da. Am fost bolnavă mult timp, dar mi-am revenit cu bine. Acum sunt sănătoasă, dar mintea mea mai rătăcește și le spun lucruri pe care ei nu le cred.

J: De exemplu – ce anume le spui și ei nu te cred?

A: Le spun lucruri pe care le văd și care se vor întâmpla în viitor. Ei spun că eu nu am cum să văd aceste lucruri. Mama spune: ,,Șșș! Este periculos să vorbești așa!” Dar eu cred în aceste lucruri.

J: Ce ai văzut că se va întâmpla în curând?

A: În timp ce intram în oraș m-am uitat și deodată am văzut un oraș enorm pe care ochii mei nu puteau să îl cuprindă. În jurul nostru erau clădiri diferite față de cele de acum. Oamenii erau îmbrăcați altfel decât noi, iar străzile nu erau pavate cu piatră de caldarâm, ci erau netede.

J: Și poți să spui că toate astea se vor întâmpla în viitor?

A: Da. Eu știu că toate astea vor fi într-un viitor îndepărtat, fiindcă am văzut schimbări foarte mari. Și orașul, așa cum l-am văzut eu când am vorbit despre el... Mama m-a mângâiat pe frunte și a spus: „Bietul copil. Nu și-a mai revenit după ce a avut febră!” și a izbucnit în plâns.

J: Dar tu ai văzut cu adevărat acest oraș mare?

A: Da. E cu adevărat imens!

J: Cu o mulțime de oameni? Cum erau îmbrăcați acei oameni, Sarah?

A:Dacă i-aș fi spus poate că m-ar fi crezut... dar ea nu putea să mă creadă.

J: Spune-mi mie.

A: Tu mă vei crede?

J: Da, te voi crede.

A: Ei bine, rochiile pe care femeile le poartă le ajung până la genunchi, dar nu le acoperă bine genunchiul. Vin numai până la jumătatea lui. Ele poartă ciorapi prin care se vede și umblă pe tocuri înalte. Trebuie să fie oameni deștepți, ca să poată umbla îmbrăcați așa... Bărbații poartă pălării ciudate și pantalonii lor sunt strânși, dar ajung până la pământ.

J: Ai mai văzut și alte lucruri în viitor?

A: Am mai văzut și alte lucruri, dar mama spune că nimic nu se potrivește și că își face griji în privința mea, pentru că mintea mea a luat-o razna.

J: Nu cred că mintea ta a luat-o razna, ci doar că vezi lucrurile care se vor întâmpla în viitor.

A: Și tu crezi că se va întâmpla ce am văzut?

J: Da, cred că așa va fi și aș vrea să îmi povestești ce ai mai văzut.

A: Ei bine, odată m-am uitat la mama şi am văzut boală în jurul ei. I-am spus, iar ea a râs. Dar două zile mai târziu a pierdut bebeluşul pe care îl purta în pântec. A fost foarte bolnavă.

J: Şi după asta tot nu te-a crezut?

A: Nu, nu, a spus că eram doar un copil şi vorbeam aiurea. De multe ori am spus lucruri mărunte pe care le-am văzut. Acum ştiu că nu trebuie să spun despre lucrurile mari pe care le văd. Atunci ei vor crede că sunt prea ieşită din comun sau că mintea îmi e deranjată.

J: Ce alte lucruri mari ai mai văzut?

A: M-am uitat la port şi le-am spus că vapoarele or să fie făcute din acelaşi material ca butoiul cu gloanţe de la puşcă. Că vor fi nave foarte mari, care vor traversa oceanul în doar câteva zile. Toată lumea a râs. ,,Bietul copil, are febră şi i-a afectat creierul", a zis mama. Femeile mă privesc ca şi cum aş fi ciudată.

J: Eu cred că ar trebui să te asculte.

A: Le-aş putea spune multe lucruri, doar uitându-mă la ele. Când mă uit la o persoană, văd în jurul ei binele şi răul, iar uneori le pot spune ce se va întâmpla. Mă uit la ei şi ei se transformă, ajung să arate aşa cum cred eu că vor arăta în anii care vor urma. Odată am văzut un bărbat şi el a dispărut din faţa ochilor mei, şi atunci am ştiut că în curând va trece în lumea spiritului.

J: Spui că te uiţi la oameni şi poţi să vezi în jurul lor binele şi răul. Cum arată răul?

A: Răul arată negru. E ca o umbră. Uneori vezi o persoană şi e parţial acoperită. E ca şi cum s-ar afla într-un nor sau în ceaţă. Şi atunci ştii că acea persoană a făcut lucruri rele. Sau va face. Ori se va întâmpla ceva rău. Dacă te uiţi la ei şi te gândeşti la asta, poţi să spui şi despre ce este vorba. Mă uit la ei cu atenţie, mă concentrez, închid ochii şi pot să spun dacă se va întâmpla ceva rău. Sau poate e vorba de o boală, uneori chiar din trecut. Alteori văd dacă ei au făcut fapte rele în trecut.

J: Și binele cum arată?

A: Binele strălucește. E ca și cum cineva ar sta într-o lumină strălucitoare. E o priveliște frumoasă.

J: Sunt diferite culori?

A: Multe culori. La fel de multe ca la curcubeu, și chiar mai multe. E ceva frumos.

J: Poți să spui dacă culorile diferite au înțelesuri diferite?

A: Uneori. Le văd ca având semnificații diferite. Uneori pot să spun ce va fi. Alteori mă îndoiesc, sau sunt doar curioasă. Dar pot să mă uit și să văd.

J: Ei bine, mama ta și celelalte femei ar trebui să te asculte. Ar avea ce învăța de la tine.

A: Ele se roagă pentru mine. Se roagă să se risipească vraja de pe mintea mea.

J: Ok. Sarah, acesta este anul 1718?

A: Acesta este anul 1718.

J: Voi număra până la trei și vom merge înapoi, în anul 1700.

Când a fost dusă prin regresie în acel an, a redevenit spirit. Aceste episoade din lumea spiritului vor fi redate într-un capitol separat. Într-o altă sesiune, Johnny a dus-o iarăși pentru scurt timp, în anul 1770. A folosit această tehnică de câteva ori, ca să verifice dacă nu apar neconcordanțe. Dar fiecare personalitate s-a manifestat în mod distinct. Anita trecea imediat și fără probleme de la o personalitate la alta ca și cum nu ar fi existat o întrerupere, chiar după câteva săptămâni. Următoarea secvență este din anii 1770 și când a fost întrebată ce face, ea a răspuns:

A: Dormeam.

J: Și tocmai te-ai trezit?

A: Da, tocmai m-am trezit. Va fi o zi frumoasă.

J: A răsărit soarele?

A: Da, soarele e sus pe cer și este frumos. Îmi place cum arată dimineața.

J: În ce perioadă a anului ești?

A: Este primăvară. Va fi o zi frumoasă, cu atmosferă limpede. Întotdeauna îmi așez patul spre vest, ca să mă pot uita pe geam la răsărit.

J: Care este numele tău?

A: Numele meu este Sarah.

J: Care este numele tău de familie, Sarah?

A: Breadwell. Sarah Breadwell.

J: Ce vârstă ai, Sarah?

A: Mă apropii de sfârșitul vieții. Acum sunt bolnavă.

J: Ești căsătorită?

A: Sunt căsătorită.

J: Unde este soțul tău?

A: Nu s-a întors noaptea trecută. E medic și a fost plecat să îngrijească bolnavii.

J: Cineva a fost bolnav?

A: O femeie a născut și a avut probleme.

J: A avut probleme?

A: A venit moașa ca să îl cheme. Cred că a rămas acolo peste noapte pentru

că nu îi place să călărească în întuneric. Nu mai vede așa de bine ca pe vremuri.

J: Da, calul s-ar putea împiedica și el ar putea cădea.

A: Da, e adevărat. Dar el știe drumurile foarte bine. La fel și calul, le-a învățat de acum.

J: De cât timp a plecat soțul tău?

A: A plecat aseară, chiar înainte de a se lăsa întunericul. Stăteam pe prispă și vorbeam, când au venit oamenii ca să îl cheme. El merge întotdeauna când este solicitat, dar arareori este plătit cu bani. Îi place să ajute oamenii. Uneori este plătit cu porumb sau ce pot ei să dea. Fata asta este tânără, îi cunoaștem familia. Știu că îi pare rău pentru ea.

J: Și astăzi ce vei face?

A: Cred ca am să stau o vreme în pat. Sper ca în curând să mă pot ridica și să mă pot deplasa mai bine. Durerea de șold nu mă va ține imobilizată pentru totdeauna.

J: Te-ai lovit la șold?

A: Am căzut lângă pivniță și mi-am rupt afurisitul de șold. Și de atâta timp nu s-a reparat încă! Stau lungită în pat de atâta vreme, că aproape mi-am ieșit din minți.

J: Da, cea mai grea parte atunci când ești bolnav, este să stai la pat.

A: După ce a încetat să mă mai doară atât de tare am vrut să mă scol, dar mă durea la orice mișcare. Îmi este teamă că șoldul va rămâne înțepenit, iar eu vreau să mă ridic și să mă mișc. Nu vreau să înțepenesc.

J: Sigur. Tu ai copii, Sarah?

A: Am doi copii.

J: Unde sunt?

A: Au plecat. S-au căsătorit şi nu mai stau tot timpul cu noi.

J: Locuiesc departe?

A: Nu, nu sunt departe.

J: Cum se numește orașul care se află în apropiere?

A: Cred că i se spune Bostonia. Oricum, cred că așa vor să îi spună.

J: Cum i-aţi spus la început, atunci când aţi venit aici?

A: La început nu îi spuneam așa. Atunci era doar Trecătoarea de pe Drumul Poştei. Drumul începe de la... Parcă îmi amintesc că spuneau că drumul merge până la New York, unde locuiesc olandezii.

J: Olandezii?

A: Da, germani şi olandezi care locuiesc la New York. Ei au construit acest drum care va fi atât de circulat. Acum mă uit la acest drum şi uneori văd cum trec pe el doar patru sau cinci călători, într-o zi întreagă. Dar lucrurile se vor schimba, vor lungi drumul până la Philadelphia. Va începe din Philadelphia şi va ajunge la New York şi în toată regiunea din jurul lui. Cred că noi suntem la capătul drumului. Nu am auzit să meargă mai departe spre nord. Cred că are să ajungă până aici.

Atunci când am încercat să verific aceste date, am întâmpinat din nou probleme. Am scris la mai multe societăţi istorice din Boston şi am primit în general cam acelaşi răspuns de la fiecare din ele. Mi-au spus că primesc prea multe cereri pentru furnizarea de informaţii, din care cauză nu pot să trimită răspunsurile prin poştă. Mi-au răspuns că cercetările lor sunt disponibile numai pentru specialiştii din domeniul genealogiei, care trebuiesc plătiţi. Una din societăţi ne-a răspuns că termenul Bostonia este apropiat de pronunţia în latină a cuvântului Boston, şi că mulţi ani a existat un drum principal care mergea spre vest şi era cunoscut ca Drumul Poştei din Boston. Am găsit însă date dintr-o sursă surprinzătoare – într-una din cărţile de istorie ale copiilor noştri, Istoria Statelor Unite, la capitolul 12 care se numea Rezolvarea problemelor de transport, se spunea că – citez:

„Cărările de altă dată s-au transformat în drumuri. În perioada colonială timpurie, pădurea părea fără sfârşit. Călătorul de pe vremea aceea umbla pe cărările indienilor. Treptat oamenii au curăţat aceste drumuri de arbuşti şi tufişuri şi au tăiat prin codri drumuri noi destul de largi şi de încăpătoare pentru a-i permite unui om să călătorească pe ele călare. La sfârşitul perioadei coloniale, unele din aceste drumuri erau destul de largi ca să poată merge pe ele o căruţă trasă de boi sau cai. Atunci când un călător ajungea la un curs de apă, trebuia să găsească un loc unde apa era destul de puţin adâncă, ca să o poată traversa. În apropierea oraşelor, întreprinzătorii aveau uneori un bac. Apoi au început să se construiască drumuri adevărate în jurul oraşelor. Astfel în 1760, singurul drum lung pentru diligenţe şi trăsuri private pe care se putea călători din colonie în colonie era cel dintre New York şi Philadelphia. Vara puteai să mergi cu diligenţa de la Boston la New York, iar călătoria dura aproximativ o săptămână. Trei zile mai târziu, ajungeai la Philadelphia. O călătorie în timpul iernii dura şi mai mult. Dacă doreai să călătoreşti spre sud din Philadelphia, în 1760 mergeai cu vasul de coastă până la Savanah sau Charleston. Dacă mergeai pe uscat, trebuia să mergi călare pe cal. Uneori drumul de pe coastă putea fi aproape inabordabil”. Iată cum uneori, cele mai pertinente informaţii pot veni din surse neaşteptate.

Sesiunea a continuat când Johnny a dus-o pe Sarah în anul 1790 şi a întrebat-o:

J: Ce vezi?

A: Văd familia mea.

J: Ce faci?

A:(Cu vocea ca o şoaptă) Zac la pat.

J: Eşti bolnavă?

A: Foarte bolnavă.

Se pare că Sarah a murit la vârsta împlinită de 80 de ani, o vârstă destul de înaintată pentru acea perioadă. Întâmplarile ciudate legate de intrarea ei în această viaţă şi abilităţile psihice care au rezultat, se pare că au dispărut după

câţiva ani. Ele nu au fost deloc încurajate şi în anii care au urmat, viaţa ei s-a desfăşurat la fel ca a oricărui om. Oare Sarah a avut abilităţi psihice deosebite pentru că nu s-a născut în mod normal, ci a intrat în corpul copilului venind direct din lumea spiritului? Se pare că o naştere normală tocește și suprimă amintirile vieţilor trecute şi ale lumii spiritului. Copilul care se dezvoltă se concentrează pentru a învăța cum să-și facă să funcționeze corpul, cum să se deplaseze, cum să vorbească, etc. Amintirile pălesc treptat şi în majoritatea cazurilor nu mai revin decât sub hipnoză. Acest caz ne-a prezentat o excepție de la regulă și se pare că lumea spiritului și viața noastră fizică sunt mult mai complexe decât ne-am putea imagina.

Câţiva ani mai târziu, în 1970, Russ Montgomery a inventat termenul de „Walk-in” (care se traduce „Cel care intră”), ca să descrie o întâmplare similară cu cea relatată de noi, pe care o descrie în cartea Străin printre noi. Acest termen se aplică atunci când două suflete fac schimb de locuri în trupul cuiva, din anumite motive. Această idee era complet nouă pentru noi, nu mai auzisem de ea, şi conceptul ne-a uimit. Dar experimentul nostru ne-a pus față în față cu fenomenul respectiv.

Fenomenul Walk-in și conceptul corespunzător de Imaging (a imagina) vor fi discutate mai în profunzime în cartea mea, Între viață și moarte.

CAPITOLUL 8

Mary din Anglia

Până acum Anita fusese foarte coerentă în privința datelor și a timpului, în viețile lui June Carole, Jane și Sarah. Dar când a ajuns la restul vieților ei, a început să facă numeroase confuzii în privința timpului. Am reușit să estimăm doar vag perioada despre care vorbea. După ce s-a ridicat la suprafața conștiinței cea de a patra personalitate, am traversat oceanul și ne aflam acum în Anglia. Ea și-a făcut intrarea ca o femeie bătrână care vorbea cu un minunat accent irlandez. Am reușit să stabilim că se numea Mary și locuia lângă granița cu Scoția.

Din nou, de dragul clarității vom merge la prima înregistrare din acea viață. Johnny a dus-o prin regresie la un moment când avea vârsta de 10 ani. Imediat, vocea și dicția ei au devenit copilăroase.

J: Ce faci, Mary?

A: Merg cu trăsura. Privesc pe fereastra trăsurii și mă întreb unde vom ajunge. Călătoria durează foarte mult.

J: Unde mergi?

A: La orașul acesta... Tată! Tata, mi-ai spus orașul, dar am uitat cum se cheamă...

Face o pauză ca și cum ar asculta.

A: Tata spune că orașul unde mergem că se numește Loch. Vom locui acolo. Lucrurile noastre au fost deja transportate cu căruța, iar acum mergem și noi

acolo.

J: Până acum unde aţi locuit?

A: Am locuit într-un orăşel pe coastă. Aproape că nu mai erau alţi locuitori în jurul nostru.

J: E departe de Loch?

A: O nu, poate dacă am merge pe drumul cel lung ar fi... Întotdeauna îl întreb pe tata dacă putem merge pe drumul cel lung. Dacă mergi pe acolo cu trăsura, ajungi în două ore.

J: Cum se numeşte celălalt oraş?

A: Crew.

Eu ştiam că Loch este un cuvânt scoţian care înseamnă „lac”. Am căutat pe mai multe hărţi, încercând să găsesc un oraş numit Crew. Tot ce am reuşit să descopăr a fost un Crew în Anglia centrală, care a fost ridicat abia în anii 1800, când s-a dezvoltat calea ferată. Dar întâmplarea norocoasă a făcut ca în marina militară să existe soţia unui ofiţer care locuia la Beeville, şi femeia asta provenea din Scoţia. Am întrebat-o despre Crew şi ea a spus că exista un oraş cu acest nume în Scoţia, dar că era prea mic ca să apară pe hărţi. Ea a spus că întotdeauna că acesta a fost un oraş foarte mic.

J: Cu ce s-a ocupat tatăl tău la Crew?

A: Mă tem că nu s-a descurcat prea bine. Dar aici îşi va face propria sa afacere.

J: Ce afacere va avea?

A: Vom avea o cizmărie.

J: El a fost cizmar la Crew?

A: A lucrat pentru un cizmar. A fost ucenic.

J: Tu ai fost la școală?

A: Mama m-a învățat tot ce a putut. Nu este potrivit ca femeile să știe prea multe. Tata spune că dacă înveți ca un bărbat și îți folosești creierul, devii nemulțumită de soarta de femeie. Asta ar fi împotriva firii.

Aici Johnny a dat dovadă de o tendință șovină neașteptată, când a remarcat (plin de sine, după părerea mea):

J: Tatăl tău este foarte inteligent!

Mary a continuat:

A: Tata a învățat meșteșugul acesta, iar când am cerut și eu să merg la școală ca să învăț un meșteșug, tata a râs de mine. A spus că el nu câștigă destui bani pentru a ne trimite pe toți la școală și că eu trebuie să învăț pentru a fi stăpâna casei, ca să fac acele lucruri pe care le face o femeie. Nu ar trebui să învăț pentru a fi bărbat. Așa ceva îți încâlcește creierul și e împotriva firii. Bărbatul trebuie să învețe, iar femeia să stea acasă. Oricum ai multe lucruri de învățat – de gătit, de cusut, tot ce este necesar ca să întreții o casă. Este un păcat și o rușine să nu știi cum să faci lucrurile astea.

Data viitoare când am contactat-o pe Mary, înaintase în vârstă și era căsătorită.

J: Ce faci?

A: Aștept soarele.

J: Nu a răsărit încă?

A: Nu.

J: De cât timp te-ai trezit?

A: M-am trezit de multă vreme. Îmi place crepusculul, când nu e întuneric și nici lumină. Îmi place să aștept soarele.

J: Îți place să privești soarele cum răsare dimineața. Foarte frumos!

A: Da, îmi place.

J: Care este numele tău?

A: Mary.

J: Care este numele tău de familie, Mary?

A: (Râde) Riley.

J: Ești căsătorită, Mary?

A: Da, sunt.

J: De cât timp ești căsătorită?

A: De mulți ani.

J: Soțul tău cu ce se ocupă?

A: Face pantofi și cizme, ghete și papuci.

J: Ce vârstă ai, Mary?

A: Cred că am 40 de ani.

J: Câți copii ai?

A: Un singur copil, am o fiică.

J: Care este numele ei?

A: Am numit-o Mary.

J: După numele tău?

A: După Maica Maria cea sfântă, pentru ca ea să o protejeze.

J: Să vedem... În ce oraș este casa ta?

A: Loch.

J: De cât timp locuieşti aici?

A: Aproape toată viaţa mea am trăit aici. Am venit pe când eram doar o fetiţă mică.

J: (El ştia că Loch înseamnă „lac”). Locuieşti aproape de apă?

A: Da, o poţi vedea din oraş. Oraşul este construit chiar lângă apă.

J: Locuieşti chiar în oraş?

A: În oraş, dar la marginea lui.

J: Să vedem. Eşti în Anglia, da?

A: Da.

J: Cine este rege?

A: Noi avem o regină.

J: Care este numele ei?

A: Mary.

Acesta a fost singurul element menţionat de ea, care putea să ne orienteze cumva în timp. Cercetările au arătat că a existat o regină Mary. Regina Mary I-a Tudor, supranumită şi Mary cea Sângeroasă, a domnit între anii 1553-1558. A fost fiica lui Henry al VIII-lea şi sora lui Elisabeta Tudor I-a. Porecla de „Sângeroasă” i s-a dat de către protestanţi, pentru că Mary dorea să reinstituie biserica romano-catolică papistaşă ca biserică oficială în Anglia, chiar dacă asta însemna război civil. În această perioadă au fost martirizaţi aproximativ 300 de protestanţi. Între anii 1689-1694, Mary a II-a şi William al III-lea au domnit împreună. Regina menţionată în regresie trebuie să fi fost una din aceste două regine.

J: Ai văzut-o vreodată pe regina Maria?

A: Nu am fost niciodată acolo. Este prea departe.

J: Unde locuieşte ea?

A: În sudul țării. Am auzit că vine uneori la un castel din apropiere, dar nu am văzut-o niciodată.

Cercetările au arătat cum castelul Ballmoral din pădurile Aberdeenshire din Highlandurile scoţiene este rezidența scoțiană a monarhului care conduce Marea Britanie. Oare acesta era castelul la care se referea Mary?

J: Probabil că regina vine aici în timpul vacanței de vară.

A: Da, este mai bine aici decât în Anglia. Și îi place apa.

J: Unde este soţul tău astăzi?

A: Lucrează.

J: Are propria sa prăvălie?

A: Da. Acum muncește din greu pentru că are o comandă – o pereche specială de ghete, care trebuie să fie gata astăzi.

J: O, a lucrat toată noaptea sau s-a trezit dimineața devreme?

A: A plecat adineauri. I-am făcut micul dejun.

J: Ce serviți la micul dejun?

A: Clătita lui scoţiană favorită, un corn. (El așa le spune la clătitele scoțiene). Asta îi place lui să mănânce. Pentru prânz pregătesc alte prăjituri. Le mănânci cu unt, miere sau gem, și le poți servi reci sau calde. Este o prăjitură foarte bună și eu sunt o bucătăreasă bună.

J: Bravo. Fiica ta mai doarme încă?

A: Da. Doarme ca un îngeraș. Părul ei este foarte negru. Este un copil foarte frumos. (Vocea ei exprima mândrie.)

J: Cât de mare este fetița?

A: În curând va împlini 9 ani.

În altă sesiune, am întâlnit-o pe Mary la aproximativ aceeași vârstă.

J: Ce faci, Mary?

A: Mătur, fac curățenie și lustruiesc obiectele din alamă, pentru că voi da o petrecere. (Pare fericită și emoționată.)

J: Da? Cu ce ocazie?

A: Ziua de naștere a fiicei mele.

J: Ce vârstă împlinește fetița?

A: Va împlini 10 ani.

J: Tu ce vârstă ai, Mary?

A: (Chicotește) Am aproape 40 de ani.

J: Cine vine la petrecerea de ziua fetei?

A: Toți prietenii ei.

J: Ea merge la școală?

A: Merge la o școală dintr-un orășel de aici. Este un orășel mic și școala este mică, iar ea învață bine. Este un copil inteligent, nu ca mama ei. Are ochi inteligenți și strălucitori.

J: Care este numele școlii?

A: Școala din Loch. Nu îi spunem altfel. Preotul a spus că uneori școala este numită după numele bisericii, și că acolo se învață numai lucruri bune.

J: Care este numele bisericii?

A: A fost numită după Sfântul Iosif, care a fost tatăl lui Isus.

Aceasta a fost singura viaţă în care pacienta noastră a vorbit ca o catolică.

J: Ce pregătești pentru petrecere?

A: Vanităţi. Fiica mea le adoră.

J: Ce sunt aceste vanităţi?

A: Sunt nişte prăjituri uşoare şi pufoase, goale pe dinăuntru. Le numim aşa pentru că sunt umflate şi fără nimic înăuntru.

Am căutat în diferite cărţi de gătit vechi, dar nu am găsit nimic cu numele acesta. Eu personal cred că era un fel de gogoașă.

A: Apoi voi servi ceai pentru doamne, pentru că ne-ar plăcea să fie o petrecere pentru doamne.

J: Cred că toate fetițele vor pretinde că sunt nişte doamne.

A: Da, şi ea va fi cea mai frumoasă din toate. Dar dacă nu te superi, vreau să mă apuc de treabă, ca să nu întârzii.

J: Da, spor la treabă! Ea îşi va aminti această petrecere tot restul vieţii ei.

A: Sper. Am aşteptat atât de mult ca să avem copilul ăsta.

J: Ce îi veţi da cadou de ziua ei?

A: Tatăl ei a făcut cei mai frumoşi pantofi, iar eu am făcut o rochie... de catifea! Va fi atât de mândră!

J: Cu siguranță va fi.

Ultima dată când am contactat-o pe Mary, aceasta era o femeie bătrână şi împletea un şal.

J: Ce șal frumos împletești!

A: Culoarea lui este vie și mă înveselește.

J: Este frumos. Mary, nu mi-ai spus numele tău de familie?

A: Te interesează ce fac eu? Te interesează numele meu? Ai să îmi faci o vizită?

J: Da, am să îți fac o vizită.

A: Foarte bine. Mă bucur mult. Numele meu este Smith-Riley.

J: Și nu îți este urât singură aici?

A: Sunt mulți oameni care vin să cumpere ce împletesc eu, iar uneori îmi mai vin în vizită și nepoțeii.

J: Ai mulți nepoți?

A: Nu, numai doi. Maroneii sunt niște dulcei.

Am aflat că fetele pionier aveau o „Divizie a Maroneilor”, așa le plăcea bunicuțelor irlandeze să își numească nepoțeii.

J: Să vedem... Ai spus că ai 70 de ani?

A: Da. Sunt bătrână, dar am avut o viață bună. Acum îmi aștept sfârșitul, pentru că sănătatea mea nu mai este cum era. Dar dacă nu mă mișc prea mult, nu mă dor picioarele. Pot să îmi mișc degetele și să împletesc. Este bine că pot să fac ceva util. Dar mintea este din ce în ce mai afectată, pe măsură ce îmbătrânești.

J: Și unde e căsuța ta, Mary? Unde te afli?

A: (Râde.) În Anglia. Putem vedea țărmul scoțian.

J: Care este numele orașului unde locuiești?

A:Locuim la marginea orașului Loch.

J: E un oraș mare?

A: Ce înseamnă mare pentru tine? Nu este ca Londra. Am auzit că Londra este mare.

J: Ai fost vreodată la Londra?

A: Nu, niciodată. Am traversat marea o dată și am mers în Scoția. Am traversat marea altă dată până în Irlanda. Dar nu am fost niciodată la Londra sau într-un oraș mare. Sunt o persoană simplă și trăiesc o viață simplă.

J: Ești englezoaică, scoțiană, irlandeză? Ce ești?

A: Eu m-am născut aici. Vorbesc la fel ca soțul meu, după ce am trăit o viață împreună. El era pe jumătate irlandez, pe jumătate scoțian. A fost un om bun. (Asta explica accentul ei irlandez.)

J: Ce fel de muncă făcea soțul tău?

A. El a lucrat aici în oraș. Făcea încălțări. Era cizmar. Făcea cele mai bune ghete și pantofi pentru doamne. El a făcut și perechea de ghete pe care o port acum. Am mare grijă de ghetele astea, pentru că e ultima pereche pe care a făcut-o pentru mine.

J: Cum se numea soțul tău?

A: Thomas Riley. A fost un om bun.

J: Cât timp a trecut de când a murit Thomas?

A: Aproape douăzeci de ani.

Probabil că pe vremea aceea se făceau ghete mult mai rezistente, dacă țineau douăzeci de ani. Dar pe de altă parte ea era o femeie în vârstă, care nu se deplasa prea mult.

J: Câți copii ai avut, Mary?

A: Numai unul care a supraviețuit. Asta l-a îndurerat mult pe Thomas, pentru

că el ar fi dorit o familie mai mare. Dar bebeluşii mei au murit înainte de a se naşte. Numai o singură dată am dus o sarcină până la termen. E vorba de fetiţa mea Mary.

Am aflat că Mary a trăit o viaţă lungă şi a fost fericită. Nu părea a exista o conexiune evidentă cu viaţa actuală a Anitei, cu excepţia faptului că Anita era catolică şi copiii ei mergeau la şcoala catolică locală.

CAPITOLUL 9

Gretchen cea puternică

Credeam că de acum am avansat atât de mult cu regresiile încât nu mai puteam avea surprize, dar fiecare sesiune aducea ceva nou şi proaspăt, care ne stimula mintea.

Partea următoare a povestirii s-a petrecut când Anita a fost dusă prin regresie într-o perioadă dinainte de viaţa din Anglia a dulcei şi blândei Mary. Am accesat lumea spiritelor şi ceea ce ne-a povestit ea de acolo, ne-a derutat. Vorbea despre un loc nou şi ciudat pe care nu îl menţionase înainte, un loc care părea diferit de lumea spiritelor unde o găseam de obicei.

J: Ok. Mary, ai ajuns acolo. Spune-mi ce vezi?

A: Este întuneric, văd culoarea neagră, dar se va lumina în curând.

J: Este noapte?

A: A fost noapte. Acum suntem în zori.

J: Ce faci?

A: Am venit în acest loc pentru prima dată. Spiritul meu s-a odihnit sute de ani.

J: Ce loc este acesta?

A: Anglia cred, dar acum sunt gata să-mi încep seria.

J: Seria de...

A: Seria de lecţii. Sufletul meu trebuie purificat, iar eu trebuie să învăţ. Voi trece prin mai multe etape. Așa aud că îmi spune vocea. Și de fiecare dată o să învăţ ceva diferit, ceva nou. De fiecare dată o voi lua de la început şi va trebui să observ, să privesc, să învăţ.

J: Unde ai fost până acum?

A: M-am odihnit mulţi ani, sute de ani se pare. Odihnă.

J: Unde te-ai odihnit?

A: Deasupra Pământului, deasupra a tot ceea ce este, fără sentimente, vibraţii sau culori. Când te odihneşti, eşti în pace absolută.

J: Dar eşti departe de Pământ?

A: Departe. Am auzit că pe Pământ există suferinţă şi necazuri.

J: Pe Pământ?

A: Da, întotdeauna sunt necazuri acolo. Bietele suflete sunt trimise de la pace la o viaţă de necazuri, pe Pământ. Înainte de a reveni aici, vom învăţa.

J: Tu mergi pe Pământ ca să înveţi? Ca să primeşti nişte lecţii?

A: Da, trebuie să învăţ.

J: Și te-ai odihnit mult timp?

A: Da, mult, mult timp.

J: De ce te-ai odihnit? Spiritul tău era obosit?

A: Da, a trecut prin multă violenţă, prea multă violenţă şi spiritul meu a fost rănit şi sfâşiat. De aceea am avut nevoie să mă odihnesc. S-a întâmplat aici, dar nu vorbeam această limbă pe care o vorbesc acum cu tine. Îmi amintesc parţial, dar ca să mă odihnesc cu adevărat, nu trebuie să îmi mai amintesc.

Vocea îmi spune că atunci când am să mă apropii de locul de odihnă, voi uita din ce în ce mai multe. Nu trebuie să îmi amintesc, pentru că mi-ar afecta vorbirea. Mi-ar afecta totul, gândirea, învățarea. Nu trebuie să îmi mai amintesc trecutul. Spiritul intră în viață proaspăt, fără cunoaștere și odihnit. Intri în trup și o iei de la început, și apoi iar de la început.

Toate astea ne derutau. Ca să punem întrebări și să conducem sesiunea către ceva ce puteam înțelege, Johnny a încercat să o orienteze către un timp sau an mai clar definit.

J: Să vedem, spui că te-ai odihnit sute de ani. Voi număra până la trei și mergem înapoi o sută de ani. Vei putea să vorbești cu mine în limba pe care o vorbesc și eu. Spune-mi ce faci?

A: Mă odihnesc.

J: Unde te odihnești?

A: Nu este un nume pentru acest loc. Suntem aici. Suntem împreună.

J: Noi? Vrei să spui că sunteți mai mulți? Sunt mai mulți ca tine?

A: Suntem multe spirite, multe, și ne odihnim. Uneori poți să revii înapoi pe Pământ foarte repede, îmi spun ele. Dacă ceea ce ai făcut este foarte greșit, vei dori să te întorci înainte ca amintirea să ți se șteargă complet, și vei încerca să nu mai repeți aceleași greșeli, altfel vei fi condamnat să revii din nou și din nou. Dar acum este mai bine să te odihnești și să uiți.

J: Bine, voi număra până la trei și mergem înapoi o sută de ani. Ce faci acum?

A: Îmi încep odihna.

Își începea oare perioada de odihnă în acel loc de odihnă misterios? Oare cât de departe în urmă era viața ei anterioară? Vom merge în trecut și vom descoperi.

J: Ok, voi număra până la trei și ne vom întoarce în anul 1300. Vei putea să vorbești cu mine în limba pe care o vorbesc acum. Ce faci?

A: Mă pregătesc pentru sărbătoare.

J: Ce anume se sărbătorește?

A: Este sărbătoare mare, pentru că se întorc bărbații.

J: Unde sunt bărbații?

A: Sunt la război. Am învins în luptă.

Această personalitate era foarte dominatoare și avea o voință puternică.

J: Cine eşti?

A: Spui ce? Întrebare nu înțeleg.

Oricine a studiat o limbă străină, va recunoaşte ce s-a întâmplat aici. Johnny i-a cerut să vorbească în engleză şi ca să traduci dintr-o limbă în alta, trebuie să schimbi uneori locul cuvintelor, în mintea ta. Se pare că ea gândea în altă limbă, de asta nu înțelegea întrebarea.

J: Care este numele tău?

A: Numele meu este Gretchen.

J: Gretchen, ai şi un nume de familie?

A: Am numele tatălui meu, Muller.

J: Gretchen Muller, de unde eşti? În ce țară te afli?

A: Țara mea este Germania.

J: Tu cum îi spui?

A: În limba pe care m-ai pus să o vorbesc, este Germania.

J: Spune cum îți numești țara, în limba ta.

A: Deutchland. (A pronunțat altfel numele – Doici-land, cu accentul pe ultima silabă). E țara meaa mamă.

M-am gândit că în limba engleză se spune „țara tată” (Fatherland). Dar poate că termenul acesta s-a folosit doar în vremurile moderne.

J: Și bărbații au plecat la război? Cu cine se luptă?

A: Se luptă cu locuitorii unui castel din josul Rinului. Noi am câștigat, pentru că oamenii noștri sunt puternici și numeroși.

J: Câți oameni sunt acolo la castel?

A: Aproape o sută. Te referi la totalul locuitorilor... Majoritatea sunt bărbați.

J: Tatăl tău este și el plecat la luptă?

A: Tatăl meu este plecat. Și unchiul meu și toți bărbații, chiar și șerbii și valetul. Ei luptă pentru apărare. Nu ne vom lăsa cuceriți, noi suntem puternici!

J: Gretchen, ce face tatăl tău la castel, atunci când este acolo și nu luptă?

A: Face lucrurile pe care le fac bărbații, își ajută fratele. Fratele lui este proprietarul castelului. Castelul a aparținut dintotdeauna familiei noastre. Toată familia noastră locuiește aici.

J: Castelul este al fratelui tatălui tău?

A: Da, al unchiului meu, Wilhelm Muller cel Puternic.

J: Și cei din castelul celălalt cu care vă veți lupta, au încercat să vă cucerească?

A: (Indignată) Au încercat să ne ia pământul. Bineînțeles că nu este vorba de terenul din interiorul castelului. Noi locuim împreună înghesuiți înăuntru, dar terenurile noastre se întind în jur. Ei au vrut să ne ia o parte din pământ. Întâi au început să vâneze pe el, iar apoi au vrut să-l cultive, dar asta a întrecut măsura. Pentru asta a trebuit să pornim război, așa a spus unchiul meu.

J: Ce vârstă ai, Gretchen?

A: Am ajuns aproape de vârsta căsătoriei.

J: Te vei căsători?

A: Când unchiul și tatăl meu vor cădea de acord, vom găsi un bărbat potrivit din ținutul nostru, cu proprietăți convenabile, și atunci mă voi căsători.

J: Aștepți cu nerăbdare să te căsătorești?

A: Toate femeile trebuie să se căsătorească și să dea naștere la fii voinici. Noi suntem un popor viteaz. Nu vom fi niciodată cuceriți, pentru că noi suntem cei mai puternici la trup, la minte și la suflet, iar eu o să am astfel de copii atunci când mă voi căsători. Ne luptăm cu cei din alte castele din jur și întotdeauna învingem. Nu vor mai fi alții ca noi.

Se pare că ideea unei rase germane puternice a existat cu foarte mult timp în urmă, și era deja înrădăcinată în acești oameni.

J: Și castelul vostru este mare?

A: Este un castel destul de mare. Poate găzdui multe familii și are mult spațiu pentru grajduri. Are ziduri înalte și groase.

J: Ce vârstă ai? Câți ani au trecut de când te-ai născut?

A: 18 ani. Așa mi-au spus. Vezi tu, o mamă ar ține socoteala foarte bine, dar tatăl meu nu are timp pentru așa ceva, este ocupat pentru că muncește din greu.

Johnny spera să o facă să vorbească germana și chiar dacă el nu putea să o înțeleagă, cel puțin am avea înregistrarea ca dovadă și poate că cineva o va putea traduce.

J: Ceea ce vreau să faci acum, Gretchen, este să vorbești în limba ta. Vorbește despre castel, descrie cât de mare este, câți oameni locuiesc acolo, vorbind în limba ta.

A: Și ai să poți să mă înțelegi?

J: Voi învăța.

A: (Furioasă) Eu nu am timp să te învăț. Trebuie să mă ocup de petrecere. Pot să vorbesc cu tine o vreme, dar nu am timp să te învăț limba.

J: (Surprins) Bine, dar altcineva mă va învăța! Vreau doar să îmi spui câteva cuvinte în limba ta.

A: Îți voi spune cele mai frumoase cuvinte din limba mea, cuvinte pe care deja le cunoști. „Ich liebe dich", care înseamnă te iubesc. Poți să le spui în orice limbă, sunt întotdeauna la fel de bune.

J: În limba ta cum îi spui castelului tău?

A: (Nerăbdătoare) Castelul meu este castelul unchiului meu și se numește Muller, castelul lui Muller cel Puternic.

J: Și în limba ta îi spui castel?

A:(Cu un ton aspru) Ți-am spus că nu am timp să te învăț limba noastră. (Are un temperament arțăgos.)

J: Îmi pare rău Gertrude... Gretchen.

Asta chiar a înfuriat-o. A început să țipe.

A: Nu îți amintești cum mă cheamă. Nu îți amintești nici limba. Poți să îmi repeți acum ce am spus în limba mea?

Johnny a încercat, dar a eșuat lamentabil când a încercat să pronunțe „Ich liebe dich".

A: (Mai calmă acum) Accentul tău este și mai rău decât al meu. Accentul meu este de la țară.

J: (Râde.) Ei bine, toți avem câte ceva de învățat, dar asta ia timp.

Johnny s-a hotărât să schimbe subiectul:

J: Ce pregăteşti pentru petrecere?

A: Vânat, carne de căprioară.

J: Îți place carnea de căprioară?

A: Bărbaţilor le place carnea, aşa că îi servim cu carne. Le place hrana puternică, pentru că şi ei sunt la fel. Noi mâncăm ceea ce cultivăm, mâncăm ceea ce vânăm şi vom fi întotdeauna puternici. Asta este cel mai important lucru. Trebuie să ai putere, ca să supraviețuiești.

Astfel am făcut cunoștință cu o altă personalitate, care era exact opusul lui Mary cea blândă şi cuminte. Această nemțoaică tânără avea temperament. În sesiunea din săptămâna care a urmat, am hotărât să încercăm să aflăm ce i s-a întâmplat atât de violent încât să o determine să stea atâta timp într-un loc de odihnă. Anita a acceptat cu greu această provocare, pentru că avea o mare aversiune faţă de violenţa de orice fel. Ea se temea că a fost probabil supusă unei violențe personale şi se îngrijora ca va trebui să retrăiască ceva foarte traumatic. A fost de acord să facă regresia, dar avea rezerve.

J: Aveţi o casă mare?

A: O casă? Avem un castel. Castelul este casa noastră, e locul unde locuim.

J: Aveţi un castel?

Ca întotdeauna era necesară repetiția, pentru a verifica dacă va spune aceleaşi lucruri.

A: Aşa îl numim. Este foarte mare.

J: Câți oameni locuiesc în castelul tău, Gretchen?

A: În interiorul zidurilor?

J: Da. Sunt mai mulți? Sau ești doar tu, mătușa, unchiul și tata?

A: O da! Familia unchiului, servitorii, oamenii care lucrează pământul au venit aici, și sunt cu toții cam o sută de oameni. Unii din ei nu sunt aici tot timpul.

J: Și vă cultivați hrana în afara castelului?

A: Cei care mănâncă muncesc, cei care nu muncesc nu mănâncă.

J: Lucrezi în grădină?

A: Nu. Eu gătesc, cos, nu lucrez afară.

J: Cine face toată munca din grădină?

A: Fermierii. O parte din hrană o cultivăm aici, dar nu pe toată. Și nu ești în siguranță în afara zidurilor.

J: De ce nu ești în siguranță în afara zidurilor, Gretchen?

A: Te pot răpi, dacă te văd.

J: Cine te poate lua?

A: Cei din celălalt castel, din josul Rinului. Ne luptăm cu ei tot timpul, tot timpul.

J: În ce țară te afli?

A: Germania.

J: Așa îi spui?

A: Da, Germania. Tata spune că este un nume bun. Noi nu suntem barbari. Noi omorâm numai ca să supraviețuim. Vom întemeia o țară care nu va fi niciodată țara altcuiva.

J: Cine conduce țara ta acum?

A: Nu sunt sigură. Biserica are autoritate, dar bărbaților nu le place asta.

Bărbaţii se comportă ca bărbaţii.

J: Şi nu le place ca biserica să le spună ce să facă?

A: Nimeni nu trebuie să îi spună unui om ce să facă, pe pământul lui. Doar este pământul lui.

Cercetările ulterioare au arătat că Germania nu era cunoscută sub acest nume în acea perioadă. Ea făcea parte din Sfântul Imperiu Roman, astfel încât tehnic vorbind, biserica avea autoritate asupra întregii regiuni.

J: Aveţi un rege?

A: Nu, nu ştiu ce vrei să spui.

J: Poate un conducător sau un împărat?

A: Un conducător? Avem un conducător. Numele lui este Earl. El va fi conducător.

J: Earl? Acesta este numele lui întreg?

A: Aşa am auzit că i se spune.

J: El conduce toate castelele din jur?

A: Nu, dar va face asta. El este un prieten de al nostru.

J: O, deci el va fi conducătorul?

A: Da, va fi. Unii dintre bărbaţi îl vor ajuta, şi atunci el va deveni conducătorul. Dar unele castele nu sunt de acord cu asta.

J: Nu vor ca el să fie conducătorul?

A: El este puternic. Trebuie să fie un singur conducător. Dar fiecare castel vrea să îşi impună propriul conducător. Vom fi o ţară puternică, dacă vom avea un singur conducător.

J: Ok, Gretchen, să vedem... Te afli în anii 1300?

A: Dacă tu spui asta, atunci aşa este. Eu nu prea sunt atentă la date.

J: Tu nu ţii o socoteală a timpului?

A: Nu mă interesează. Doar ştiu ce treburi avem de făcut primăvara şi toamna! Dar cel mai mult îmi place iarna.

J: Iarna? De ce?

A: E mai puţină muncă de făcut, iar bărbaţii stau acasă.

J: Nu mai merg să vâneze şi să cultive pământul?

A: Vara se pot ucide între ei ca proştii, dar iarna trebuie să stea acasă.

J: Ok. Gretchen, voi număra până la trei şi vom merge înainte multe veri şi multe ierni. Ce faci acum?

Când Johnny a ajuns la trei, Anita s-a înţepenit în scaun şi a strâns braţele scaunului cu tărie. Avea gura închisă şi o expresie sfidătoare pe faţă. Când a vorbit a făcut-o printre dinţii încleştaţi, după o pauză lungă.

A: Nu ştiu nimic. Nu pot spune nimic. Nu voi spune nimic. Nu are rost să întrebaţi. Nu am să vă spun unde sunt ei.

J: (Surprins) Unde este cine?

A: Tatăl meu, unchii şi bărbaţii.

J: Cine te întreabă?

A: Nu am să răspund.

Aceasta era o evoluţie neaşteptată a evenimentelor. Era evident că ajunsesem la acea porţiune a vieţii ei pe care dorisem o explorăm, dar cum puteam face ca să aflăm mai multe? Cum să ocolim acest blocaj? Era nevoie de mult tact şi de o strategie.

J: Gretchen, l-a căutat cineva pe tatăl tău? Tu știi unde este? Tatăl tău a plecat de multă vreme?

A: Nu am să spun nimic. Nu îmi e frică. Nu îmi este frică.

J: Bine, Gretchen. Dar mie poți să îmi spui. Cine întreabă de tatăl tău?

A: (Sfidătoare) De unde să știu că nu ai să le spui?

Johnny căuta o modalitate de a-i recâștiga încrederea și de a trece peste rezistența ei.

J: Ți-am fost prieten în multe din aceste călătorii.

Anita se relaxă oarecum, dar era încă tensionată.

A: Ai să mă ajuți să îi caut?

J: Da, am să te ajut.

Poate că are să vi se pară ciudat, dar Johnny își inventa propriile tehnici și îndrumări. El a ajuns la concluzia că singurul mod de a o face să vorbească era să intre în convorbire ca participant direct. În plus, bănuia că la nivel subconștient, ei îi era frică să treacă singură prin încercările acelea.

A: Dacă îi descoperă au să îi omoare. Poate reușim să îi prevenim. Vreau să ies din castel, dar mătușa spune nu. Toată lumea spune nu. Dar eu știu unde sunt și vreau să îi previn.

Era foarte îngrijorată și deprimată.

J: Cine este aici la castel?

A: Au venit bărbații de la celălalt castel.

J: Și cum au intrat în cetate?

A: Erau deghizați, erau îmbrăcați diferit și noi nu i-am recunoscut. Cel din față era pe calul tatălui meu. Și noi le-am dat drumul înăuntru. Iar când au

intrat, am văzut că nu erau bărbații noștri care se întorceau acasă. Sunt aici de aproape trei zile, iar eu nu am să le spun nimic.

J: Sigur că nu. Și ei păzesc porțile, ca să nu puteți pleca?

A: Da, ei păzesc totul. Au căutat peste tot, au distrus, dar ei nu știu că tatăl meu a plecat după ajutor. Vom primi ajutor din nord. Eu știu drumul. Cunosc punctele de reper din pădure. Nu am fost niciodată acolo, dar le știu. Am ascultat atunci când vorbeau despre asta.

J: Și în cât timp crezi că au să ajungă aici ajutoarele?

A: Tatăl meu a plecat și dacă este încă în viață, ar putea veni în scurt timp. Poate în decurs de o zi. Am putea călători în noaptea asta.

J: Și crezi că ai putea să îl găsești?

A: Nu putem ști dacă nu încercăm, dar nu trebuie să ne fie teamă. Pentru că este o slăbiciune să arăți teamă. Nu îmi este frică de ei. Nu îmi va fi frică.

J: Câți au plecat acum trei zile?

A: Nu știu exact... nu pot să-i număr... Câțiva... destui... Nu toți bărbații noștri, doar o parte din ei.

J: Dar dacă bărbații ar fi fost aici, ceilalți nu ar fi intrat în cetate...

A: Nimeni nu ar fi intrat, dacă erau ei aici. Nimeni nu ar fi putut intra. Dar noi am crezut că era tatăl meu.

J: Mă întreb de unde au făcut rost de calul lui. Poate că s-a rătăcit.

A: (Cu un ton mai blând) De asta îmi este frică, în interiorul meu. El iubea calul ăsta și nu l-ar fi lăsat niciodată să se piardă. Înseamnă că ei l-au luat. Îmi este frică în interiorul meu. (Strigă.) Eu nu mă tem de acești oameni!

J: Dar să știi că dacă l-ar fi prins pe tatăl tău, atunci nu te-ar mai fi întrebat pe tine unde este. Pentru că deja ar ști asta. Asta înseamnă că el este în viață și ei nu știu unde se află.

A: Asta îmi spuneam şi eu.

J: Trebuie să fie în viaţă undeva şi face rost de ajutoare.

A: Poate... sau poate că este rănit.

J: Şi asta e posibil.

A: Trebuie să îl caut cu orice preţ. Poate că unchiul meu a reuşit să ajungă acolo.

J: Unchiul a plecat împreună cu tatăl tău?

A: A plecat la scurt timp după aceea, călare. Era mai sigur să nu călătorească împreună. Pentru ca dacă unul nu reuşea, celălalt ar mai fi putut încă să ajungă la destinaţie.

Urmează o pauză lungă.

A: De îndată ce se întunecă, eu am să plec.

J: Poate că ai să reuşeşti să te strecori pe lângă ei, fără să te vadă.

A: Cred că am să pot. Am să trec prin zid.

J: Cunoşti o uşă pe care ei nu o ştiu?

A: Nu este cu adevărat o uşă. Este un loc unde pietrele din zid s-au desprins şi stau să cadă, iar pe partea cealaltă a zidului sunt desprinse. Zidul nu este foarte gros acolo şi mă pot strecura. Am auzit oamenii noştri când vorbeau despre asta, ştiu că se află în colţul de nord al cetăţii.

J: Poate o să găseşti un cal afară, ca să poţi pleca.

A: Nu ştiu. Dacă este nevoie, voi călători pe jos. Poate astfel îmi voi găsi calea mai uşor. Nu ştiu cât timp va dura călătoria. Încerc să mă gândesc, dar îmi este teamă. Este mult teren şi duşmanii pot fi oriunde, dar mergând pe jos, mă pot ascunde. Mă pot strecura printre ei.

J: Ce au făcut oamenii ăștia? Au cucerit pământul din jurul castelului iar apoi în final, au intrat și în castel?

A: I-au omorât pe oamenii care lucrau pentru noi, le-au incendiat terenul și casa din afara zidurilor. Ne-am luptat cu ei multă vreme, dar au devenit mai puternici.

J: Ei primesc ajutoare mai multe?

A: Da, așa este.

J: Vom aștepta până se întunecă.

A: Ai să vii cu mine?

J: Da. (Pauză). S-a întunecat?

A: Este aproape întuneric.

J: Poate că împreună reușim să desprindem pietrele din zid.

A: Trebuie să încercăm, trebuie să încercăm. Știu unde s-au desprins. Apoi să le punem înapoi cu atenție, pentru ca ei să nu afle pe unde am ieșit. Dar miroase urât. Este și întuneric aici, foarte întuneric. Repede, grăbește-te! Să găsim locul și să împingem cu putere. (În șoaptă.) Ascultă!

J: (După o pauză lungă) Ce auzi?

A: E ceva în afara zidurilor.

Aproape că puteam să o văd în imaginația mea, lipită de perete și ținându-și respirația.

A: Trebuie să așteptăm.

J: Poți să respiri?

A: Cred că da. Dar miroase urât.

J: Te-au auzit când încercai să împingi pietrele?

A: Șșșșș... (Anita și-a ținut respirația câteva minute). Au plecat. (Șoptește foarte încet). Să nu faci nici un zgomot. Ai grijă să nu scapi nimic.

J: Este un întuneric ca de smoală.

A: Șșșșș... Lucrează în liniște. Cred că pot să mă strecor.

J: Mergi tu prima, apoi vin şi eu.

A: Nu îmi place să aștept. Am să merg.

J: Sunt imediat după tine. (Pauză). Poți să găsești drumul?

A: Trebuie să ajung până la copaci. Îmi tot spun asta. Nu îmi este teamă. (Cu un ton patetic.) Nu îmi este teamă. Nu îmi este teamă... Ăsta trebuie să fie drumul. Singurul loc... (Deodată) E cineva aici!

Puteai să îi simți teama. Apoi deodată Anita se încordă tare în scaun, îl strânse de mânere și trase aer în piept, reacția la un șoc.

J: Ce se întâmplă?

A: M-au văzut. Nu credeam că au să mă vadă, dar s-a întâmplat. Trebuie să merg mai departe.

J: Mergi mai departe!

A: Ei cred că am murit.

J: Ce spui? Te-au prins?

A: M-au lovit.

J: Te-au lovit? Cu ce te-au lovit?

Eram surprinși, evident.

A: Cu o piatră. Sângerez, dar pot să merg mai departe.

J: Sângerezi foarte rău?

A: Am să mă târăsc. Am să merg mai departe. Se uită la mine?

J: Nu cred.

A: Sângerez.

J: Crezi că ai să reușești?

A: Corpul meu rămâne aici. (O pauză lung) Corpul meu rămâne aici.

J: Corpul tău rămâne acolo? Ce faci?

A: Oricum am să plec...

J: Ca să-ți găsești tatăl?

A: Trebuie să îi avertizez. Mă uit la mine din afară. Mă uit la mine și mă întreb cum pot să fiu în două locuri în același timp.

J: Nu ai mai făcut asta până acum.

A: Nu, nu am mai făcut asta. Ei îmi târăsc trupul înapoi.

J: O, au venit și l-au luat? Credeam că au plecat.

A: Ei așteptau. Stăteau și așteptau.

J: Și ce fac acum?

A: L-au legat de un cal, Îl duc înapoi, târându-l pe jos. Mă vor tăia în bucăți. (Revoltată). În fața oamenilor, pentru a-i face să vorbească. Nu simt asta, dar văd ce se întâmplă. (Îngrozită)...

J: Dar tu nu ești acolo?

A: Sunt eu, dar nu sunt acolo... Sunt confuză, foarte confuză... Simt că aș putea merge mai departe. Trebuie să îl avertizez pe tatăl meu. Trebuiesc aduse aici ajutoare, cât mai repede. S-a luminat de zi. Pot să văd. Pot să văd.

J: Știi, ei nu te mai pot vedea acum!

A: Nu. Ei nu mă mai văd, nu-i așa? Eu stau și îi privesc și... Nu știu ce este asta... Mi s-a spus că atunci când mori, mai rămâi o vreme pe pământ, până te ridică Dumnezeu la ceruri.

J: Acum știi mai bine...

A: Este derutant. Acum călătoresc mai repede. Ajungem la castel. Nu l-am văzut pe tata nicăieri.

J: Acesta este castelul spre care se ducea el?

A: Prietenul lui, aliatul lui este un cavaler, un cavaler...

J: Care este numele lui?

A: Earl.

J: O, este acel Earl care trebuia să devină conducător?

A: Nu cred că va mai deveni conducător.

J: De ce?

A: Pentru că vor pierde lupta. Va trece multă vreme până când... Dar ei nu mă aud când ciocănesc?

J: Poți să treci direct prin poartă.

A: Prin poartă?

J: Direct prin zid. Ai încercat?

A: Nu am mai încercat asta niciodată.

J: Vezi cum funcționează. (Pauză) Te-a oprit zidul să înaintezi?

A: Nu. Nici pe tine nu te-a oprit, nu-i așa? Să mergem. Nu este nimeni de partea cealaltă a porții, care să mă audă. Vom trece dintr-o cameră în alta. Ei nu răspund. E ca și cum aș alerga... Înaintez foarte repede, deși nu fac mișcări de alergare. O, cred că el este!

J: Îl vezi?

A: Da. Doarme. A fost rănit.

J: Probabil că așa i-au luat calul.

A: A fost rănit și cei de aici încearcă să îl ajute. (Frustrată) Nici el nu mă aude. Cum să îl trezesc?

J: Ce?

A: Nu pot să îl scutur. Încerc să îl ating și nu se întâmplă nimic. Nu mă poate simți. Am să arunc cu ceva în el. Cu cizma lui!

J: Poți să o ridici?

A: Da.

J: Mai este cineva în cameră?

A: Nu. E singur în cameră. Iată, s-a mișcat! A strigat ceva.

J: Ce a spus?

A: A țipat după ajutor.

J: Probabil nu știe ce l-a trezit.

A: Arunc și cu alte lucruri. Diferite obiecte se mișcă peste tot, iar el nu înțelege ce se întâmplă.

J: Cred că este confuz și derutat.

A: Vin și ceilalți. Mai încerc o dată. Ei spun că este un demon care face ca lucrurile să se miște așa.

J: Poți să îți dai seama cât de grav a fost rănit?

A: Nu a fost rănit atât de grav cum cred ceilalți.

J: Așa, asta e bine. Concentrează-te. Ai reușit să îi transmiți gîndul?

A: Da. El le spune că trebuie să se întoarcă, dar lor le este frică să îl lase să plece singur. El le cere să vină cu el. Dar le este frică să plece. Nu îl vor ajuta.

J: Nu au să îl ajute?

A: Ceilalți îi spun să aștepte până dimineața. Ei cred că se comportă așa din cauza febrei. Iar el are acum sentimentul că eu încerc să-i comunic ceva. Se gândește la mine. Îi este teamă pentru mine. Și atunci când face asta, pot să comunic cu el. El nu îmi aude vocea, dar poate să mă perceapă cumva în mintea lui. Le spune că trebuie să plece, și că este necesar ca ei să meargă cu el. Când va porni, ei vor trebui să îl urmeze. Acum mă simt slăbită. Nu mai știu...

J: Ce crezi că vei face acum?

A: L-am avertizat și acum vreau să mă întorc și să văd...

J: Să vezi ce s-a mai întâmplat la castel? Te întorci acolo?

A: Da, am să mă întorc. Vreau să aflu ce s-a întâmplat cu mine.

J: Ce făceau ei când am plecat noi?

A: Tocmai se pregăteau să mă taie în bucăți. Vorbeau despre asta. I-am auzit. Au să îmi taie capul și au să îl pună pe poartă în interior, ca să îl vadă toată lumea. Au să pună câte o bucată din mine în fiecare parte din castel. Și nu vor lăsa pe cei din castel să mă îngroape. (Îngrozită) Asta nu este corect! (Își scutură capul) Nu, nu este corect. Îi văd cum fac asta.

J: Te-ai întors la castel acum?

A: Biata mea mătușă își pierde mințile. O femeie țipă și plânge, iar ei o omoară. (Plânge.) Îmi taie capul. (Geme). Oooo!... Le spun celorlalți că trebuie să spună tot ce știu, dar ei nu vor. (Strigă.) Fiți curajoși, nu spuneți nimic! L-am speriat pe tata, e posibil să îi pot speria și pe ei. Am să aștept până ce conducătorul lor rămâne singur în cameră. Am să-i ridic sabia și am să o arunc. Ha! El nu mai e atât de curajos acum...

J: Asta l-a speriat?

A: O, da! Este destul de întors pe dos. O ridic și o mai arunc încă o dată și încă o dată. El încearcă să le spună celorlalți că este bântuit castelul. Am aruncat sabia atât de tare, încât i-a ciobit coiful. El plânge acum. Este atât de înspăimântat!

J: De ce nu pleacă?

A: Ce trebuie să fac? Oamenii nu îl mai ascultă. Când intră ei, sabia zace pe podea iar eu sunt foarte liniștită. Imediat ce vor pleca toți, o voi face să se miște iar. Nu trebuie să o arunc. Îi spun doar să se miște și așa va face. Dansează în fața lui și el încearcă să o prindă. (Râde.) Acum îl las să pună mâna pe ea. Nu am să îi fac rău. Îl las să își facă rău singur. Atunci vor crede că el a făcut-o. A înșfăcat sabia și acuma o ține strâns, temându-se că are să se miște din nou. Iar sabia îi trece prin mână. Ceilalți căpitani vor să fie ei conducători, și cred că el a înnebunit. Îl lasă să sângereze. Nici măcar nu încearcă să îl ajute. Îl scot din cameră, dar nu vor ca ceilalți oameni să afle că el a făcut așa ceva.

J: Unde îl duc?

A: La perete. Ei au știut despre asta tot timpul.

J: Vrei să spui la deschizătura din perete?

A: Îl zidesc de viu acolo.

J: Poate că au să găsească deschizătura din partea cealaltă.

A: Este slăbit, se va sufoca. Eu nu am să îl ajut. Am altă treabă de făcut.

Trebuie să salvez castelul.

J: Cine conduce acum?

A: Cei doi care l-au găsit, se ceartă. Amândoi sunt înspăimântați. Nu sunt conducători adevărați, cum era el.

J: Probabil cred că acest castel este bântuit.

A: Ei nu știu asta cu certitudine, dar li se pare ciudat că el era într-o stare perfectă, și dintr-o dată a înnebunit. Ei spun că poate i s-a făcut rău atunci când a auzit femeile țipând.

J: Poate reușești să îi convingi, și își vor lua oamenii și vor pleca.

A: Nu, nu am să vorbesc cu ei. Ei l-au ajutat când a hotărât ce să facă cu mine. Au pus părți din trupul meu peste tot în castel. Acum am să stau în fața focului. Ei mă zăresc, dar văd prin mine și rămân cu gura căscată. Aproape că se răstoarnă unul pe altul încercând să părăsească încăperea. Și oriunde se duc, eu îi urmez. Nimeni nu mă poate vedea în afară de ei. Îi urmez în curtea castelului. Caii simt că eu sunt acolo. Ei știu că urmează să se întâmple ceva ciudat. Îi mângâi și îi liniștesc. Bărbații le spun celorlalți că pleacă să îl caute pe tatăl meu. Îi lasă fără conducători. Dar de fapt ei nu îl caută pe tata. Vor doar să iasă din castel. Am să merg cu ei. Dacă îi îndrum spre nord, vor da drept peste grupul condus de tatăl meu. Eu stau în mijlocul drumului spre sud, ei mă văd, se sperie și o iau spre nord. Oriunde ar privi, mă văd pe mine. În felul ăsta îi fac să meargă unde vreau eu. Este distractiv. Tata va fi mândru de mine când va afla. (Pauză) Uită-te la ei! Uită-te la ei cum zac acolo...

J: Ce s-a întâmplat?

A: Au căzut de pe o stâncă. Și-au îmboldit caii, iar caii au sărit în prăpastie. Nu am timp să vorbesc cu ei. Nu știu dacă sunt morți. Mă întorc la castel. Voi salva castelul, înainte ca tatăl meu să se întoarcă acolo. Nu știu cum voi face asta. Încă mai sunt dușmanii înăuntru, doar trei au murit. Înainte nu știam câți bărbați sunt înăuntru. (Mândră) Acum știu.

J: Câți sunt?

A: Sunt paisprezece dușmani în castel.

J: Încă paisprezece de care trebuie să scapi?

A: Da. Au încuiat toate femeile în holul mare și le scot afară una câte una, ca să le omoare. Eu stau de vorbă cu prima din ele, dar nu am timp să rămân cu ea. Este nou venită în lumea spiritelor, nu știe nimic. E la fel de înspăimântată cum am fost și eu, dar îi spun că se va obișnui cu ceea ce poate să facă. Îi spun să rămână acolo și să vorbească cu toate femeile omorâte. Voi rămâne în castel, până vor pleca toți. Am să îi fac să plece unul câte unul, sau toți împreună! Acesta este castelul unchiului meu!

J: De ce omoară femeile?

A: Vor ca ele să le spună unde sunt ascunse diverse lucruri, cine ne ajută, care sunt bărbații de partea lui Earl. Unele femei nici nu cunosc lucrurile astea, dar ei le omoară oricum. (Dezgustată) O, sunt niște bestii. Aceștia sunt oameni cu adevărat răi.

J: Și acești oameni au un conducător?

A: Ei fac doar ceea ce li s-a spus să facă, înainte să plece conducătorii. Unii din ei nici măcar nu știu că le-au plecat conducătorii. Dacă ar ști poate că ar pleca și ei imediat; probabil s-ar ucide unul pe altul încercând să hotărască cine va fi șeful.

J: Poate există o cale să le arăți că ceilalți au plecat.

A: Vreau să îi sperii, dar bietele femei sunt îngrozite.

J: Cum omoară femeile?

A: Le taie o mână, apoi un braț, pe unele le bat... E groaznic... Trebuie să-i opresc. Dacă stau în fața lor, poate că se vor speria. Ei încearcă să pretindă că nu mă văd. Fiecare din ei se uită la celălalt și se preface că nu mă vede.

J: Crezi că te văd?

A: Sigur că mă văd. Dar încearcă să pretindă că nu mă văd. Acum se hotărăsc

să părăsească camera. Pleacă unul câte unul, dar trebuie să rămână unul ca să păzească femeile. Se hotărăsc să nu se mai omoare nici o femeie, să mai aştepte cu asta, pentru că se întâmplă ceva ciudat în castel, ceva straniu, ceva ce ei nu pot să înţeleagă. Nimeni nu poate spune în cuvinte ce se întâmplă, dar sunt înspăimântaţi, foarte înspăimântaţi. (Vorbeşte mai tare) Ar face bine să se teamă cu adevărat, fiindcă tatăl meu se apropie. Aproape că s-a lăsat noaptea. El intră călare împreună cu oamenii lui. Duşmanii se urcă pe ziduri ca să scape, iar curtea se umple cu oamenii noaştri. Nu au cum să câştige lupta, sunt înconjuraţi. Tatăl meu mi-a văzut capul. Şi-a dat seama ce s-a petrecut şi de ce a fost chemat înapoi. I-au capturat!

J: Au să îi omoare?

A: Au să îi zidească de vii. Ei fac aşa cu toţi prizonierii... în zid şi sub podea... Locul ăsta... O, atât de mulţi oameni au murit aici. Era castelul meu; era al meu şi îl iubeam.

J: Ei bine, tatăl tău s-a întors acum.

A: Am să vorbesc cu el.

J: Poate să te audă?

A: El încearcă din greu... E atât de îndurerat pentru că eu sunt moartă. Dar încerc să îl reconfortez. El crede că vocea mea este doar o amintire, dar eu îi spun să protejeze castelul în continuare.

J: Cât timp vei mai rămâne aici?

A: Până se termină lupta. Sper să pot rămâne atât. Nimeni nu trebuie să cucerească acest castel. Dar este posibil să nu pot sta atât de mult timp. Îi spun să nu fie înspăimântat, dar să încerce să mă vadă în faţa şemineului. Îi cer să mă asculte. Sper că o va face. Acum mă poate auzi pentru că minţile noastre s-au unit. Dar cineva ciocăne la uşă... îi întrerupe gândurile şi conexiunea dintre noi dispare. Nu încerca să le spui! Nu au să te creadă!

J: Nu au să-l creadă.

Johnny a decis că era timpul să încheie sesiunea. Era suficient.

J: Ai să mergi înainte, Gretchen, ai să plutești...

A: Eu rămân în castelul meu! Trebuie să rămân aici. (Strigă) Nu mă chema înapoi! Nu vreau să merg. Treaba mea nu s-a terminat. Eu rămân aici!

Asta putea constitui o problemă, dacă lucrurile nu erau conduse cum trebuie. Dar Johnny a rămas calm și a păstrat controlul asupra situației.

J: Plutim înainte acum, plutim înainte, Gretchen. (Folosește o voce cu un ton liniștitor.) Lupta de la castel s-a terminat. Treaba ta s-a terminat. Castelul a fost protejat.

A: Ei spun că este bântuit.

J: Castelul bântuit.

A: Au ars o parte din el. Au mai rămas doar pietrele. Unele s-au surpat când stâlpii de susținere au fost arși. Dar este castelul meu.

J: Acum ce vei face, Gretchen?

A: Trebuie să mă odihnesc. Am fost foarte puternică. De ce a trebuit să fiu așa? Eu ar fi trebuit să fiu o bună luptătoare, dar nu atât de puternică. Vocea îmi spune că am fost foarte curajoasă. Am avut însușiri bune, dar nu trebuie să rezist la ceea ce îmi spune vocea. Am stat aici prea multă vreme. Unele din lucrurile pe care le-am făcut nu au fost corecte, când am rămas aici. Am spus că nu știam, dar poate că știam asta... A fost greșit să rămân aici și să sperii oamenii care se uitau la mine. Dar castelul trebuia să fie al meu. Vreau să fiu Gretchen în continuare. Nu vreau să renunț și să plec de aici. Nu vreau să renunț la ea. Trebuie să aștept multă vreme, apoi voi uita.

J: Vocea ți-a spus asta?

A: Da. Să nu mă întorc acolo. Are multă răbdare cu mine, atunci când eu încerc să mă întorc acolo.

J: Și unde te odihnești?

A: Ei bine, vrea ca eu... înapoi. Nu eram gata să fiu trimisă acolo, cred. Spune că am fost prea puternică și că trebuie să merg să mă odihnesc. Am început să plîng. Și îmi promite că acest castel va rămâne mereu acolo. Îmi va șterge memoria și voi putea să mă odihnesc. Apoi mă voi întoarce pe Pământ, dar nu voi mai fi Gretchen. Am să fiu iarăși vie, dar nu mai trebuie să fiu atât de puternică. Spiritul meu a fost prea puternic.

J: Vocea ți-a spus când te vei întoarce pe Pământ?

A: După ce mă voi odihni. Vocea îmi spune că sunt cu adevărat un spirit perfect. Dar vremurile și personalitatea m-au făcut prea puternică. Asta este problema, când te implici prea mult. Oamenii spuneau că eram puternică și puteam să fac totul, pentru că eram Gretchen. Nici moartea nu m-a oprit. Așa ceva nu este un lucru obișnuit. Majoritatea spiritelor nu sunt atât de puternice. De data asta am să fiu o persoană mult mai blândă, mult mai calmă, mult mai liniștită.

J: Ne apropiem de momentul când te vei întoarce pe Pământ?

A: Trebuie să mă odihnesc

J: Știi cine vei fi când te întorci?

A: Voi fi o femeie blândă, liniștită și pașnică și voi locui într-o altă țară. Dar îmi pare rău. Iubeam țara asta.

J: În ce țară vei fi când te vei întoarce?

A: Voi fi în Anglia. Dar într-o zi am să mă întorc în Germania, așa mi s-a promis. (Anita are strămoși în Germania). Acum trebuie să mă îndepărtez de toată violența și de locul unde s-au întâmplat toate astea. (Pauză) Îmi amintesc vag... (Vocea ei devine mai lentă și vorbește mai rar, ca și cum nu ar putea gândi). Îmi amintesc... Ei... nu îmi amintesc mare lucru. Am să stau în pace o vreme și am să fiu doar un spirit.

În mod surprinzător când Anita s-a trezit, nu a avut efecte negative. După ce am ascultat înregistrarea de pe bandă, am presupus că ea va fi marcată de cele întâmplate, dar ea nu își mai amintea nimic și a trebuit să i se spună ce

povestise în regresie. Mai târziu când a ascultat înregistrarea, a spus că e ca şi cum ar asculta povestea altcuiva. Avea o imagine mentală a unei tinere cu cosiţe lungi şi blonde. A spus că se simţea apropiată de aceste presupuse alte vieţi, dar era cum te simţi faţă de o soră pe care nu ai vrea să o vezi rănită. Am promis să facem tot posibilul pentru a-i proteja alter-egourile. Când oamenii îi spuneau lui Johnny că vorbea ca şi cum ar fi fost cu adevărat prezent acolo (în secvenţa de la castel) el răspundea de fiecare dată cu o sclipire în ochi: „Poate chiar am fost”!

Următoarea secvenţă este destul de complicată şi la început ne-am hotărât să o scoatem din povestire. Atât de multe lucruri despre care vorbea Anita erau ciudate şi greu de acceptat la început. Apoi ne-am dat seama că dacă noi nu am reuşit să înţelegem ceva, nu înseamnă că acel lucru este fără valoare. Asta arată cât de confuzi eram noi de multe ori. Tocmai terminasem de trecut în revistă viaţa traumatică a lui Gretchen şi o aduceam înapoi în viaţa prezentă, când ne-am oprit pentru orientare în viaţa din Anglia a lui Mary şi am întrebat-o ce făcea.

A: (Uimită) Mă uit la multe lucruri, e ceva ciudat. Oare voi fi aşa mereu? Sunt altfel.

J: La ce te uiţi?

A: Am o viaţă, dar o privesc din afară.

J: Ce faci?

A: O privesc. Vin şi plec, văd lucruri, mă văd pe mine, dar sunt...

J: Ce eşti?

A: Foarte ciudat. Nu înţeleg asta.

J: Te-ai întors pe Pământ?

A: Nu sunt sigură dacă privesc sau dacă sunt ea. (Confuză) Poate m-ai ajuta dacă mi-ai pune întrebări.

Johnny încearcă să o liniştească, să îi dea iar încredere.

J: Cred că tu eşti ea şi ai venit din nou pe Pământ. Ai luat o altă înfăţişare. Ai intrat în altă viaţă.

A: Privesc din afară, îi simt fericirea.

J: Care este numele ei?

A: Nu sunt sigură acum. Privesc de aproape cu atenţie.

J: Ce face femeia asta acum?

A: Este o femeie foarte drăguţă, foarte plăcută. O privesc şi este frumoasă aşa cum îşi perie părul, dar îi este frică din cauza mea. Îmi simte prezenţa, iar eu simt că vreau să vorbesc cu ea. Vorbeşte cu mine, dar ar prefera să o las în pace.

J: Ce să nu faci?

A: Vorbesc cu ea, dar ea ar prefera să nu mă audă. Mintea ei este puternică.

J: Care este numele ei?

A: Mi-ar plăcea să îi dau alt nume. Nu îmi place numele ei.

J: Care este numele ei?

A: Nu sunt sigură, este un nume masculin. Când i se spune pe nume, nu îmi place. Îi spun să îşi schimbe numele.

J: Să îşi schimbe numele?

A: Da. Să le spună celor din jur ca pur şi simplu să o numească altfel. Nu... Să nu fie un nume prea puternic, ca să nu fie ca cealaltă fată, prea puternică. Ea aşa a fost, tu să nu fii.

Acest fragment aruncă lumină asupra unei porţiuni dintr-o altă înregistrare mai veche, care ne-a derutat mai demult. Acum presupunem că era vorba despre Mary din Anglia. Ea făcea ordine în casă dar era supărată, nu se

simţea bine şi îi era frică. Se pare că nu ştia de ce anume îi este frică. Când Johnny a întrebat-o care este numele ei, a răspuns că este Mary. ,,Îmi place numele ăsta. Este un nume frumos". Dar mai târziu a spus: „Eu nu sunt Mary cu adevărat. A fost numele surorii mele. Eu am fost bolnavă iarna asta şi ei doreau să mă fac bine şi să nu mai zac la pat niciodată. Astăzi îmi este atât de frică, nu înţeleg ce se întâmplă." Aşa cum am spus, totul poate fi derutant şi complicat, dacă este posibil ca spiritul etern să vorbească cu el însuşi. El poate, din subconştient, să vorbească cu mintea conştientă. Probabil că noi am înregistrat ambele părţi ale conversaţiei.

Întâlnisem deja atâtea lucruri ciudate, încât nimic nu depăşea tărâmul speculaţiei. Poate că spiritul ei a încercat să o facă să îşi schimbe numele adevărat pentru că avea o sonoritate masculină, iar ea trebuia să fie blândă şi supusă în această viaţă ca Mary. Trebuia să fie opusul lui Gretchen? (Vezi capitolul următor.) De fiecare dată în viaţa ei din Anglia când se referea la ea însăşi, spunea că o cheamă Mary. Când am vorbit cu ea copil, nu am întrebat-o cum o cheamă. Am luat toate informaţiile ca fiind corecte. Dar oricare ar fi fost răspunsul, se pare că lucrurile s-au rezolvat în final şi ea nu a mai fost deranjată ulterior de astfel de situaţii.

Un lucru este evident în cele cinci vieţi prin care a trecut Anita, şi anume că în toate a fost femeie. Când i-am spus asta, ea a replicat: ,,bineînţeles că am fost femeie, nu aş fi putut fi altceva". Pe vremea aceea nu ştiam nimic despre reîncarnare şi mi se părea o explicaţie logică. Dar în anii care au urmat şi în miile de cazuri ulterioare, am descoperit că am fost cu toţii atât bărbaţi cât şi femei de multe, multe ori. Trebuie să fim echilibraţi, de aceea nu putem reveni să învăţăm doar lecţiile unuia şi aceluiaşi sex. Este necesar să ne învăţăm lecţiile din ambele puncte de vedere. Iată de ce toate vieţile Anitei au fost vieţi de femeie.

Trecând în revistă cele cinci vieţi, am descoperit ceea ce cred eu că este răspunsul. Ea a spus că viaţa lui Gretchen a fost prima ei viaţă pe Pământ şi am descoperit că probabil fusese trimisă prea repede, că nu fusese pregătită să experimenteze viaţa ca fiinţă umană. Viaţa lui Gretchen a fost viaţa unei femei cu o voinţă foarte puternică. Perioada în care a trăit şi cultura în care a crescut i-au întărit voinţa foarte mult, astfel încât nici moartea nu a reuşit să o oprească. Chiar şi în lumea spiritelor ea a făcut lucruri care nu respectau

regulile. În final s-a luat hotărârea să fie dusă într-un loc de odihnă pentru a i se șterge amintirile și a putea funcționa ca o ființă umană normală. Acest lucru a durat sute de ani, luând ca termen de comparație anii noștri de pe Pământ, ca să i se șteargă amintirile. În final atunci când i s-a permis să revină pe Pământ, a trebuit să o facă în rolul unei femei bune și cu maniere blânde, opusul lui Gretchen cea puternică.

Apoi în fiecare viață care a urmat, ea a experimentat diferite tipuri de femei. Îmi dau seama acum că dacă i s-ar fi permis să se reîncarneze ca bărbat, tendința de a fi puternică i s-ar fi accentuat, iar acest lucru nu trebuia să se întâmple, pentru că atunci ar fi fost mai dificil să neutralizeze tendințele negative și să le echilibreze. Poate că într-o viață viitoare va fi pregătită să experimenteze cum este să fii bărbat, după ce spiritul ei va fi condiționat și pregătit pentru a mânui în mod corespunzător aceste însușiri, într-o manieră care să poată fi controlată.

CAPITOLUL 10

Un spirit creat

În sesiunea următoare s-a produs un incident şi mai ciudat, atunci când a apărut o entitate stranie. Noi ne hotărâsem să vedem cât de departe în timp se poate întoarce Anita. Doream să aflăm câte vieţi a trăit. Ne aşteptam să mergem mult mai departe în timp decât am făcut-o. Prima viaţă a Anitei pare să fi fost prin anii 1300 la începutul secolului al XIV-lea, când ea a fost Gretchen în Germania.

Mai vorbisem cu ea înainte, când se afla în stare de spirit în viaţa dintre vieţi, dar de data asta a fost ceva diferit. Din clipa în care această entitate nouă a început să vorbească, ne-am dat seama că era ceva neobişnuit. Am numit-o „Spiritul Perfect”. Avea ceva care este foarte greu de descris, o calitate eterică obsedantă care părea a fi dintr-o altă lume şi în acelaşi timp îţi inspira groază şi neliniște. Impactul deplin se simte doar dacă asculţi înregistrarea. Vocea avea o însuşire deosebită, vorbea o engleză perfectă pronunţată cu grijă şi avea un ton regal. Şi alte persoane au simţit asta. Părea a fi ceva care nu ţinea de această lume. Ne dădea sentimentul că ne adresam cuiva atât de avansat, încât avea răspunsul la toate întrebările. Părea să deţină toată cunoaşterea.

Dacă am fi avut timp să reflectăm şi să ne consultăm cu alţii care aveau mai multă cunoaştere ca noi, ne-am fi putut gândi la întrebări mai profunde. Dar ne-a luat prin surprindere, a fost pentru noi o surpriză absolută şi am reuşit să o întrebăm numai lucrurile care ne-au venit în minte în acel moment. Orice ne-am fi putut gândi să întrebăm într-o astfel de împrejurare, va părea prin urmare lipsit de importanţă. Aceasta este una dintre problemele cu care te confrunţi atunci când faci hipnoză regresivă. Când îi faci regresie cuiva, nu

ştii niciodată în ce perioadă de timp se va duce. Abia mai târziu te poţi pregăti să îi pui întrebări mai profunde, după ce ai făcut cercetare.

Dar vai, din păcate mai târziu nu am mai reîntâlnit niciodată acest spirit minunat. Ni s-a permis oare ca doar pentru o clipă să întrezărim spiritul în starea sa primordială, atunci când a fost format? Nu ne-am dat seama atunci ce anume am întâlnit şi nu înţelegem bine nici acum. Dar ceea ce am văzut a fost frumos, a fost minunat.

Sper doar ca unele din sentimentele pe care le-a trezit în noi să poată fi transmise prin mijloacele sărăcăcioase ale cuvântului aşternut pe hârtie.

J: Okay Gretchen, voi număra până la trei şi mergem înapoi în anul 1250. (Numără.) Ne aflăm în anul 1250. Ce faci?

A: Sunt un spirit.

J: Ce vezi?

A: Văd doar ceea ce este aici. Şi este bine. Toate sunt bune. Nu am mai fost niciodată pe Pământ.

Johnny ori nu a înţeles ce a spus ea, ori nu era pregătit pentru un astfel de răspuns.

J: Abia ai ajuns pe Pământ?

A: Nu am mai fost niciodată acolo. Întreabă-mă ce doreşti. Am să îţi spun tot ce ştiu. Ceea ce nu ştiu, nu a fost revelat şi nu am învăţat încă. Nu te pot ajuta, fiule, sunt un spirit şi sunt fericită aici.

Vocea ei avea o autoritate specială şi vorbea într-o engleză pură şi precisă. Această personalitate părea a şti exact ce spunea şi părea a fi superioară, dar Johnny încă nu înţelegea.

J: Şi de abia ai revenit de pe Pământ?

A: Nu am mai fost pe Pământ, fiule. Tu probabil că ai fost. Mi s-a spus că atunci cînd mergi acolo, îţi pierzi cunoaşterea. Voi avea răbdare cu tine.

J: Mulţumesc.

Johnny ezita, încercând să înțeleagă ce se întâmplă.

A: Sunt bună şi plină de bunăvoinţă. Am toate virtuţile.

J: De cât timp ai fost aici în spirit?

A: De când am fost creată... Nu calculez asta în ani. Eu am fost creată pur şi simplu.

J: Știi unde ai fost creată?

A: Vrei să îţi dau un nume pentru acest loc?

J: Cum numești acest loc?

A: Nu am nevoie să îl numesc în nici un fel. Pur şi simplu ştiu că sunt aici, că totul este bine. Este cum trebuie. Am ce îmi trebuie. Ştiu ceea ce ştiu şi am să fac ceea ce mi se spune. Poţi denumi acest loc cu orice cuvânt bun. Asta este acceptabil pentru mine

J: Ok, voi număra până la trei şi vom merge în anul 1150. (Numără.) Ne aflăm în anul 1150. Ce faci?

Johnny nu îşi dăduse seama că ea se întorsese la început şi nu putea să meargă mai departe în trecut.

A: Eu am fost creată şi aştept. Eu cunosc bunătatea. Am fost creată ca să fac plăcere Creatorului. Spiritul meu este bun, este doar bunătate. Eu nu am în mine nimic rău.

J: Cu cât timp în urmă ai fost creată?

A: Timpul nu există aici. Am fost creată la începutul timpului.

J: Şi ai aşteptat aici de când ai fost creată?

A: Aici am trăit multă bucurie.

J: Nu ai fost trimisă niciodată undeva, sau să fii chemată pe Pământ sau în alt loc? Nu ai luat forma unui corp?

A: Nu, nu.

J: Dar crezi că vei face asta vreodată?

A: Cu toţii suntem creaţi ca să facem plăcere Creatorului şi mergem să ajutăm. Bietul Tată, este atât de dezamăgit de familia pe care a creat-o chiar el.

J: L-ai văzut pe Tatăl?

A: Mi-am văzut Creatorul.

J: Ai vorbit cu Creatorul tău?

A: EL a vorbit cu noi toţi.

J: Mi-l poţi descrie?

A: Poţi să înţelegi un spirit?

J: Am să încerc.

A: Totul este uşor şi luminos. Există o aură de bunătate. Se poate materializa în orice moment şi poate face orice doreşte. Creatorul poate atinge ceva şi acel lucru există, dacă aşa spune el. Aşa am fost eu creată. El a luat un grăunte de bunătate şi eu am fost creată. Şi sunt în totalitate bună ca să îi fac plăcere Creatorului acum. Într-o zi voi merge şi voi învăţa şi voi ajuta oameni pe Pământ, împreună cu familia de pe Pământ. Voi merge acolo de multe ori. El mi-a spus asta. Cu toţii trebuie să mergem. Pentru că este creat un anumit număr de spirite. Şi noi trăim iarăşi şi iarăşi. Pe Pământ înveţi lucruri rele, iar apoi înveţi să te dezici de ele şi te întorci la puritate şi la bunătate.

J: Tatăl, Creatorul, a făcut tot ce există pe Pământ?

A: El a creat însuşi Pământul.

J: Adică el a pus totul pe Pământ?

A: Tot ce există pe Pământ. El a creat Pământul şi mult mai mult.

J: Spune, el a mai creat şi alte lumi în afara Pământului?

A: Binenţeles că da. A creat soarele nostru, a creat luna, a creat toate planetele din jurul Pământului, fiecare cu propriile forme de viaţă, cu propriile spirite. Doar Pământul este atât de zbuciumat. El ne-a rugat să mergem să ajutăm oamenii de aici. El i-a creat. El ştia că atunci îi va crea, ei nu vor face ceea ce trebuie. Dar s-a simţit obligat în marea sa bunătate să dăruiască oameni celei mai frumoase din toate planetele. Omul este un animal care are cunoaştere. El ştia că oamenii nu vor folosi cunoaşterea în mod corect. Deşi încearcă să îi ajute, oamenii resping credinţa.

J: Deci el a creat şi a pus oamenii pe planeta Pământ? Tot el a creat şi a pus oameni şi pe alte planete?

A: Nu oameni aşa cum îi ştii în corp uman, sau cum voi avea eu pe Pământ. Dar pe fiecare planetă a pus cea mai potrivită formă. Pentru planetele mai apropiate de soare a creat spirite de foc care pot trăi la căldură, iar trupurile lor sunt diferite de ale noastre. Pentru cei care se află mai departe de soare a creat corpuri care pot să trăiască fără căldură. Pământul este favoritul său.

J: Şi Tatăl a trimis vreodată un fiu pe Pământ?

A: Tatăl, aşa cum ţi-am spus, poate materializa când vrea ceea ce vrea el să se materializeze.

J: Şi el însuşi a mers pe Pământ ca Isus?

A: O parte din el. El a fost unul dar a devenit doi, pentru că a vrut să ajute. Asta a fost cu mulţi ani în urmă. Şi oamenii de atunci, ca înainte şi ca întotdeauna i-au respins ajutorul. Răbdarea Creatorului este însă infinită. Astfel încât el continuă să încerce şi va continua să încerce până la sfârşit.

J: Până la sfârşit? Când este sfârşitul?

A: Este departe, departe în viitor. Când va veni acel moment, el va veni să

locuiască pe Pământ. Sau îi va lua pe toți oamenii de pe Pământ. Nu sunt sigură. El a încercat în multe feluri să li se reveleze, dar ei nu vor să accepte asta. Într-o zi totul se va sfârși. Dar până atunci mai sunt milioane de ani. Nu se va întâmpla curând. Iar El va tot continua să încerce. Și va reveni așa cum a făcut-o prima dată.

J: Dar nu știi când va reveni?

A: Nu știu momentul exact.

J: Dar știi când are de gând să revină?

A: Știu în ce secol. Se va întâmpla în secolul XXI, dar se va trimite pe el însuși într-o formă diferită, nu cum a fost mai înainte. El va apărea și va spune ,, Eu sunt Dumnezeu", dar va fi respins ca înainte.

J: Vrei să spui că oamenii nu îl vor accepta?

A: Unii îl vor accepta, așa cum s-a întâmplat și prima dată.

J: Va veni în formă umană?

A: Va apărea întâi ca spirit, cred. Apoi se va materializa în fața ochilor lor.

J: Se va materializa și va lua formă umană din forma de spirit?

A: Corect, corect.

J: Va avea alt nume sau i se va spune Dumnezeu?

A: El va fi Dumnezeu. El se va numi astfel pentru că așa l-au numit oamenii și-l vor recunoaște în religiile lor.

J: Va arăta la fel, în formă umană, la fel ca prima dată când a venit aici?

A: Nu. El a apărut așa cum arătau oamenii din acele timpuri. El nu va veni ca un bătrân cu barbă lungă, așa cum și-l imaginează oamenii pe Dumnezeu. El va arăta ca o ființă umană obișnuită și de asta vor încerca să spună că în el nu se află măreția, așa cum au făcut-o și data trecută.

J: Și va veni aici, dar nu va fi la sfârșitul lumii, nu-i așa?

A: Nu este vorba despre acel sfârşit al lumii despre care se vorbeşte. El încearcă de multe ori. Așa cum ți-am spus, are o răbdare foarte mare. El nu este nerăbdător când are de a face cu spiritele. Când noi greșim, El ne lasă așa. Dar când ne întoarcem ne vorbește și ne spune unde am greșit. Apoi trebuie să revenim și să învățăm că nu trebuie să facem lucruri greșite. Noi am fost creați buni și trebuie să manifestăm binele. Noi vom fi buni. Vom fi așa cum este El. Vom fi așa cum sunt eu acum.

J: Înțeleg. Dumnezeu a vorbit vreodată de spre Diavol sau despre rău?

A: Știu că pe Pământ oamenii se tem de rău. Pe Diavol îl numesc Satan. Dar ceea ce aud ei este doar egoismul lor. Fiecare bărbat sau femeie are egoismul în inima sa. Acesta este Diavolul, pe care fiecare om îl vede diferit. Biserica a contribuit mult la crearea acestei iluzii. Dar este o iluzie.

J: Dar biserica îl reprezintă pe Dumnezeu...

A: este nevoie să le vorbească oamenilor în termeni pe care aceştia să îi poată înțelege. Ei nu înțeleg cum ar putea să fie Dumnezeu și Diavolul în același timp. Conflictul uman este foarte dificil de acceptat pentru minţile lor. Dacă ar fi să explicăm într-un mod simplu, există un Dumnezeu care vrea să fii bun și te va ajuta. Dar dacă ei îți spun că există un Diavol care te va influența să fii rău, asta e mult mai ușor, mult mai ușor de acceptat sau de înțeles.

J: Atunci există spirite rele?

A: Există spirite egoiste și acest lucru este rău. Există spirite care sunt geloase și asta este rău. Multe din aceste spirite când se întorc la Tatăl, atunci când revin la locul nostru de odihnă, dacă nu pot fi purificate El le trimite într-un loc diferit. Le ține separat de oamenii pe care încearcă din greu să îi determine să fie buni.

J: Știi unde trimite acele spirite?

A: Nu pot să îți explic în termeni pe care să îi înțelegi. Undeva departe în spațiul cosmic este un loc unde ei nu pot să facă rău nimănui. Răutatea lor se

poate manifesta numai asupra celorlalţi asemenea lor. Acest loc ar putea corespunde iadului din Biblie.

J: Dar este undeva în spațiul cosmic?

A: Este un loc diferit de sistemul nostru solar, cel pe care îl observi împreună cu mine acum.

Mă întreb din ce loc vorbea ea, din ce punct observa ea totul.

J: Sistemul nostru solar face parte din mai multe sisteme solare, nu este așa?

A: O da, înțelegi bine lucrurile și înveți repede. Așa este.

J: Dumnezeu controlează toate sistemele solare?

A: Nu, nu, doar acest sistem solar. El are acest sistem și mai are și altele, dar nu le are pe toate.

J: Nu le are pe toate?

A: Nu. El controlează atât de multe lucruri, mintea omenească, chiar și mintea mea, a spus el, cea care acum abia poate să accepte cât de extinse sunt lucrurile, cât de magnifice sunt ele.

J: Atunci în alte sisteme solare și sub alţi Dumnezei, probabil că există și alți oameni, așa cum există pe Pământ, nu?

A: Dumnezeul nostru a creat oameni. Și sunt foarte sigură că alţi Dumnezei au creat tot oameni după chipul și asemănarea lor, în condiții adaptabile. Trebuie să înțelegi că Pământul este unic pentru că necesită un anumit tip de om, un anumit tip de spirit. Fiecare planetă are viața sa, fiecare are ceea ce îi trebuie. Numai Dumnezeu în măreția sa știe ce îi este necesar fiecărei planete. Știe și va avea grijă de tot, de toți și de toate.

Toate aceste lucruri erau greu de înțeles și creau confuzie în mintea noastră. Johnny și cu mine eram bombardați cu informații la care nu am mai fost expuși. Venise vremea să ne întoarcem la lucruri mai comode, cum ar fi

vieţile trecute. Johnny s-a hotărât să se retragă.

J: Când voi număra, ne-am întors în timp... Ce an este? 1150, 1250?

A: Alege ce an dorești. Pentru mine nu există timp. Timpul este pentru oameni.

J: Dar cândva în viitor vei fi chemată să mergi pe Pământ?

A: Sunt sigură că voi merge. Dar acum în forma mea, sunt bună. Fiecare spirit nou care vine pe Pământ este doar bunătate. Și trebuie să învețe despre lucrurile care există acolo. Eu sunt un spirit care a fost creat pentru Pământ.

Este ușor de înțeles că după această experiență provocatoare și greu de înțeles, ne-am întrebat cum va reacționa Anita când va reveni în prezent și se va trezi. Primul lucru pe care l-a făcut a fost să caște, să se întindă și să ne întrebe:

- Ce ați zice să servim o ceașcă de cafea? Îmi este sete.

Contrastul a fost atât de dramatic încât noi am izbucnit în râs. Bineînțeles că Anita nu avea de unde să știe ce ni se părea atât de nostim. Ea nu își amintea nimic din ceea ce spusese și avea impresia că trăsese doar un pui de somn. Stând la cafea la masa din bucătărie, i-am povestit ce s-a întâmplat. A fost uimită. Toate aceste lucruri nu se conformau doctrinei bisericii catolice în care fusese crescută și era prea mult pentru ea. Îi era greu să accepte ceea ce spusese. A recunoscut că este prea mult de integrat, prea mult deodată și avea nevoie de timp ca să se obișnuiască cu aceste informații, puțin câte puțin. Așa că l-a rugat pe Johnny să o pună din nou în stare de transă și să îi șteargă amintirea celor aflate, ca să nu își mai facă griji în privința asta. I-am îndeplinit rugămintea, apoi a plecat.

Dar când Anita a sosit în săptămâna următoare pentru sesiunea obișnuită, a spus că a fost agitată toată săptămâna. Știa că amintirile din ultima sesiune îi fuseseră șterse dintr-un motiv necunoscut și se tot gândea că probabil este vorba de ceva rău, de ceva oribil de care ea nu dorea să își amintească. Toată săptămâna s-a întrebat ce anume era. Am invitat-o să revină în seara următoare să asculte înregistrarea din pricina căreia își făcuse atâtea griji.

Astfel va putea verifica personal că nu era nimic de care să se teamă. Erau doar informaţii care nu corespundeau doctrinei teologice în care fusese crescută, care o deranjau. A revenit în seara următoare şi i-am pus banda, să o asculte pentru ca să se relaxeze şi să nu îşi mai facă griji. De data asta a acceptat totul şi nu a mai fost deranjată de aceste lucruri în sesiunile care au urmat.

CAPITOLUL 11

Viața ca spirit

De fiecare dată când Johnny o regresa pe Anita în diverse vieți, dădea peste episoade când ea era un spirit din așa-numita „stare a morții”. În această stare din viața dintre vieți, ea a spus că în anumite momente era chemată să facă diverse lucruri. Ne-a spus că vocea o chema să meargă în diferite locuri şi nu putea să o refuze. Firește că noi am fost curioşi şi am dorit să aflăm ce fel de lucruri i se cerea să facă. Din când în când, o puneam să ne povestească care erau însărcinările pe care le primea. M-am gândit că relatările vor fi mai uşor de citit dacă le pun la un loc într-un singur capitol, în loc să le împrăştii de-a lungul naraţiunii.

Toată viața noastră am auzit povești despre îngerii păzitori. Eu personal am crezut întotdeauna că avem unul numit special pentru noi. Poate că aceasta este adevărul, dar din investigațiile noastre a rezultat că orice spirit care nu este ocupat la un anumit moment dat, poate fi chemat la datorie de către „voce”. Însărcinările pe care era chemată Anita să le îndeplinească seamănă mult cu îndatoririle îngerilor păzitori. Oricare ar fi răspunsul, este reconfortant să ştim că astfel de entităţi sunt în preajma noastră şi sunt gata să ne ajute.

Următorul fragment arată cum este să fii un spirit, potrivit informaţiilor provenite de la Anita. Eu personal simt că este mult mai mulţumitor să faci ceva de genul ăsta după ce ai murit, decât să zbori pe un nor şi să cânţi la harfă pentru toată eternitatea.

J: Eşti în anul 1810. Ce faci?

A: Plutesc şi fac şi eu ce pot. Am fost în diverse locuri din ţara aceasta, dar

aici îmi place cel mai mult.

J: Unde te afli acum?

A: Mă aflu în zona dintre New York și Boston, gravitez între cele două orașe. Îmi place aici.

J: Spui că ai mai fost și în alte părți ale țării?

A: Da, călătoresc peste tot și privesc oamenii ciudați care locuiesc acolo.

J: În ce parte a țării se află acești oameni ciudați?

A: Cred că mă aflam la mijlocul acestei țări atunci când am trecut în lumea spiritului. Nu sunt sigură. Am călătorit mult spre vest și nu după mult timp am traversat un fluviu. Nu știu dacă îl numesc la fel în țara asta sau nu. Dacă nu o fac acum, o vor face în curând. Acolo locuiesc oameni care sunt foarte diferiți. Ei sunt buni în esență, dar sunt sălbatici. Sunt multe lucruri pe care ei nu le înțeleg. I-am studiat o vreme.

J: Ai observat locul unde trăiesc?

A: Da.

J: Și în ce fel de case locuiesc?

A: Stau în niște clădiri care arată ciudat. Cred că se numesc pueblo. Sunt oameni foarte ciudați.

J: Aceste clădiri sunt făcute din lemn?

A: Există doar niște stâlpi de lemn care au rolul de suport, în rest pereții sunt făcuți dintr-un fel de chirpici, dar sunt tari și rezistenți, aproape cum e cărămida. Sunt neteziți la suprafață.

J: Și spui că oamenii aceștia sunt sălbatici?

A: Ei bine, unele lucruri pe care le fac ei sunt diferite de ceea ce fac oamenii care locuiesc de partea cealaltă a fluviului.

Se referea în mod evident la fluviul Mississippi. Vorbea despre fluviu ca și cum ar fi fost o linie despărțitoare.

J: Spune-mi, ce lucruri sunt diferite?

A: Ei se îmbracă diferit, arată diferit și vorbesc o limbă diferită.

J: Cum se îmbracă ei?

A: Cu greu ai putea spune că au ceva pe ei.

J: Vrei să spui că nu poartă haine?

A: Se acoperă cumva, dar nu poartă haine ca acolo unde am trăit eu. Sigur că este groaznic de cald acolo unde locuiesc ei. Vânează animale și pentru mine a fost o experiență ciudată să-i privesc pe acești oameni. Nu puteam să îi înțeleg. Am fost trimisă acolo și după ce i-am studiat o vreme, m-am speriat. Nu aș fi vrut să mă nasc acolo.

J: Dar ai fost trimisă acolo. Crezi că trebuia să te naști acolo?

A: Am fost trimisă acolo să ajut. Am descoperit asta, dar la început m-am temut. Mi-ar fi teamă să fiu ca ei. Uneori sunt violenți. (Observăm din nou vechea ei teamă de violență.) Dar trebuia să ajut pe cineva. Un bărbat care vâna a fost rănit. El a încercat să vâneze o fiară, dar ea a sărit la el. Eu l-am scos din calea fiarei și am oprit-o. Fiara era rănită de moarte, nu mai avea mult de trăit. A mai încercat un ultim atac asupra vânătorului, dar am oprit-o. Vânătorul s-a mirat. Am remarcat ceva la acești oameni, anume că ei cred în spirite.

J: El și-a dat seama ce anume a oprit animalul?

A: Cred că da, pentru că le-a spus la ai lui că „Marele Spirit” a oprit fiara. Știu că eu nu sunt un mare spirit, dar el le-a spus că „Marele Spirit a întins mâna și a oprit animalul”. Exact asta am făcut și eu. Am întins mâna și i-am trimis mesajul să se oprească. Iar el s-a oprit și apoi a căzut mort, chiar atunci când a ajuns lângă mine. Eu cred că ceea ce l-a făcut pe el să creadă că a intervenit Marele Spirit a fost faptul că a trebuit să îl mut din loc, ca să îl scot

din calea fiarei. L-am făcut să sară înapoi. Vânătorul era rănit şi nu putea să meargă, dar deodată a sărit înapoi. Asta l-a speriat la început. L-am ajutat şi i-am spus ce să facă pentru picior.

J: Şi el te-a înţeles?

A: Când s-a întors la ai lui, li s-a părut ciudat modul în care se bandajase la picior, toată întâmplarea li s-a părut ciudată. El le-a spus că o voce l-a sfătuit să facă asta. M-a auzit şi a făcut exact ce i-am spus. El a povestit că Marele Spirit l-a ajutat şi acum ceilalţi consăteni de-ai lui cred că el este binecuvântat. Ei cred că Spiritul va vorbi cu el în continuare, de acum înainte.

J: Era un om bătrân?

A: Nu, ăsta este unul din motivele pentru care l-am ajutat. E prea tânăr ca să moară, mai are multe lucruri de făcut. Nu trebuia să moară acum.

J: Vocea ţi-a spus să îl ajuţi?

A: Da, noi facem astfel de lucruri. Uneori situaţiile devin foarte complicate, oamenii intră într-o încurcătură şi trebuiesc ajutaţi. Dacă ceilalţi muritori nu îi pot ajuta să iasă dintr-o astfel de situaţie, atunci trebuie să intervenim noi.

J:Când ajuţi oamenii şi le vorbeşti, ei te ascultă întotdeauna?

A: Nu, nu. De multe ori ei nu vor să asculte. Chiar atunci când se concentrează foarte tare asupra unei probleme şi încearcă din greu să găsească o rezolvare. Tu încerci să le vorbeşti, dar ei pur şi simplu nu vor să creadă ce li se întâmplă. Alteori, aşa cum s-a întâmplat cu indianul american, e necesar să îi fac să se mişte. Uneori ei intră într-un bucluc şi nu cred că pot să mai iasă din acea încurcătură, nu cred că se pot descurca.

J: Dar ţi s-a spus să faci asta?

A: Da, ni se spune ce să facem. Pur şi simplu ştim ce şi cum.

***

J: Eşti în anul 1933. Ce ai făcut recent, June?

A: Am avut grijă de un băiat. L-am ajutat.

J: De ce, era bolnav?

A: Era bolnav şi a fugit de acasă. Aşa că a trebuit să îl duc acasă, bineînţeles.

J: Unde locuia? La Chicago?

A: Nu, era din Tennessee, un orăşel aşezat între dealuri. Băieţelul a fugit şi a răcit, din cauză că a stat afară în frig. Iar eu l-am ajutat.

J: Nu îşi putea găsi calea către casă?

A: Nu, era foarte înspăimântat. Era un băieţel tare drăguţ. Era foarte frig. Nu ningea, dar stătea să ningă şi ar fi făcut pneumonie dacă mai rămânea acolo.

J: Avea haine groase care să îi ţină cald?

A: Nu, fugise de acasă în ziua aceea şi era destul de cald. A mers în pădure ca să nu îl găsească şi s-a rătăcit.

J: Ai reuşit să aduci băiatul cu bine acasă?

A: O, da.

J: Familia lui s-a bucurat să îl revadă?

A: Da.

J: Pun pariu că nu va mai fugi niciodată de acasă.

A: Cel puţin nu înainte să se încălzească vremea. Dar cred că va fugi din nou. Este un copil cu o voinţă puternică, e foarte încăpăţânat.

J: Care este numele băieţelului?

A: Jimmy. Nu-i ştiu numele de familie. Când am ajuns acolo mama lui plângea şi îl striga. Aşa am aflat care e numele lui.

****

J: Ne aflăm în anul 1930. Ce faci?

A: Aștept să se întâmple ceva.

J:Știi ce se va întâmpla?

A: Se va întâmpla ceva în câteva minute. Trebuia să fiu aici.

J: Trebuie să faci ceva?

A: Da, trebuie să ajut acești copii.

J: Unde te afli?

A: Stau pe malul unui fluviu. Este fluviul Missouri, cred.

J: Ești într-un oraș?

A: Nu, sunt la țară.

J: Ești lângă un oraș?

A: Da, așa cred... Atchinson. Acesta este numele.

J: Ce se va întâmpla la mal?

A: Un băiețel va cădea în apă și un alt băiețel va trebui să îl salveze. Trebuie să îl ajut, pentru că fluviul este foarte adânc aici, există un curent puternic. Băiețelul nu e foarte puternic. Îl voi ajuta să își salveze prietenul.

J: Ce fac cei doi copii pe malul râului?

A: Pescuiesc.

J: Sunt doar doi?

A: Da. Ei nu ar trebui să fie aici. Ar trebui să fie la școală. Dar le era foame și

s-au gândit să prindă un pește pentru prânz.

J: Sunt frați?

A: Nu, cred că sunt verișori. Sunt prieteni buni și sunt înrudiți.

J: Locuiesc în aceeași casă?

A: Da, locuiesc.

J: Deci un băiețel a căzut în apă? Cum s-a întâmplat? Încerca să scoată la mal peștele pe care l-a prins în undiță, iar peștele l-a tras în apă?

A: Malul este foarte abrupt și el alunecă. Celălalt băiat este înspăimântat. Am să îl ajut să nu se sperie.

J: Știe să înoate?

A: Nu. De asta trebuie să îl ajut, pentru că nu știe cum să facă asta.

J: Cât de mari sunt băieții?

A: Sunt foarte tineri. Cred că au 10 sau 12 ani. Am să îi ajut. Vezi cât de bine înoată? Nici nu știau ei că pot să facă așa ceva.

J: Tot ce va ști este că a reușit, pur și simplu.

A: E foarte ciudat, dar îmi place băiatul ăsta.

J: Știi ce va face când va crește?

A: Nu. Cred că va fi fermier. Mi-ar place să fac ceva pentru el. Cred că am să-l învăț să înoate și nu va uita niciodată cum a învățat. Are să îi placă să își amintească asta.

J: Pun pariu că celălalt băiețel era înspăimântat?

A: El credea că prietenul lui nu știe să înoate. El chiar nu știa deloc să înoate. Vor râde toată viața atunci când își vor aminti despre întâmplarea asta. Că nu

știa să înoate, apoi pur și simplu a sărit în apă și a înotat. Apoi după aceea a înotat mereu foarte bine, vor spune. Sunt niște băieți drăguți. E foarte greu pentru familiile lor, pentru că sunt săraci. Ei încercau să ajute. De asta pescuiau, pentru că familia lor suferă de foame.

J: Familia lor locuiește la o fermă?

A: Da, şi vroiau să găsească ceva de mâncare. Asta e tot ce doreau.

J: Să vedem. Deci e orașul Atchinson, care se află chiar lângă râu?

A: Da, acela este. Se află lângă râu.

J: În ce stat ne aflăm? Statul Missouri?

A: Nu, suntem în Kansas. Terenul este plat aici.

J: E mult teren arabil în jur?

A: Aici este mult teren agricol.

Am căutat pe hartă să vedem dacă orașul Atchinson din Kansas se află lângă un râu. Corect! Se afla pe malul fluviului Missouri.

***

J: Ai fost chemată vreodată să ajuți oameni răi?

A: O, da.

J: Tu ajuți pe toată lumea?

A: Oamenii trec prin diverse etape în viață . Uneori trec printr-o etapă în care sunt foarte răi, apoi se schimbă. Alteori sunt foarte buni, apoi se schimbă și fac lucruri rele. Dar dacă e necesar noi îi ajutăm, dacă nu le-a venit sorocul. Îi ajutăm când sunt bolnavi, îi ajutăm să facă ordine în anumite lucruri. Odată am ajutat un om care a fost rău.

J: Cum l-ai ajutat?

A: Ei bine, era un om rău, meschin, dar... trebuie să fi avut şi multă bunătate în el. Pentru că un cal a luat-o la fugă şi urma să lovească o fetiţă mică, care se afla pe stradă. Dar el s-a aruncat în faţa calului să o împingă şi atunci a căzut el sub cal. Copita calului l-a lovit în cap. Oamenii credeau că va muri, şi mulţi din ei se bucurau. Dar eu am fost trimisă să îl ajut. Pentru că a făcut ceva bun, care avea să îi schimbe viaţa. După aceea toată viaţa lui s-a schimbat. El a simţit că a fost un miracol. Aşa spunea, că s-a însănătoşit în mod miraculos, iar după aceea s-a schimbat. A început să simtă că exista probabil un motiv pentru care s-a însănătoşit. Singura dată când i s-a întâmplat ceva bun a fost imediat după ce a făcut o faptă bună, prin urmare a început să se schimbe.

J: Spui că era un om rău? Ce anume a făcut atât de rău?

A: A furat bani. A omorât nişte oameni şi a scăpat basma curată. Legea nu a reuşit să îl prindă, ca să îi dovedească vinovăţia. A înşelat o mulţime de oameni la jocul de cărţi. Cred că trişa atunci când juca cărţi. Odată i-a luat pământul unui om la jocul de cărţi, i-a luat totul. Omul a spus că jocul nu a fost corect şi atunci el l-a împuşcat. Pur şi simplu l-a împuşcat. Dar mai târziu după ce a fost ajutat, a început să se schimbe. I-a părut rău pentru tot ce făcuse. A plecat de acolo, dar înainte de a pleca a dat banii preotului din acel oraş, pentru a se construi o biserică. Pentru că orăşelul nu avea biserică. Oamenii au crezut că şi-a pierdut minţile pentru că a fost lovit la cap. Li se părea ciudat ca omul acesta care avea o reputaţie atât de rea şi care făcuse atâtea fapte rele, să se schimbe aşa deodată.

I-am vorbit când era bolnav. Uneori facem asta când un om este bolnav. Îi ajutăm şi atunci ei vorbesc cu noi. Se pare că este mai uşor să comunici cu cineva într-o astfel de stare, pentru că este mai deschis. Uneori nu îşi mai amintesc când se însănătoşesc, dar alteori îşi amintesc. Le putem spune cum să îşi îmbunătăţească situaţia. Uneori chiar dacă ei nu îşi amintesc mai târziu că au vorbit cu noi, ştiu ce le-am spus, asta e ce contează.

J: Spui că ei sunt bolnavi şi tu le spui cum pot să îşi îmbunătăţească situaţia? Cum anume? Omul acesta a fost lovit la cap. Cum putea el să îşi îmbunătăţească situaţia?

A: Capul lui era lovit şi eu doar mi-am pus mâinile pe el.

J: Atunci tu i-ai reparat capul. Adică vreau să spun că nu i-ai spus cum să şi-l repare chiar el. Tu ai făcut-o.

A: Nu. Am vorbit cu el. Nu era în toate minţile atunci când eu am ajuns acolo. Oamenii credeau că el delirează şi după ce au ieşit din cameră, eu i-am vorbit. Am pus mâinile pe el şi i-am îndepărtat presiunea de pe creier. Osul era crăpat şi se formase un cheag micuţ de sânge acolo, pe care l-am dizolvat. Apoi i-am spus că se va odihni dormind adânc 48 de ore. Când se va trezi, va fi perfect sănătos. Iar apoi i-am vorbit despre faptele lui, iar el mă asculta.

J: L-ai pus să îşi facă o retrospectivă a lucrurilor pe care le-a făcut?

A: Da. Am stat acolo lângă el şi am trecut în revistă lucrurile pe care le-a făcut. El a plâns şi i-a părut foarte rău. Apoi am pus spiritul înapoi în trup şi i-am reparat mintea. El putea acum să trăiască mai departe, şi întâmplarea aceasta l-a schimbat. Nu este ceva ce a făcut doctorul, pentru că doctorul nu poate face nimic pentru asta. Cheagul de sânge era în formare acolo, iar doctorul nici măcar nu ştia despre asta. Doctorii nu pot vedea asta. De multe ori, doctorii nici nu ştiu că există un cheag de sânge.

J: Dar tu ai văzut asta, sau ţi s-a spus?

A: Mi s-a spus ca este rănit şi are nevoie de ajutor.

J: Nu, vreau să spun despre cheagul de sânge?

A: Când m-am uitat la el, am văzut ce se întâmpla. Ştiam că dacă îmi pun mâna pe cheagul de sânge, acesta va dispărea şi omul se va vindeca. Nu mai făcusem asta înainte, dar...

J: Ţi s-a spus că poţi să faci asta?

A: Da, pot să fac asta. Aproape în fiecare zi descopăr lucruri noi, pe care le pot face.

J: Extraordinar, cred că sunt multe lucruri de învăţat.

A: Adevărat, sunt multe lucruri de învăţat. Ai dreptate. Ai să vezi şi tu, când ai să ajungi aici.

J: Toate spiritele pot să facă asta?

A: Dacă este necesar să o facă, eu cred că pot să o facă. Toate pot. Toate cele cu care am vorbit eu, pot să o facă. Şi toate cele cu care au vorbit ele, pot să o facă. Este în natura spiritelor să facă astfel de lucruri. Chiar trebuie să facem astfel de lucruri.

****

Următoarea întâmplare este neobişnuită pentru că deşi nu i s-a spus niciodată să facă asta, Anita s-a întors la această întâmplare în trei ocazii diferite. Ea a spus aceeaşi poveste de fiecare dată, dar în cuvinte diferite. Am combinat relatările într-una singură.

J: Eşti în anul 1810. Ce vezi?

A: Un oraş, nişte clădiri...

J: Ce faci?

A: Aştept pe cineva.

J: Aştepţi de multă vreme?

A: Nu ştiu. Nu pot să măsor timpul, cum făceam mai demult.

J: Unde te afli?

A: Sunt aici la New York. Aştept să se întâmple ceva. Se va întâmpla în curând ceva rău, şi atunci eu am să ajut.

J: Eşti în anul 1810. Ce lună şi ce zi este?

A: Sunt în luna martie, pe 18 martie.

J: Ştii ce se va întâmpla?

A: Va începe să ningă. Va porni viscolul, din ce în ce mai tare. Un copil se va

sperіa foarte tare. O voi ajuta pe această fetiță. Este o fetiță. Am urmărit-o o vreme. E o fetiță foarte drăguță și bună.

J: Și ea ce face?

A: Trăiește la o fermă. Nu este vorba atât de mult despre ce face ea acum. Înainte de a muri, ea va deveni o persoană importantă. Va face niște lucruri importante și va ajuta mulți oameni din acest oraș. Totul este deja plănuit. Dar acum ea va fi în pericol. Eu o să îi salvez viața, ca ea să nu moară. Va fi foarte speriată, dar o voi ajuta să ajungă acasă.

J: De unde știi că se apropie acest pericol?

A: Noi știm ce lucruri se vor întâmpla. Uneori când ajungem într-un loc, dacă privim în jur o vreme, pur și simplu știm. Atunci când am zărit-o pe această fetiță, am știut că ea este cea pe care trebuie să o salvez. Când m-am uitat la ea, am văzut toate lucrurile pe care trebuie să le facă în viața ei.

J: Știi numele fetiței?

A: Nu-l știu, dar presupun că aș putea să îl aflu.

J: Dar nu e foarte important, nu-i așa?

A: Nu, nu este atât de important. Ea va ajuta mulți oameni în acest oraș. Cred că se va căsători cu cineva foarte bogat și va ajuta oamenii săraci. Acest lucru este foarte important. Cred de asemenea că are să ajute niște oameni care au fugit, niște negri.

Am presupus că se referea la organizația de abolire a sclaviei, numită „Calea Ferată Subterană”, care a ajutat mulți sclavi negri să fugă de la stăpânii lor și să se refugieze în Canada, înaintea și în timpul Războiului Civil, în anii 1860. Prin urmare era important ca fetița să trăiască.

J: Va ajuta săracii din oraș?

A: Da, este important ca ea să trăiască. I-a fost frică să iasă din oraș în dimineața asta. Copiii simt lucrurile altfel decât părinții. Uneori ei au o înțelegere intuitivă a lucrurilor.

J: Știe și ea că se va întâmpla ceva?

A: Da, este înspăimântată.

J: Și mama ei o trimite la școală?

A: Da, merge la școală.

J: Și se va întâmpla ceva pe drumul spre școală?

A: Da, va începe să ningă cam în momentul în care ea va ajunge la școală. Va ninge foarte tare. Ei nu se așteptau la o astfel de ninsoare. Au fost câteva zile frumoase, iar ei au crezut ca a venit primăvara și nu va mai ninge. Dar va veni ninsoarea și îi vor lăsa să plece mai devreme de la școală, pe copiii care au un drum lung de străbătut. Ea va fi pe drum în toată ninsoarea aceea, și dacă eu nu o ajut, este posibil să se rătăcească, să înghețe și să moară. Îi este foarte frică și este singură. Așa încât o voi ajuta.

J: Bine, bravo! O vei îndruma către casă?

A: Am să o iau de mână și ea va simți asta. Va primi o descărcare de energie ca o forță suplimentară, iar pașii îi vor fi mai ușori. O voi împinge și o voi ajuta ușor, astfel încât să aibă puterea să ajungă acasă.

J: Are un drum lung de străbătut?

A: Da, sunt aproape două mile. Nu vreau să pățească nimic. Mai târziu oamenii o vor întreba cum a reușit să ajungă acasă, iar ea le va spune „Nu știu, pur și simplu am mers. Doar am mers.” Înainte să ajungă acasă, zăpada va ajunge până la talia ei. Viscolul suflă foarte tare. Pe porțiunea din fața casei ei, nici caii nu pot să străbată.

J: A ajuns acasă cu bine acum?

A: Da, este în siguranță. Familia ei credea că a murit. Le era frică să iasă să o caute, în viscolul acela. Au fost surprinși să o vadă intrând în casă.

J: Ea știe cum a reușit să ajungă acasă?

A: Nu va şti niciodată. Pur şi simplu a reuşit. Asta e tot ce va spune. Mama ei simte că este ca o rugăciune căreia i s-a răspuns în mod miraculos... şi are dreptate.

Pentru că ni s-a precizat o dată, 18 martie 1810, am scris la Biroul Meteo din statul New York, să văd dacă în înregistrările lor era menţionat acel viscol neobişnuit, care a venit pe neaşteptate în luna martie. Dar am ajuns într-un impas. Angajaţii de la Biroul Meteo mi-au răspuns că nu pot să mă ajute, pentru că înregistrările lor privitoare la evenimentele meteo nu erau atât de vechi.

***

J: Ne aflăm în anul 1934. Ce faci acum?

A: Privesc în jur.

J: La ce anume priveşti?

A: Vreau să văd diverse lucruri. Îmi place să merg la răsărit. E foarte frumos şi mi-ar plăcea să locuiesc aici într-o zi.

J: Pe malul apei?

A: Da, să privesc mult apa.

J: Ai mai fost aici şi înainte?

A: Eu cred că am mai fost cândva aici, pentru că îmi pare cunoscut locul, mă simt apropiată de el.

Ea mai trăise în apropierea acelui loc atunci când a fost Sarah. Mai târziu s-a mutat din oraşul Beeville din Texas în statul Maine în anii 1970, astfel încât şi-a împlinit dorinţa de a trăi într-o zi la răsărit.

J: În ce zonă de la răsărit te afli acum?

A: Sunt în nord. Îmi plac munţii, copacii, apa. E foarte frumos aici. A trebuit să vin aici... nu îmi amintesc exact când. Îmi vine foarte greu să măsor

timpul. Dar am venit aici să ajut nişte oameni care au căzut şi s-au rătăcit.

J: Au căzut?

A: Da, în zăpadă. I-am ajutat să ajungă la grupul lor de turişti. Apoi m-am gândit să rămân aici cât mai mult timp posibil.

J: Să rămâi până eşti chemată din nou?

A: Da, e foarte frumos aici şi îmi place să privesc oamenii.

J: Ce fac ei?

A: Îmi place să îi privesc pe cei de aici. Ei vin şi îşi pun nişte lucruri ciudate pe picioare, apoi se lasă să alunece pe panta unui deal. Ei râd şi sunt foarte fericiţi.

J: Îşi pun ceva pe picioare şi alunecă pe panta unui deal?

A: Da. Îmi place să privesc asta. Cred că mi-ar plăcea să fac şi eu asta. Dar nu pot să-mi pun lucrurile alea, cum o fac ei. Am încercat, dar nu reuşesc.

J: Ai încercat să îţi pui aşa ceva pe picioare?

A: A fost tare nostim. Oamenii s-au speriat când s-a întâmplat asta.

J: Ce anume s-a întâmplat?

A: Am văzut cum un om a pus lucrurile astea pe jos şi m-am dus acolo. Le-am coborât pe duşumea. Asta i-a surprins pe toţi, au crezut că lucrurile au căzut. Mi-a venit foarte greu să ies cu ele pe uşă. Nu ştiu cum fac oamenii treaba asta. Cred că şi le pun afară. Dacă nu aş fi reuşit să le scot afară, nu aş fi putut face asta. A trebuit să le scot din picioare, să deschid uşa şi să mi le pun din nou. Dar nu am reuşit să le scot pe uşă fără să atrag atenţia. Am încercat să nu fiu observată, dar toată lumea părea să mă vadă. Când au văzut cum schiurile ies singure pe uşă, ei s-au speriat foarte tare. Toţi patru au rămas stană de piatră, înspăimântaţi de moarte. Când am ieşit afară am alunecat tare a vale, iar bietul om care le avea în grijă a trebuit să caute mult ca să le găsească.

J: (Râde) Le-a căutat?

A: Unul din ele era foarte aproape. Rămăsese agățat într-un pom. Apoi el a râs o mulțime și a spus că pentru o clipă s-au gândit că era vorba de o stafie. Dar o stafie nu le-ar fi pierdut așa.

J: El nu știe prea multe, nu-i așa?

A: Nu cred că a mai văzut vreodată o stafie. Nu pare să știe. A fost dificil dar distractiv. Voi mai încerca să fac asta. Dar oamenii aceia nu au să mai revină acolo.

J: Nu mai revin?

A: Căsuța aparținea unui bărbat și ei au primit cheia doar pentru un week-end. Cred că s-au speriat.

J: Ei nu se așteptau ca schiurile să se comporte așa?

A: A, nu. Ei nu au înțeles ce se petrece. Am crezut că sunt ocupați și că am să ies cu schiurile fără să observe cineva. Dar ei le-au auzit. În final au râs mult din pricina asta. Fetele cu care au venit erau foarte înspăimântate și au plecat imediat, deși era întuneric. Unul din ei dorea să mai rămână acolo, dar ceilalți au plecat de îndată ce și-au găsit lucrurile. Și-au împachetat hainele și au plecat.

J: Dar cum au ajuns până acolo? Au venit cu o mașină?

A: Au venit cu o mașină și cu un tren. Au venit dintr-un oraș mare. După aceea am urmărit-o pe fata aceea. Ea s-a dus acasă foarte înspăimântată. Știa că nu ar fi trebuit să fie acolo. Credea că din cauza asta s-a întâmplat totul. Pentru că a mers într-un loc bântuit. Era o fată foarte frumoasă, avea în jur de 18-19 ani.

J: Spui că ea nu ar fi trebuit să fie acolo?

A: Nu. S-a dus cu cineva alături de care nu ar fi trebuit să fie... Și a crezut că este o pedeapsă. Așa încât am urmărit-o. Doream să îi spun ce s-a întâmplat, dar nu am reușit să vorbesc cu ea. Am urmărit-o o vreme și odată am încercat

să îi vorbesc, dar nu am putut să o fac să mă audă. Era prea speriată. Totul părea să o înspăimânte. Asta s-a întâmplat cu ceva timp în urmă. Uneori mai revin în locul acela și mă uit la oamenii care merg acolo, dar ei cred că este un loc bântuit și că acea întâmplare de pomină a fost provocată de o stafie.

Acest episod demonstrează că și un spirit poate avea simțul umorului și își poate întrerupe uneori activitățile, pentru a se distra. Această întâmplare nu seamănă deloc cu poveștile înspăimântătoare cu stafii, care circulă în mod obișnuit.

J: Spune-mi, există un spirit pentru diferite feluri de animale?

A: Ele nu sunt ca mine. Ele nu au un spirit, sunt ființe complet diferite. Ele simt lucruri și au o inteligență pe care oamenii nu o înțeleg deloc.

J: Dar ele nu au un spirit?

A: Nu ca oamenii. Oamenii sunt foarte proști când este vorba despre animale. Ei cred că pentru că este inteligent, animalul va face ceea ce vrea omul. Dar uneori animalele sunt mai inteligente decât omul, ele simt pericolul și nu fac ce vrea omul.

***

J: Ne aflăm în anul 1930. Ce faci?

A: Mă aflu aici de ceva vreme.

J: Unde te afli?

A: Mi-au spus că numele acestui oraș este Seattle.

J: Este un oraș mare?

A: Destul de mare, și are multe flori frumoase.

J: Ce faci aici?

A: O vezi pe femeia de acolo? Va fi lovită de o mașină. Eu nu pot să opresc mașina care o va lovi. Nu pot să fac asta. Dar când ea va fi lovită, eu voi avea grijă de ea.

J: Deci ea nu va muri?

A: Ea nu va muri.

J: Dar nu poți să împiedici mașina să o lovească?

A: Nu, nu pot să fac asta. Tânărul care conduce mașina trebuie să facă accidentul ăsta. Face parte din viața lui. El va lovi această femeie și o vreme va fi sigur că ea a murit.

J: A, înțeleg, este ceva ce i se va întâmpla lui. Și trebuie să se întâmple asta?

A: Da, trebuie să se întâmple. Și va fugi. El are să fugă, nu își va asuma responsabilitatea. Va fi teribil de speriat la gândul că această femeie a murit. Dar eu o voi ajuta să nu sufere foarte tare și să se poată întoarce acasă la ea. Se va simți rău doar pentru puțin timp, apoi o voi adormi și când se va trezi nu va mai avea nimic. Nu va apărea nimic despre asta în ziare, dar acel tânăr va fi îngrijorat multă vreme și asta îl va face să se gândească serios la modul în care și-a trăit viața.

J: Cum și-a trăit el viața?

A: Nu i-a păsat ce face sau dacă face rău cuiva. Dar această întâmplare îl va speria foarte tare.

J: Femeia lovită, presupun că nu va fi rănită foarte tare, nu?

A: O, dar o va lovi puternic! Destul de tare încât să creadă că a omorât-o. El trebuie să aibă această certitudine în mintea lui. După o vreme va reveni pe acest drum, când va vedea că nu a apărut nimic în ziare. Va conduce mașina pe stradă în sus și în jos căutând această femeie, dar ea nu va fi acolo. Ea va

pleca să își viziteze fiica. Are să fie plecată multă vreme și se va bucura de vizita frumoasă la fiica ei, dar acest tânăr va fi foarte îngrijorat. El își va trăi tot restul vieții încercând să repare greșeala de a o fi omorât pe sărmana femeie.

Este uimitor să vezi ce serie de evenimente minunate și complexe se țes în mod constant, fără ca noi să știm asta. Se pare că totul are un sens, dacă nu în viața noastră, atunci în viața altcuiva. Este liniștitor să vezi că o inteligență superioară urmărește totul.

CAPITOLUL 12

Un spirit privește în viitor

Într-o parte din sesiunile de la început, atunci când se afla în lumea spiritelor, Anita a spus că avea capacitatea de a se uita la oameni şi de a vedea unele lucruri din viaţa lor. De exemplu, atunci când ea a murit la Chicago şi aştepta să moară şi iubitul ei Al, a spus că dacă se uita la el, putea să îşi dea seama de ceea ce urma să i se întâmple.

Ne-a intrigat ideea că putea să facă acest lucru, şi ne-am gândit să încercăm un experiment. Deoarece părea o abilitate asociată celor aflaţi în lumea spiritelor, trebuia să o ducem în viaţa dintre vieţi. Încercând să facem asta, am regresat-o pe Anita prin vieţile lui June şi Jane, înapoi în anul 1810. Acolo ne-am oprit, iar ea ne-a povestit despre viaţa ei ca spirit. Sunt întâmplări pe care deja le-am relatat în capitolul anterior.

J: Câte spirite sunt în preajmă?

A: Sunt câteva chiar aici.

J: Vă puteţi vedea între voi?

A: O da, stăm de vorbă.

J: Despre ce vorbiţi?

A: Vorbim uneori despre lucrurile pe care le-am făcut sau despre unde mergem, sau unde am fost.

J: Poţi să îmi descrii unul din aceste spirite?

A: Alege unul din ele.

Bineînțeles că Johnny nu putea să vadă ce vedea ea, dar a intrat în jocul ei.

J: Uite, cel care stă acolo!

A: Acela este un drăguț. E un om foarte plăcut. Se află în lumea spiritului de câțiva ani și arată ca atunci când trăia. Eu sunt transparentă. Poți să vezi prin mine, așa cum și eu pot să văd prin el. Pot să văd și prin alte spirite. Este nostim că arătăm așa dar avem totuși puterea de a face multe lucruri. Noi ne putem schimba și putem de asemenea schimba lucrurile foarte mult. Tu ești de mult timp în lumea spiritelor?

J: (Surprins de întrebarea ei) Nu, eu nu sunt. Cu siguranță, nu.

A: Ei bine, va trebui să te obișnuiești cu asta. Este necesar să te obișnuiești cu asta.

J: Cu siguranță că este necesar. Dar mie mi se pare foarte ciudat.

A: (Cu un ton liniștitor) Nu te speria.

J: Voi încerca să nu mă sperii. Omul acela a spus pentru ce a fost chemat aici?

A: El este aici de ceva vreme și a ajutat câțiva oameni. Cred că acum așteaptă să se nască din nou. Știe unde va merge. Va mai dura un timp, apoi se va naște din nou.

J: Și cum știe asta?

A: I s-a spus. El simte asta. Nu pot să îți descriu acest sentiment. Dar te vei obișnui și tu cu asta. Nu este ca atunci când erai în viață și cineva spunea ceva, sau auzeai ceva cu urechile tale. Sau ca atunci când cineva era mai departe și vocea i se auzea slab. Aici auzi această voce ca și cum ar fi lângă tine. Nu numai că o auzi, dar chiar o simți. Ea este întotdeauna foarte clară. Nu este ceva vag. Știi pur și simplu ce anume trebuie să faci. Uneori vorbim unii cu alții. Putem comunica fără să spunem o vorbă. Vezi cât de frumos vorbesc acum. Depinde de la caz la caz.

Johnny s-a hotărât că sosit momentul să facă acest experiment.

J: Spune-mi, tu poți privi în viitor?

A: Da. Putem face asta dacă ne concentrăm, dacă avem cu adevărat nevoie să știm ceva, sau dacă vrem să știm ceva. Atunci ne concentrăm și putem vedea în viitor. Uneori le spun oamenilor ce se va întâmpla, ca să îi liniștesc și să le dau curaj.

J: Poți să privești acum în viitor și să îmi spui ceva ce mi se va întâmpla?

A: Despre tine, despre țară, sau...

La început Johnny dorise să afle câte ceva despre țară. Dar atunci când ea l-a întrebat despre viitorul său, curiozitatea lui a devenit foarte puternică.

J: Despre mine. Poți vedea ceva care are să mi se întâmple mie?

A: Stai să mă concentrez. (Pauză) Pot să îți spun unele lucruri. Pot să îți spun că nu ești în lumea spiritelor. (Surprinsă) Nu știu ce este asta, dar tu nu ești un spirit...

J: Nu sunt?

A: Nu, nu ești. Nu ești în timpul ăsta (anul 1810) și vei mai trăi multe vieți în afara celei de acum.

J: Mă aflu acum în prima mea viață?

A: Nu, o nu, ai trăit mai multe vieți înainte de aceasta. Și vei mai trăi multe vieți și după aceea.

J: Poți să îmi spui ceva ce voi face în această viață?

A: E foarte ciudat că îmi vorbești dintr-o viață diferită, dintr-un timp diferit. Eu cred că tu trăiești în viitor, față de mine. Nu știu cât de departe, dar pot să te văd cum cred eu că arăți. Și pot să îți spun că această viață va fi foarte lungă. Tu ești un om fundamental bun, dar unele lucruri pe care le faci nu

sunt foarte corecte. Există nişte lucruri, dar în general vorbind lecţiile tale de viaţă încep să te ducă în direcţia bună. Deja ai învăţat foarte multe.

J: Vrei să spui că voi trăi mult în această viaţă?

A: Da, vei trăi până la o vârstă înaintată. Dacă mă uit la tine, văd un om foarte bătrân. Ai nepoţi. Nu, sunt chiar strănepoţi. Ai strănepoţi. Vei trăi mult mai mult decât trăiesc oamenii în vremurile acestea. Acesta este unul din motivele pentru care mi-am dat seama că tu vii din viitor.

El a întrebat-o unde va trăi şi ea a început să îi descrie locul respectiv. A spus un lucru ciudat, anume că statul în care ne aflam noi atunci nu era stat în 1810, ci teritoriu. Că în cele din urmă ne vom stabili în Arkansas, care era doar un teritoriu în perioada în care ea a fost dusă înapoi în timp, prin regresie. Nimeni nu ştia unde vom merge noi după ce Johnny se va retrage din marină. Pe vremea aceea nu ştiam nici noi. Credeam că vor mai trece ani buni până când ne vom face griji din pricina asta. Apoi ea a continuat şi a descris perfect casa noastră de la ţară.

Pe vremea aceea Johnny avea o a doua slujbă unde repara televizoare şi aparate de radio pentru a suplimenta veniturile obţinute în slujba din armată, unde era controlor de zbor. El a întrebat-o ce fel de muncă va face în viitor.

În acel moment ea a început să se simtă incomod şi a spus că vede ceva foarte ciudat.

A: Este ceva ciudat din câte văd eu, în viitor. Este vorba de nişte tuburi, de nişte cabluri. Este înspăimântător. Eşti o persoană complet diferită. Nu am mai văzut aşa ceva. Mi se pare derutant când văd lucruri pe care nu le înţeleg. Este ciudat şi toate astea se petrec mult prea departe în viitor faţă de locul unde mă aflu eu. Aceste lucruri vor fi descoperite, cred eu, în cu alt secol. Cred că abia prin anii 1930 vor începe să funcţioneze aceste aparate. Cu astea vei lucra atunci.

J: Şi are să îmi placă?

A: Da, are să îţi placă. Am sentimentul că eşti foarte fericit în viaţa asta. Ai unele probleme, dar nu sunt grave. Oricărei persoane care este în viaţă i se

pare că are probleme foarte mari, dar în comparație cu problemele pe care le-ar putea avea cu adevărat, sunt de fapt foarte mici. Încercările tale sunt mult mai clare și merg mult mai lin, față de alte vieți prin care ai trecut.

J: Să vedem dacă am înțeles bine. Noi trebuie să ne naștem din nou și să învățăm de fiecare dată lecții noi?

A: Nu există un termen pentru asta, deși la început credeam că există unul.

J: Dar am înțeles corect că există lecții de învățat?

A: De fiecare dată trebuie să înveți ceva. De exemplu chiar acum în această viață înveți lucruri care nu au fost învățate în alte vieți trecute. Văd că ești înconjurat de bunătate. Înveți multedespre ea. De asta ai să trăiești mult timp. Vei realiza multe în această viață. De fiecare dată după aceea, va urma o viață mai ușoară. În viețile următoare vei descoperi că apar probleme, dar de fiecare dată viața va curge mai lin și mai ușor și se pare că vei realiza mai mult și mai mult, și vei face lucruri din ce în ce mai importante. Asta văd eu, când mă uit la tine.

Mă deranja faptul că părea atât de întoarsă pe dos atunci când se uita la lucruri din viitorul îndepărtat, pe care nu le înțelegea. De aceea Johnny nu a mai pus-o să privească în viitor dintr-un moment atât de îndepărtat înapoi în timp. Când a mai încercat acest gen de experiment, a dus-o înapoi doar până în anii 1930, care este perioada cea mai recentă a ei din viața dintre vieți. Atunci când ea a privit în viitor, acest lucru nu a mai părut să o deranjeze atât de mult. În aceste ocazii, atunci când a fost dusă în viața dintre vieți, ne-a vorbit despre viitorul nostru și despre propriul său viitor. A spus că poate urmări evoluția propriului său spirit în viitor, cu o oarecare dificultate. Că se putea observa pe sine ca și cum ar fi privit la un străin, în mod obiectiv. Acest lucru ni s-au părut foarte interesant, dar eram de părere că ar trebui să încercăm să aflăm și lucruri de interes general, care ar putea să intereseze mai mulți oameni. Ne-am gândit că ar fi bine să încercăm să aflăm ce se va întâmpla în țara noastră. Amintiți-vă că aceste sesiuni s-au petrecut pe la mijlocul anilor 1960.

Anita a fost regresată în 1930, când era un spirit aflat în viața dintre vieți.

J: Te poţi concentra să priveşti mai mulţi ani mai departe în viitor, şi să îmi spui ce se va întâmpla?

A: Pot să încerc. Nimeni nu a mi-a mai cerut asta până acum. Uneori ştiu ce se va întâmpla. Văd asta foarte clar. Mă concentrez tare şi pot să văd lucrurile clar. Fac asta numai când încerc să ajut oamenii. Caut ceva specific. Încerc să găsesc ceva care să le dea curaj, să îi motiveze şi să îi ajute. Atunci privesc în viitorul acelei persoane. Uneori când fac asta, văd lucruri care vor afecta mulţi alţi oameni.

J: Aşa mă gândeam şi eu. Dacă poţi privi în viitor şi poţi să vezi ce se va întâmpla în această ţară. Acest lucru va afecta mulţi oameni, cărora probabil le-ar plăcea să afle aceste lucruri. Să vedem.iată – ne aflăm în anul 1930. Poţi să priveşti în viitor şi să îmi spui ce se va întâmpla în 1968? Asta ar fi cu 38 de ani în viitor.

A: Este un an foarte urât. Se întâmplă foarte multe lucruri rele. Vor fi multe războaie.

J: Această ţară va participa la multe războaie?

A: Da, mulţi oameni vor muri. Familiile lor vor fi foarte îndurerate. În anul 1968 vor fi două războaie.

Acest lucru a venit ca o surpriză. Noi încă eram implicaţi în războiul din Vietnam. Dar oare la ce alt război se referea ea?

A: Dar ei nu le numesc războaie. Nu îl vor numi război, dar de fapt este. Există două ţări cu care ne vom lupta.

J: Poţi să îmi spui care sunt cele două ţări care vom intra în război?

A: Ei bine, noi ne luptăm cu o ţară. Dar ea nu este cea cu care ne luptăm cu adevărat. Luptăm cu două ţări, dar de fapt în spatele lor este aceeaşi ţară, care a pornit ambele războaie. Este vorba de Rusia.

J: Ne luptăm cu Rusia?

A: Da. În ambele cazuri, luptăm cu ţări diferite. Nu ne luptăm în America şi

nu ne luptăm nici în Rusia. Luptăm în alte țări.

J: Și în care țări se poartă aceste lupte?

A: Ei bine, s-a luptat mult în această țară... În cel de-al doilea război s-a luptat mai mult decât se știe cu adevărat, în Indochina... Vietnam. Luptăm acolo de multă vreme. Au trecut 10 ani de la începerea luptelor.

J: În Indochina?

A: Pe vremuri se numea Indochina, dar i-au schimbat numele și acum se numește Vietnam. Războiul cu cealaltă țară va începe în același an, dar mai târziu. Va fi război în Corea.

J:(Surprins) În Corea?

A: Noi am avut probleme cu această țară și înainte, acum aproape 20 de ani, iar acum vom lupta din nou. Războiul începe în 1968. Văd că este în 1968, la sfârșitul lui noiembrie de Ziua Recunoștinței, și sunt mulți oameni supărați din cauza începerii acestui război.

J: Nu sunt prea multe lucruri pentru care să mulțumești de Ziua Recunoștinței, nu-i așa?

Așa cum știm acum, noi nu am avut război cu Coreea. Dar în acel an s-a petrecut Incidentul Pueblo. Oare războiul a fost evitat datorită acțiunilor întreprinse cu această ocazie? Pentru cei care nu își amintesc ce s-a întâmplat atunci, sunt necesare câteva explicații. Din Enciclopedia Collier pentru anul 1968, aflăm ca atenția internațională s-a concentrat pe Coreea în luna ianuarie, când forțele coreene au capturat vasul de spionaj Pueblo, care aparținea Marinei Statelor Unite. Guvernul din Corea de Nord a comunicat că vasul a fost capturat în timp ce patrula de-a lungul coastei, unde intrase fără a avea permisiunea de acces în zonă (acuzație negată de Guvernul Statelor Unite.) Guvernul din Corea de Nord a sechestrat nava împreună cu cei 82 de membri ai echipajului, în ciuda eforturilor Guvernului Statelor Unite de a-i elibera.

Acest episod a dus la întărirea forței de protecție a Statelor Unite în Coreea de

Sud. Existau rapoarte care spuneau că Coreea de Nord își întărește poziția militară în zonă și existau temeri că una din părțile implicate în conflict ar putea fi tentată să declanșeze la scară largă ostilitățile. Dar isteria iscată și-a pierdut treptat din forță și a devenit clar că Statele Unite nu plănuiau o acțiune beligerantă pentru a-și elibera nava și echipajul. Coreea de Nord a eliberat echipajul vasului Pueblo în luna decembrie, după ce s-a ajuns la o înțelegere cu Statele Unite, care au semnat o mărturie falsă de spionaj, deși oficial și public această acuzație a fost respinsă. Se pare că acest compromis este fără precedent în legislația internațională.

J: Anul 1968... În anul acesta Statele Unite trebuiau să își aleagă un nou președinte, nu-i așa?

A: Este foarte posibil, foarte posibil.

J: Dacă să te uiți la sfârșitul lui 1968 și la începutul lui 1969, poți să vezi cine este ales președinte al acestei țări? Este ales în noiembrie, nu-i așa? Și intră în funcție în ianuarie?

A: Nu știu. Nu m-a interesat niciodată politica. Nu îmi place.

În această viață, Anita este foarte interesată de politică și de aceea dorea să aflăm cât mai multe lucruri privitoare la viitoarea alegere.

A: Dar pot să văd președintele din luna decembrie. Este vorba de cel care este în funcție acum, în anul 1968. În curând va prelua atribuțiile un nou președinte, dar nu mai înainte de următorul an. Omul acesta nu îmi place. Înainte a fost altcineva, dar acest om nou este foarte rău, este înconjurat de întuneric.

J: Mă surprinde ce spui. Care este numele său?

A: Omul despre care vorbesc și care deja a intrat în funcție, are un nume care începe cu J (Johnson).

J: El este cel înconjurat de întuneric?

A: Este amestecat în multe lucruri în care nu ar trebui să fie și a făcut multe

fapte rele, care au afectat țara.

J: El va continua să fie președinte și în anul următor?

A: Nu, atunci va fi un alt președinte.

J: Privește în viitor și descrie acest om. Poți să îl vezi pe noul președinte?

Eram foarte tensionată și suspansul mă epuiza.

A: Îl văd.

J: Cum arată?

A: Este înalt și brunet.

J: Are întuneric în jurul lui?

A: Nu, nu are. Dar este slab și confuz. A fost o alegere proastă.

J: Cum îl cheamă?

A: Nixon.

Asta a fost o mare surpriză, pentru că Nixon nu își anunțase candidatura. El nu spusese nimic despre intenția de a candida la funcția de președinte, pe vremea când am făcut această sesiune. Se presupunea că va fi ales Robert Kennedy, care nu va întâmpina o opoziție prea mare. Succesul lui era aproape garantat.

J: Și spui că va fi un război cu Vietnamul sau Indochina? Poți să vezi când va fi sfârșitul acestui război?

A: Sfârșitul se apropie. Deja în anul acela se va vorbi despre încheierea ostilităților, iar poporul va dori ca soldații să se întoarcă la casele lor. Dar luptele din Vietnam vor continua pe tot parcursul anului 1968. Vor încerca să plece de acolo, dar Statele Unite sunt foarte implicate în război, mult mai mult decât se știe. În 1968 vor fi tratative de pace, dar va mai dura mult până vor fi retrase toate trupele, până când soldații se vor putea întoarce la casele

lor. Celălalt conflict a început din cauza unor lucruri mărunte, aş putea spune triviale. Nu este numit război, dar de fapt asta este. Tot anul 1968 stă sub semnul războiului, este un an foarte rău.

J: Acest nou preşedinte nu poate opri războiul?

A: Este un om slab. Ei încearcă să îl împingă de la spate să facă lucrurile corecte, dar el nu are forţa să le facă. Uneori este atât de derutat încât nu mai ştie pe cine să asculte. Va încerca din greu să facă lucruri bune şi are sfătuitori buni, dar nu el trebuia să fie preşedinte. A fost o alegere greşită.

J: Cine trebuia să fie preşedinte?

A: Omul care trebuia să fie ales este total diferit faţă de el, este mai mic şi blond. Acesta ar fi trebuit să fie ales.

J: El a încercat să fie preşedinte şi acest om a câştigat în locul său?

A: A stat prea mult pe gânduri. El ar fi trebuit să fie, dar nu era sigur dacă este pregătit să intre în cursă.

Nu eram siguri dacă vorbea despre Robert Kennedy sau despre Gerald Ford. Acest lucru nu ne era clar.

J: Mai vezi şi alte lucruri importante care se vor petrece şi vor afecta mulţi oameni?

A: Da, văd oameni care fac rău altor oameni. Văd o mulţime de proteste. Vor fi foarte multe proteste în acel an.

J: E vorba de o demonstraţie stradală, de o răscoală mai mare?

A: Cea mai mare răscoală va fi probabil la Chicago.

J: În ce perioadă a anului se întâmplă asta?

A: Este foarte cald... vara... o vară toridă.

J: Este vorba de o răscoală cauzată de negri?

În anii 1960 au fost multe tulburări sociale.

A: Sunt implicați și alți oameni. O parte sunt albi, alții sunt negrii.

J: Albii sunt cei care provoacă demonstrațiile violente?

A: O parte din ei le cauzează.

J: De ce crezi asta? Poți să vezi?

A: Cred că fac asta ca să slăbească țara. Vor să arate cât de puternici pot ei să fie. Sunt oameni foarte egoiști și îi folosesc pe negri în avantajul lor personal, ca să servească propriilor lor interese.

J: Sunt oameni care locuiesc în această țară?

A: O parte din ei. Trăiesc aici de multă vreme și s-au infiltrat în viețile noastre.

J: Și cauzează o mulțime de tulburări?

A: Da, multe tulburări. Nu îmi place anul acesta. Puține lucruri bune se petrec în acest an. Atât de mulți oameni sunt uciși inutil. Anul 1968 va fi dezastruos, multe necazuri, un an foarte rău.

Noi am crezut că vorbea despre tulburările stradale și rasiale de la Chicago, asta ni se părea a fi cea mai evidentă concluzie. În august 1968 ne-am mirat când ne-am uitat la televizor și am văzut o demonstrație pe străzi, în fața Convenției Naționale Democratice din Chicago. Lucrurile s-au inflamat atât de tare, încât câteva mii de gardieni naționali și trupele din Rezerva Federală au fost chemate ca să ajute poliția. Mass media era de părere că unul din factorii care au contribuit la această erupție a violenței a fost și faptul că Chicago trecea prin una din cele mai toride veri pe care le experimentase vreodată. Anita stătea cu noi și se uita la televizor, și când a văzut poliția luptându-se cu manifestanții, a avut un sentiment ciudat.

A: Mă simt ca și cum am mai văzut scenele astea înainte, a spus ea.

Apoi pe măsură ce campania de alegeri înainta și vara trecea, când a venit

toamna lucrurile au devenit foarte ciudate. Aveam un sentiment de parcă punctul culminant s-ar fi dărâmat. Toată încântarea dispăruse, nu mai exista suspans. Deja ştiam cine va câştiga alegerile! După ce votarea s-a terminat şi Nixon stătea pe podium primind felicitările, aveam un sentiment de deja-vu. Văzusem deja asta, experimentasem lucrurile astea în lunile trecute... Anul 1968 a fost un an dificil în multe privinţe. Atunci au avut loc asasinatele lui Martin Luther King şi Robert Kennedy. Am fost întrebaţi de multe ori de ce Anita nu a văzut aceste evenimente şi nu le-a raportat. Poate că le-a văzut atunci când a spus că nu îi place anul acesta şi că foarte puţine lucruri bune se vor petrece în acest an, în care mulţi oameni urmau a fi ucişi în mod inutil – „Anul 1968 va fi un an dezastruos plin de necazuri, un an foarte rău."

Am învăţat ulterior, când am continuat să lucrez cu hipnoza, că în general subiecţii văd mult mai multe lucruri decât relatează. Dacă nu le pui o întrebare directă, este posibil să nu precizeze ce au văzut. De multe ori scenele se derulează prea rapid. Sesiunea a continuat:

J: Spune, în anul 1968 se vorbea în această ţară despre trimiterea cuiva pe lună? Cosmonauţii vor ajunge pe lună?

A: Ei fac o navă care poate merge pe lună, dar încă nu au făcut planuri. Nu vor ajunge oameni acolo, nu încă. În următorul an.

J: În 1969?

A: Da, în următorul an oamenii vor ajunge pe lună.

J: Şi se vor întoarce înapoi?

A: Nu fără o tragedie. Lucrurile sunt foarte întunecate. Nu sunt bune deloc. Va fi o tragedie.

J: Această ţară este cea care va trimite oameni în spaţiul cosmic?

A: Vom merge acolo, dar nu în 1968. Va fi în 1969. Atunci vom trimite oameni pe lună.

J: Şi o parte din ei vor reveni acasă?

A: Nu știu câți vor merge și nu știu câți vor reveni. Dar conducătorul navei va fi ucis. Va muri.

Așa cum știm acum, noi am aterizat pe lună în prima expediție cu un echipaj uman în anul 1969. Am stat în fața televizorului și am privit cu mare emoție cum încă o predicție se adeverea. Dar despre ce tragedie vorbea Anita? Singura tragedie cunoscută de noi se referă la nava „Apollo” care a ars la sol, iar în acest accident a pierit întregul echipaj. Apoi mai știm despre cosmonauții ruși, care au murit încercând să ajungă pe lună. Oare mai sunt și alte decese ale unor astronauți, pe care guvernul nu le-a făcut publice niciodată?

J: Deci vor ateriza în curând pe lună. Crezi că sunt oameni care au înscris în destinul lor că vor ajunge pe lună?

A: Nu, dar nu se va întâmpla nimic rău altcuiva, ci numai lor. Ei nu trebuiau să facă asta. Și nici nu vor reuși să facă ceea ce credeau ei că trebuie să facă. Ei vor să instaleze niște platforme spațiale. Vor să controleze lumea. Dar mult timp de acum încolo nu se va întâmpla așa ceva. Într-o zi îndepărtată din viitor, vor fi instalate astfel de lucruri în spațiul cosmic. Ei cred acum că pot să cucerească orice doar ajungând acolo, dar mai au încă mult, foarte mult, de învățat. Sunt multe lucruri pe care ei nu le știu, și nu vor reuși niciodată să facă ce vor.

J: Ei fac planuri să cucerească alte lumi?

A: Vor să exploreze. În spațiul cosmic există tot felul de lucruri interesante. (Zâmbește ca și cum ar cunoaște un secret.) O da, dar nu este ce crezi tu.

J: Ce sunt aceste lucruri aflate în spațiul cosmic? La ce te referi?

A: Sunt multe alte planete, fiecare având viață. Dar nu este ceea ce se așteaptă ei să găsească.

J: Ei se așteaptă să găsească viață în formă umană, așa cum sunt ei?

A: Nu numaidecât. Dar ei se așteaptă să poată să comunice imediat. Dar nu vor putea, cel puțin nu imediat. Poate după mult timp de acum încolo, sau

niciodată. Nu, nu îi văd făcând asta așa cum cred ei, așa cum gândesc ei că ar putea.

J: Ei au diverse lucruri despre care s-a raportat în țară că au fost văzute. Se spune că s-au observat multe lucruri cum ar fi: nave spațiale, farfurii zburătoare și sfere de foc. Se spune că ele vin din altă lume, de pe alte planete. Vezi astfel de lucruri?

A: (Zâmbind) Sigur că da.

J: Ce sunt toate astea?

A: Vehicule spațiale, în care călătoresc ei.

J: Adică cine este în ele?

A: Depinde la care navă te referi. Au fost văzute diverse lucruri și s-a crezut că sunt farfurii zburătoare. Au fost denimte „obiecte zburătoare neidentificate”. Dar ele nu sunt altceva decât spirite. Uneori mai sunt și nave de pe alte planete. Le este foarte frică de aceste lucruri. Dacă descoperă ceva, nu spun populației ce au descoperit. Sunt foarte speriați de ceea ce ar putea să fie, din cauza faptului că nu funcționează comunicarea.

J: Vrei să spui că acestea sunt nave spațiale venite de pe alte planete?

A: Unele din ele, da.

J: Și au în interior oameni așa cum suntem noi?

A: Ei ar putea să arate ca oamenii dacă ar vrea, dar cei pe care i-am văzut eu în acest an și în ultimii ani, sunt o formă de viață care poate avea diferite corpuri. Au un mod de asamblare care îi face să arate diferit. Dar pot să arate și ca oamenii.

J: Știi de pe ce planetă vin ei?

A: Nu îi știu numele. Mi s-a spus, dar nu îmi amintesc. Nu sunt din sistemul nostru solar. Sunt din cel mai apropiat sistem, față de al nostru.

J: Cel mai apropiat sistem solar față de sistemul nostru?

A: Da, şi au venit aici pentru că sunt foarte curioşi. Sunt într-o etapă de dezvoltare diferită de a noastră. Ei observă Pământul cu problemele lui, dar intervin foarte rar. Doar observă şi învaţă. Au o curiozitate foarte mare.

J: Crezi că vor veni pe Pământ şi vor încerca să trăiască aici?

A: Nu, nu este aşa cum crezi. Ei sunt aici de multă vreme.

J: Sunt aici de multă vreme?

A: Da, ei au venit şi au plecat. Pot să arate ca oamenii de pe Pământ. Iar oamenii nu ştiu asta şi nu îi recunosc atunci când îi văd. Nu fac rău nimănui şi nu rănesc pe nimeni, doar observă. Uneori vin şi trăiesc aici o vreme, aşa haotic şi agitat cum este traiul aici... De aceea nu le place aici. Apoi se întorc acasă.

J: Au încercat să îi ajute pe oameni?

A: Nu, intervin foarte rar.

J: Doar observă ceea ce se întâmplă? Sunt curioşi?

A: Da. Au trecut şi ei printr-o etapă de evoluţie foarte asemănătoare cu a noastră, acum câteva mii de ani.

Toate acestea erau informaţii uimitoare, mai ales că pe vremea aceea se scrisese puţin despre fenomenul OZN şi despre extratereştri.

CAPITOLUL 13

Kennedy și Scorpionul

Sesiunile noastre deveniseră de acum atât de rutinate, încât am început să fim mai inventivi. Cercetasem cinci vieţi ale Anitei cât de amănunţit am putut şi căutam acum experienţe noi şi diferite. Următorul experiment face parte din ultima sesiune pe care am făcut-o.

Anita îşi arătase deja abilitatea de a privi în viitor şi de a vedea evenimente specifice. Prieteni de ai noştri cu care ne-am sfătuit, ne-au dat ideea să alegem un eveniment important şi să o punem să meargă la data respectivă pentru a descrie întâmplarea aşa cum o vedea ea că se întâmplă. M-am gândit că ar merita să încercăm.

Cel mai mult ni s-a sugerat să explorăm asasinarea preşedintelui John Fitzgerald Kennedy, din cauza misterului care înconjoară acest eveniment. Sesiunea acesta s-au petrecut în 1968, la cinci ani după asasinarea lui Kennedy în 1963. Comisia Warren îşi terminase investigaţiile şi ajunsese la concluzia că asasinul Lee Oswald acţionase de unul singur. Deşi au existat speculaţii privitoare la alte posibilităţi, descoperirile comisiei Warren au fost în general acceptate. Abia în anii care au urmat au apărut şi alte teorii care au fost luate în considerare.

Rezultatele experimentului din 1968 au fost uimitoare şi după standardele de astăzi, ele sunt credibile. Datorită naturii experimentului, mai mulţi oameni au dorit să fie prezenţi la această sesiune. Erau prieteni comuni care urmăriseră celelalte sesiuni şi puteai avea încredere în ei că vor proteja identitatea Anitei, care dorea să rămână anonimă. Deşi am discutat despre subiectul experimentului, nu i-am spus Anitei exact ce vroiam să facem. Am sperat că astfel totul va fi mai credibil. Vom lăsa cititorii să decidă dacă ea s-a

uitat la evenimentul propriu zis şi a văzut adevărul. Nimeni nu va şti asta cu certitudine.

J: June, ai capacitatea de a privi înainte în timp, ca să vezi lucrurile care se vor întâmpla?

A: Aş putea să îţi spun foarte multe lucruri despre Al, doar uitându-mă la el.

J: Ai auzit de Dallas, Texas?

A: Înainte, vrei să spui?

J: Da, sau acum. Ai auzit vreodată de Dallas, Texas?

A: Nu.

J: Este un oraş mare în Texas. Ai auzit de Texas, nu-i aşa? Este un stat mare, în partea de sud a Americii.

A: Am auzit de Texas, da... cowboy.

J: Vreau să te concentrezi şi să priveşti înainte în anul 1963, luna noiembrie, la Dallas, Texas. Se întâmplă ceva acolo. Poţi să vezi?

A: E un oraş mare, mai mare decât Chicago, foarte mare. Are aproape jumătate de milion sau un milion de oameni. Este cu adevărat foarte mare.

J: Ziua asta din noiembrie este... (El încerca să îşi amintească la ce dată a avut loc evenimentul.) Este o zi foarte caldă, nu-i aşa? Este în ultima parte a lunii noiembrie, cam pe 22 sau pe 23...

A: Vremea este foarte diferită faţă de o zi obişnuită de noiembrie. Este o zi foarte caldă.

J: Este un om... într-o maşină... care conduce pe o stradă...

A:Da, este o paradă.

J: O paradă?

A: Arată ca o paradă.

J: Este un om care stă într-o mașină cu un alt om și cu două femei?

A: O mașină deschisă, da.

J: El este președintele țării.

A: (Surprinsă) Da, arată bine. Este cu o femeie frumoasă.

J: Poți să vezi dacă se va întâmpla ceva?

A: (Surprinsă) El va fi ucis.

J: Da? Când?

A: Cred că în ziua asta. Ei vorbesc despre asta. Are să fie prins într-o încrucișare de gloanțe.

La această remarcă cei din cameră s-au uitat unii la ceilalți, uimiți.
Încrucișare de gloanțe? Această idee nu mai fusese sugerată pe vremea aceea.

J: (Surprins) O încrucișare de gloanțe?

A: Da, el este lovit din față și din spate.

J: Poți să vezi cine trage? Cine este cel care l-a împușcat?

A: Sunt doi oameni. Este un om în spatele acelui gard.

J: Poți să spui cine este?

A: Nu îi știu numele. Arată diferit. Este din America de Sud. Are tenul închis la culoare.

J: Pare a fi un străin?

A: Da, vorbește spaniola. Nu vorbește engleza foarte bine.

J: Și spui că este în spatele unui gard?

A: Da, stătea pe o mașină și a tras.

J: Cu ce a tras?

A: (Indignată) A tras cu arma.

J: Vreau să spun, cu ce fel de armă a tras?

A: Are un butoiaș lung și seamănă cu o carabină. Dar nu este.

J: Arma are un butoi mai scurt decât o carabină?

A: Da, este mai scurt decât o carabină.

J: Și spui că stă în spatele unui gard?

A: Da, este un gard de scânduri, înalt.

J: Și cât de departe de mașina prezidențială se află acest gard?

A: Nu e departe. Nu văd distanța, dar nu este departe. Celălalt bărbat care a tras este mult mai departe. Este sus, în clădirea aceea.

J: Este într-o clădire? Poți să îmi spui numele clădirii? Poți să citești numele ei?Are un nume scris?

A: Da, cred că văd un nume. Această clădire este un depozit și îi spune... (Vorbește încet ca și cum ar silabisi) Depozit de cărți.

J: Depozit de cărți?

A: Clădirea este veche și plină de cărți și de rechizite școlare, dar sunt mai mult cărți școlare.

J: Poți să îl vezi pe bărbatul acela?

A: Îl văd, dar nu îmi place. Este slab, are mult păr, ochii sunt ciudați și are o

faţă rotundă. Omul acesta este nebun, bolnav mintal. Are mintea smintită. Este vrednic de milă. El a făcut multe lucruri rele, dar este convins că a avut dreptate. Chiar şi acum, crede că a făcut ceva minunat şi oamenii îl vor lăuda pentru asta.

J: Aşa crede? Poţi să-mi spui ce a mai făcut înainte?

A: Este confuz. El are multe probleme cu nevasta lui. Ea vrea să îl părăsească, iar el este supărat. A încercat să fie bun cu ea, dar ea vrea mult mai mult decât poate el să îi ofere. A înţeles asta acum.

J: Omul ăsta crede că va fi lăudat pentru ceea ce a făcut?

A: Oamenii cu care lucrează el vor face asta.

J: El lucrează cu nişte oameni? Poţi să îi vezi?

A: Vag. Nu este apropiatul lor. A încercat să intre în grupul lor şi ei l-au ales de îndată, din cauză că are mintea smintită. L-au însărcinat să facă asta, ca să devină ţap ispăşitor.

J: Dacă el este cel care apasă pe trăgaci, de ce mai este acolo şi celălalt om, care trage din maşina de după gard?

A: Nu vor să rişte. Trebuie să fie siguri. Ei îşi doresc foarte mult să îl omoare pe preşedinte, nu pot risca să scape.

J: Cine sunt ei?

A: Ce vrei să spui?

J: Poţi să îi descrii pe cei care i-au convins pe cei doi să tragă în preşedinte?

A: Vrei să spui cum arată ei, sau să vorbesc despre organizaţia lor?

J: Despre organizaţia lor. Şi numele, dacă poţi să le vezi?

A: Nu sunt sigură de nume, pentru că el nu a avut contacte apropiate cu ei şi este greu de spus... Dar sunt comunişti.

J: Asta este organizaţia lor?

A: Da, ei fac parte din Partidul Comunist.

J: Şi spui că bărbatul acesta, din clădirea în care se află depozitul de cărţi, este sacrificat? Ca un ţap ispăşitor?

A: Ei ştiu că el nu poate scăpa din această situaţie. Nu poate ieşi din clădire fără să fie văzut. Se va vedea deflagraţia armei din clădire. Ei ştiu că va fi prins, dar l-au convins că va scăpa. El este o persoană foarte egoistă şi i-a crezut atunci când i-au spus că poate să facă asta. Va fi prins şi ei ştiu asta, dar sunt de părere că este mai bine să îl sacrifice, decât să nu se facă treaba. El nu înseamnă nimic pentru ei.

J: Şi nu i s-au spus multe lucruri despre organizaţie?

A: Ştie foarte puţin despre ea.

J: Spui că nu era foarte apropiat de organizaţie?

A:Nu în ţara asta. El a fost contactat şi a încercat şi el să îi contacteze.

J: A contactat această organizaţie în alt loc decât în această ţară?

A: Da, în ţara lor, adică în Rusia. El ştia despre grupul acesta.

J: Ok. Acum în ziua despre care vorbim, vreau să te uiţi şi să îmi spui unde sunt eu în această zi. Nu sunt la Dallas.

Acesta era un test pe care l-a inventat Johnny după inspiraţia momentului, ca să vadă cu câtă acurateţe puteam obţine informaţii de la Anita. Ea nu avea de unde să ştie că el se afla la bordul unui portavion (USS Midway) care se apropia de Hawaii în momentul asasinatului. Portavionul a ancorat în ziua următoare la Pearl Harbor.

J: Poţi să vezi unde mă aflu?

A: Încerc, dar nu pot să văd.

J: Nu mă zăreşti nicăieri?

A: Nu. Tu nu eşti în apropierea acelui loc.

J: Nu, eu sunt în altă parte. Trebuie să scanezi peste tot.

A: (Pauză) Nu pot să văd. Îmi pare rău.

J: Ok. June, voi număra până la 5 şi mergem înainte până în anul 1968.

A dus-o pe Anita înainte, până la data prezentă. Când Anita s-a trezit, primul lucru pe care l-a spus a fost că se simţea confuză. Când a fost întrebată de ce se simțea astfel, ea a răspuns:

A: Pentru că mi-ai pus o întrebare la care nu am ştiut să răspund. Nu este aşa?

Johnny i-a spus că a întrebat-o unde se afla el la o anumită dată. Ea a spus că a vizualizat toată suprafaţa continentală a Statelor Unite, întinsă în faţa ei ca o hartă pentru copii, putea să vadă contururile ei şi apa cum îi spăla malurile, şi centrul plin cu mii de oameni ca nişte furnici minuscule. A scanat în sus şi în jos coasta, s-a uitat la fiecare faţă, apoi a spus:

- Nu te-am putut găsi. Nu ştiu unde ai fost. Pun pariu cu viaţa mea că nu erai în Statele Unite. Sunt sigură de asta.

Aşa încât ceea ce a părut un eşec al testului, nu a fost de fapt un eşec. Ea nu a căutat destul de departe.

În perioada în care ţineam noi sesiunile, submarinul nuclear Scorpionul dispăruse fără urmă în oceanul Atlantic, în luna mai a anului 1968. S-au făcut multe speculaţii cu privire la ce i s-a întâmplat. Ne-am gândit că ar fi interesant de văzut dacă Anita poate descoperi ceva în legătură cu asta.

J: June, dacă tot te uiţi la anul 1968, priveşte în luna mai pe la mijlocul lunii. Priveşte spre răsărit, la oceanul cel mare.

A: Da. Văd apa.

J: Undeva pe coasta de răsărit există o navă care se poate scufunda şi poate

călători sub apă. Se numește submarin. Acest submarin a călătorit spre altă țară străbătând oceanul, și se află pe drumul de întoarcere acasă, dinspre acea țară. Îl poți vedea? Este o navă mare care intră sub apă. Trebuie să aibă aproape o sută de marinari la bord.

A: Unul din ei este nebun. Știai asta?

J: Unul din oamenii de pe navă?

A: Da.

J: Poți să vezi numele navei, așa cum este scris pe ea?

A: Nu, văd numere.

J: Ce numere?

A: Este greu de văzut. Nu vreau să intru în apă. Dar acel om este nebun. Face ceva care strică nava. Toată lumea de pe navă va muri. Știai asta?

J: Nu.

A: Se vor sufoca.

J: Din cauza omului acela?

A: Da. El este o persoană ciudată. Înnebunește și se duce într-o cameră unde nu ar trebui să fie. Și când celălalt bărbat vorbește cu el, strică butoanele de control. Iar nava începe să se scufunde, mai adânc și mai adânc. Nu mai poate fi scoasă din această cădere liberă.

J: Este în apă și coboară în jos?

A: Da, ajunge până la fundul apei, iar ei știu că nu se mai poate ridica.

J: Nu se mai pot ridica de la fundul apei?

A: Nu. A făcut ceva și a stricat butoanele de control. Apoi când a ajuns la fundul apei, nava s-a stricat iremediabil.

J: Cum arată acest bărbat care a înnebunit și a făcut asta?

A: Este un bărbat înalt, cu părul roșu.

J: Poți să îi vezi numele scris pe salopetă?

A: Nu are nici un nume scris pe salopetă. Poartă doar o cămașă kaki.

Am presupus că acest om era un ofițer sau un ofițer adjunct, pentru că ei sunt singurii marinari care poartă kaki. Marinarii obișnuiți poartă tricouri și au numele scris pe ele.

Când s-a trezit Anita, am discutat despre această viziune. Încă mai putea să vizualizeze o parte din ea și avea sentimentul clar că acel om nu era un ofițer. Avea sentimentul puternic că acest om era un șef sau un șef adjunct, mai curând un șef.

J: Ceilalți oameni de la bord nu ar trebui să fie capabili să repare stricăciunile?

A: Ei nu pot să facă asta pentru că s-au defectat butoanele de control, iar când submarinul s-a lovit de fundul apei, s-au stricat și mai tare. Nu pot să o repare, nava are să rămână acolo.

J: Poți să vezi unde se află acum?

A: Văd doar apă în jurul ei. Este foarte departe de țărm.

J: Dar ei nu pot comunica cu oamenii din exterior?

A: Nu, nu pot. Au încercat multă vreme, au tot încercat să repare nava, dar li se termină energia. Și oricum au pierdut controlul navei. Nu se va găsi nimic din această navă, până când presiunea apei o va sfărâma în bucăți.

J: Și va găsi cineva bucăți din navă?

A: Nu în anul acesta, 1968.

J: Va fi găsită mai târziu?

A: Mult mai târziu. Când se vor identifica bucăți din ea. (Pauză) Este foarte trist.

J: Și oamenii nu pot să iasă și să înoate până la suprafața apei?

A: Nu, adâncimea apei este prea mare. Din cauza asta nu au cum să iasă.

J: Trebuie să stea în navă?

A: Dacă ies din navă, vor muri pe loc. Este un submarin ciudat. Nu am mai văzut așa ceva înainte. Este foarte bine construit, nu-i așa?

J: Da, presupun că da.

A: Așa ceva nu s-ar fi întâmplat niciodată, dacă nu ar fi fost acel om. Este mare păcat că a fost posibil așa ceva. Persoane mai mari în grad decât el au dorit ca el să fie eliminat de pe navă, dar nu au terminat scriptologia, așa încât el a rămas să mai facă această ultimă călătorie.

J: Vrei să spui că cineva a dorit ca el să fie exclus din echipaj, înainte de această călătorie?

A: Da. El deja dădea semne de comportament ciudat, atunci când se afla sub stres.

J: Și oamenii aceia mai trăiau încă, atunci când submarinul a ajuns pe fundul apei? Adică submarinul nu s-a rupt imediat, nu?

Deoarece nimeni nu știa ce s-a întâmplat cu submarinul, Johnny se gândea că poate mai exista o șansă ca acei oamenii să mai rămână în viață un timp și atunci ar fi putut fi salvați.

A: Ei își pierd oxigenul și nu pot... Ar trebui să aibă abilitatea de a produce alt oxigen. Ei au nevoie de aer. Întreaga navă pierde oxigenul și energia care o activează, puțin câte puțin. În 48 de ore de la momentul când nava a atins fundul apei, vor fi cu toții morți.

J: Și asta s-a întâmplat pentru că acel om a umblat la butoanele de control ale navei?

A: Da. El dorea să se sinucidă. Vroia asta atât de mult, încât i-a omorât pe toţi ceilalţi odată cu el.

J: De ce dorea să facă asta? Poţi să spui?

A: Era foarte tulburat. Cred că avea şi probleme financiare, e din cauza asta. Era foarte tulburat. Soţia lui îl îngrijora. Dorea să iasă din toate astea.

J: Poţi să vezi şi alţi oameni de pe navă? Cred că sunt ocupaţi să repare problema, nu-i aşa?

A: Da, o parte din ei încearcă să remedieze situaţia, în timp ce alţii s-au dat deja bătuţi. Au avut o cădere nervoasă şi cred că nu vor mai ieşi niciodată de acolo.

J: Unii dintre aceşti oameni au cămăşi cu numele lor scrise pe piept?

Speram să obţinem măcar un nume pe care să îl verificăm pe lista celor aflaţi la bord. Deodată Anita părea că se înfierbântă şi se simte incomod. A început să transpire.

A: E foarte cald acolo. E foarte cald înăuntru.

J: Ai coborât în navă?

A: M-am uitat în interiorul ei.

J: Poţi să vezi numele de pe cămăşile oamenilor? Poţi să îmi spui numele celor de acolo?

A: Oamenii au doar nişte pantaloni scurţi, o parte din ei. Nu văd nume. E foarte cald acolo. Nu ştiu nici un nume.

Eram dezamăgiţi că nu reuşea să vadă numele, ca să le putem verifica. În acel moment nimeni nu ştia care a fost soarta submarinului. Trebuia să aşteptăm şi noi ca toată lumea, până când va fi localizat submarinul şi vom putea afla ce s-a întâmplat. Misterul a durat câteva luni. Au existat chiar speculaţii că submarinul a fost scufundat de o navă rusească. În final, marina a localizat cu ajutorul sonarului un obiect care ar fi putut să fie submarinul dispărut. Pentru

că se afla la o adâncime atât de mare încât nu puteau să coboare oameni, au trimis acolo camere video operate de la suprafață, pentru a încerca să identifice epava. Următorul articol a apărut în revista Corpus Cristi din Texas, într-o zi de vineri, 3 ianuarie 1969:

Cauza pierderii submarinului Scorpionul a fost probabil una internă

Fotografiile submarine făcute de experţi de la Washington cu submarinul nuclear american Scorpionul, care s-a scufundat lângă insulele Azore în luna mai cu 99 de oameni la bord, au convins experţii din marină că problema care a dus la tragicul accident a fost una internă. Pentagonul şi surse din Congres au arătat joi că, citez: Dacă Scorpionul ar fi fost lovit de o torpilă sau dacă şi-ar fi lovit cala de o altă navă la suprafaţă, acest lucru ar fi lăsat urme vizibile. Dar cercetările demonstrează că problemele au apărut în interiorul navei şi acest lucru a făcut-o să se scufunde la o adâncime atât de mare".

A fost convocat un tribunal special care să facă cercetări, să adune mărturii şi probe în Norfolk, în luna iunie, tribunal care acum şi-a încetat activitatea. Recomandările acestui tribunal sunt acum trecute în revistă la Cartierul General al Flotei Marinei din Atlantic cu sediul la Norfolk, şi vor fi înaintate către administratorul Thomas H. Moorer, şeful operaţiunilor navale, în următoarele zile. Se aşteaptă un anunţ public la sfârşitul lunii. Surse la curent cu descoperirile tribunalului spun că nu a fost identificată cauza exactă a pierderii submarinului, dar cauzele posibile ale accidentului au fost reduse la patru, care sunt:

(1) Funcţionarea eronată a butoanelor de control – Dacă submarinul, care se întorcea în Statele Unite după o călătorie în Mediterana, mergea cu viteză mare şi la adâncime, atunci mecanismul de scufundare s-a putut bloca brusc în poziţia de scufundare, ceea ce a condus la faptul că nu s-au mai putut face corecţii de natură mecanică a rutei. Experţii spun că dacă nava s-ar fi aflat la o adâncime mai mică de 200 de picioare, o astfel de defecţiune ar fi putut

fi corectată. „Echipajul submarinelor este antrenat și știe ce are de făcut într-o astfel de împrejurare”, a spus un ofițer, dar dacă nava coboară foarte repede, submarinul este construit pentru a se scufunda, la urma urmei.

(2) O altă cauză se referă la inundarea calei prin scurgeri mici. Experţi de la Norfolk au spus că Scorpionul avea crăpături mărunte în cală şi în locaşul elicilor. Cu cât submarinul a coborât mai în adâncime, cu atât a crescut presiunea apei pe aceste crăpături, ceea ce a putut cauza o spărtură bruscă şi pătrunderea apei în interiorul navei. Nava urma să intre într-o revizie, dar s-a considerat că putea călători în siguranţă până la o anumită adâncime clasificată (adică permisă).

(3) O altă cauză poate fi o torpilă care a funcţionat greşit în interiorul submarinului. Uneori torpilele se pot activa accidental. Într-un astfel de caz submarinele ori scot torpila din tubul de lansare şi o dezarmează, ori pur şi simplu o proiectează în afară şi o lasă să explodeze în exterior. Dacă a fost o torpilă construită să se ataşeze la cala altei nave, există o procedură clasificată care are o măsură de siguranţă, astfel încât torpila să nu se poată întoarce împotriva navei care a lansat-o. Fotografiile luate de către nava de cercetare Mizar nu arată că ar fi avut loc o explozie în exteriorul Scorpionului. Acest lucru tinde să elimine teoria conform căreia nava a fost lovită de propria ei torpilă, dar nu este eliminată posibilitatea ca o torpilă care a funcționat greșit să fi explodat totuşi în interiorul navei.

(4) O altă cauză ar fi panica. „În cazul în care au apărut oricare din problemele menţionate mai sus, este posibil ca unul sau mai mulţi membri ai echipajului să se fi panicat şi să înceapă să apese greşit pe butoane. Dar este cunoscut faptul că acest echipaj era foarte bine antrenat şi stabil psihic”, spune una din surse.

În concluzie, nu mai avem multe de adăugat. Dacă Marina Statelor Unite nu a putut ajunge la o concluzie definitivă, cine ar putea? Ne întrebăm doar dacă Anita a văzut cu adevărat ceea ce s-a petrecut la bordul submarinului...

CAPITOLUL 14

Cortina coboară

Iată că experimentul care a început ca o joacă s-a extins pe parcursul a mai multe luni, deschizând multe orizonturi noi. Am făcut cunoştinţă cu cinci personalităţi fascinante ale Anitei, pe care altfel nu le-am fi întâlnit şi am intrat într-o aventură pe care nu am fi crezut-o posibilă. În doar câteva luni care au trecut repede, atitudinile şi modul de a gândi al mai multor oameni s-au schimbat pentru totdeauna. Credem în mod sincer că a fost o schimbare în bine.

Deşi Anita încă mai dorea să rămână anonimă, în lunile acelea au venit în casa noastră mulţi prieteni, pentru a asculta cel mai recent episod din povestea care continua. Mulţi din aceşti oameni nu o cunoşteau şi ea a dorit ca lucrurile să rămână astfel. Ei s-au mirat când au ascultat înregistrarea de pe ultima bandă şi nu le venea să creadă ce aud, iar mai târziu au comentat. Eram expuşi cu toţii pentru prima dată, la un mod complet nou de a gândi. Eram bombardaţi de idei noi şi concepte care nu se asemănau cu lucrurile pe care le cunoscusem înainte. Unii au fost uimiţi şi aruncaţi în confuzie atunci când structurile lor de credinţă au fost atacate şi lărgite, iar în sesiunile care au urmat ei nu au mai găsit explicaţii pentru lucrurile pe care le auzeau.

Cu toţii ne-au oferit sugestii privind experimentele noi pe care le-am putea încerca şi căile noi pe care le-am putea explora. Posibilităţile păreau nesfârşite. Ne-am gândit să privim în viitor şi să vedem evoluţia evenimentelor. Anita se descurcase atât de bine privind înapoi şi cercetând dispariţia submarinului Scorpion sau asasinarea preşedintelui Kennedy, încât ne-am gândit că ar fi posibil să se uite şi la alte evenimente istorice şi să vadă ce s-a întâmplat cu adevărat. De exemplu moartea lui Adolf Hitler în

buncărul de la Berlin era una din posibilităţi. Ne-au fost sugerate şi alte posibilităţi antrenante şi provocatoare. Ne aflam în pragul întregii cunoaşteri şi imaginaţia noastră era singurul lucru care ne limita. Atunci ce s-a întâmplat? De ce s-a terminat brusc acest experiment? De ce au rămas benzile cu înregistrări pe un raft, unde au adunat praf timp de 11 ani?

Totul s-a terminat deodată într-o noapte întunecată din septembrie 1968. Multe coincidenţe (dacă există aşa ceva) au conlucrat în acea noapte ca să aducă totul la un punct culminant exploziv, care ne-a schimbat cursul vieţii pentru totdeauna.

Johnny fusese la un joc de bowling cu echipa sa în oraş şi se întorcea la muncă, la baza militară. Maşinăriile de la bowling se comportaseră ciudat în seara aceea şi el a plecat mai târziu decât de obicei. (Coincidenţă?) Tot atunci, un ofiţer din marină care consumase toată ziua alcool la „O” (aşa se numea clubul ofiţerilor de la baza militară), s-a hotărât să plece spre casă. În multe alte ocazii, acest om mai avusese necazuri din cauza băuturii. Mai târziu a spus că nici măcar nu îşi amintea ce s-a întâmplat în acea noapte.

Traficul era aglomerat şi se formase o coadă lungă de maşini care plecau de la baza militară spre oraş. Ofiţerul s-a hotărât să treacă pe lângă tot şirul de maşini şi să le depăşească, şi astfel Johnny s-a trezit în plină curbă, faţă în faţă cu o pereche de faruri orbitoare, fără nici o posibilitate de a scăpa. A urmat un impact teribil în urma căruia Johnny a fost strivit, iar trupul său a fost amestecat cu resturile de metal ale dubiţei sale Volkswagen.

Întreaga forţă a izbiturii a fost direcţionată către picioarele sale şi artera principală de la gleznă i-a fost retezată. De asemenea a suferit trei lovituri zdravene la cap. Printr-o coincidenţă (?!) în spatele lui se afla într-o maşină un medic militar, care a ajuns imediat la locul accidentului. Intervenţia sa rapidă l-a împiedicat pe Johnny să sângereze până la moarte. Au urmat 45 de minute de agonie de nedescris, în timp ce echipele de salvare încercau cu disperare să îl scoată din maşină. Doctorul aflat la locul accidentului s-a gândit că trebuia să îi amputeze picioarele chiar acolo, pentru a-l putea scoate din maşina distrusă. Dar a ezitat pentru că îi era teamă că şocul l-ar putea ucide. Johnny a rămas conştient în ciuda medicamentelor administrate, iar morfina nu părea să aibă efect.

Apoi echipajul de pompieri voluntari s-a hotărât să încerce o altă metodă. Dacă nici aceasta nu funcţiona, amputarea rămânea singura alternativă. Au prins unul din camioanele lor de partea din faţă a dubiţei şi au ataşat o a doua maşină la partea din spate a ei, încercând să desfacă metalul strâns ca un acordeon. Operaţiunea a avut succes şi Johnny a fost extras dintre fiare şi pus imediat într-un elicopter care aştepta alături, pornind spre spitalul maritim Corpus-Cristi, aflat la 70 mile depărtare.

Zburau cu o viteză nebunească pentru a ajunge cât mai repede la spital, dar în timpul zborului el şi-a pierdut aproape tot sângele din corp şi inima i s-a oprit de trei ori. Sângele lui avea o grupă foarte rară – A negativ, iar singurul sânge disponibil era O, adică donator universal. Echipa de salvare a presupus că în acel moment oricum nu mai conta acest lucru, era absolut necesar să-i pună sânge în corp. Dar doctorul a ajuns la disperare pentru că nu reuşea să introducă acul în venele lui Johnny. Atunci încă o dată (coincidenţă?) s-a întâmplat ca la bordul elicopterului să se afle un medic militar, care tocmai revenise din Vietnam. Acesta a întrebat dacă poate încerca o procedură pe care o folosise în război. A făcut o incizie directă în artera femurală şi a introdus acolo acul. Mai târziu a fost lăudat pentru intervenţia sa salvatoare din acea noapte.

Elicopterul a aterizat pe peluza de la spital, iar Johnny a fost transportat de urgenţă în sala de operaţie, unde cinci doctori au început să lucreze asupra sa. Faţa îi era sfâşiată, suferise trei lovituri la cap şi pierduse tot sângele din corp. Picioarele îi erau strivite precum sticla de la un geam spart. Doctorii au făcut doar o intervenţie de urgenţă. Erau siguri că nu va supravieţui până dimineaţa.

Doctorul de la baza militară se întorsese cu elicopterul înainte ca eu să fiu anunţată, aşa că mi s-a trimis o ambulanţă care să mă ducă la spitalul Corpus-Cristi. Doctorul a fost sincer şi de asemenea blând, şi m-a avertizat că s-ar putea să ajung prea târziu la spital. M-a avertizat că este posibil ca Johnny să fie deja mort, atunci când eu voi ajunge acolo. Şi chiar dacă va trăi, pierduse atât de mult sânge atât de multă vreme şi avea şi trei lovituri la cap, încât suferise cu siguranţă un traumatism cranio-cerebral, astfel încât exista pericolul ca el să devină o legumă. Ambele picioare vor trebui cu siguranţă amputate. Existau deja prea mulţi factori împotriva sa.

Doar cineva care a trecut printr-o astfel de experienţă ar putea să înţeleagă emoţiile pe care le simţeam. Este vorba despre un om pe care eu l-am iubit timp de douăzeci de ani. El suferea teribil, iar eu nu puteam face nimic pentru a-l ajuta. Totul îmi părea un vis ireal în timp ce goneam cu ambulanţa spre spitalul situat la 70 de mile depărtare. Şoferul şi medicul militar au fost buni

şi plini de înţelegere cu mine, dar nu aveau cum să ştie ce se petrecea în mintea mea. În adâncul meu, ştiam că Johnny nu va muri. Nu mi-am permis nici o clipă să mă gândesc că el ar fi putut muri. Presupun că acest lucru poate fi interpretat ca o tipică negare a realităţii atunci când te confrunţi cu o tragedie, dar eu ştiam ceva ce ei nu ştiau, şi am îmbrăţişat această credinţă cu toată forţa mea.

Într-una din înregistrări, o rugasem pe Anita să privească în viitor şi să ne spună ce vom face într-un viitor îndepărtat:

A: Vă văd într-un stat din Sud. Se schimbă anotimpurile, dar iernile nu sunt atât de aspre ca în nord. Este un loc foarte frumos. Nu este o fermă, dar aveţi teren agricol în jur. (Îi vorbea lui Johnny) Te văd având o viaţă foarte lungă. Te văd foarte bătrân. Ai în jurul tău strănepoţi. (Fiica noastră cea mai mare avea doar 15 ani în momentul accidentului.) Te văd înconjurat de bunătate. Înveţi lecţiile vieţii tale. Din acest motiv vei trăi multă vreme. Vei realiza multe lucruri în această viaţă. Vei ajuta foarte mulţi oameni.

Ceea ce am înţeles noi în timpul lunilor cât am lucrat la experimentul hipnotic, a lăsat o amprentă de durată. Ştiam în inimile noastre că ceea ce a povestit Anita în transă era adevărat. Credeam în asta. Iar dacă noi credeam că asta este adevărat, trebuia să credem totul. Aşa încât eu eram sigură că el nu va muri, pentru că Anita l-a vizualizat viu într-un viitor îndepărtat. M-am prins cu toate puterile de secretul meu şi am căpătat puteri de care nu fusesem conştientă până atunci, care îmi dădeau speranţă.

Când am ajuns la spital, am fost condusă în sala de aşteptare. Nu voi uita imaginea celor cinci doctori, atunci când am intrat în cameră. Fiecare îmi vorbea despre lucruri diferite care l-ar fi putut ucide pe Johnny în timpul nopţii. Rănile erau prea mari, se pierduse prea mult sânge, şocul fusese prea mare, numeroasele fracturi ale picioarelor eliberaseră fragmente de os, de măduvă, cheaguri de sânge şi grăsime în sistemul lui circulator. Nimeni nu mai supravieţuise într-o astfel de stare. Ştiu că doctorii încercau să mă pregătească pentru deznodământul cel mai rău, şi probabil li s-a părut ciudată lipsa mea de emoţie. Dar eu îmi îmbrăţişam adânc în mine secretul numai de mine ştiut. Eu ştiam lucruri pe care ei nu aveau de unde să le ştie, aşa încât le-am spus:

- Îmi pare rău dar greșiți, el nu va muri. Voi nu îl cunoașteți. Dacă există o modalitate de a supraviețui, el o va găsi.

Doctorii au tăcut câteva clipe, apoi unul dintre ei a spus:

- Dacă el are acest fel de personalitate, cu siguranță are șanse de supraviețuire.

Când l-am văzut pe Johnny la secția de reanimare, era aproape de nerecunoscut. Fața și capul îi fuseseră cusute în grabă și doi medici solizi îl țineau țintuit pe pat. Rănile de la cap îl făceau să delireze și era violent. Avea ochii sălbatici și era evident într-o stare de șoc. Nu m-a recunoscut. Cred că nici nu m-a văzut. Știam că nu pot să fac nimic pentru a-l ajuta. Așa încât m-am dus în camera pe care mi-au dat-o și m-am rugat. Nimeni nu putea face altceva: „Se află în mâinile tale, Doamne. Facă-se voia ta". Apoi am căzut într-un somn adânc, încredințată că el va fi mai bine dimineața.

A doua zi în zori, ziua era gri și ploioasă, o zi potrivită pentru ceea ce urma să se întâmple. Când am intrat la terapie intensivă, am văzut că deja se petrecuse primul miracol. El supraviețuise acelei nopți, nu mai era legat și dormea liniștit. Dar doctorii au spus că pericolul nu a trecut și că este posibil să moară oricând. Un alt miracol s-a petrecut ceva mai târziu, când el și-a recăpătat cunoștința pentru un moment. Doctorii se adunaseră în jurul patului și îi puneau întrebări: dacă știe cine este, unde se află, cine sunt eu. Apoi au început să zâmbească și fețele lor s-au luminat, pline de încredere:

- Vorbește coerent. Înseamnă că nu i-a fost afectat creierul!

În timp ce stăteam lângă patul lui în zilele și nopțile care au urmat, el dormea apoi deodată deschidea ochii înspăimântat, iar când mă vedea lângă el adormea din nou liniștit. Doctorii au spus că de fiecare dată când un fragment de măduvă sau de os îi va ajunge la creier, el va avea o pierdere de memorie, așa încât săptămânile care au urmat au fost foarte confuze pentru el.

Un al treilea miracol a început să se petreacă încă din primă săptămână, când fața lui a început să se vindece cu o rapiditate uluitoare. Au fost scoase cusăturile și semnele distrugerii faciale au început să dispară cu o viteză uimitoare, lăsând doar urme vagi de cicatrici. Asistentele medicale și doctorii

se opreau lângă patul lui să îl privească, așa încât o dată el a cerut să i se aducă o oglindă. Privindu-se în oglindă, el a spus:

- La ce vă uitați cu toții? Nu este nimic în neregulă cu fața mea.

Iar eu am răspuns:

- Tocmai de aceea se uită ei la tine atât de mirați.

Am vorbit cu doctorul care îi cususe în grabă fața în acea noapte și i-am spus:

- Ai făcut o treabă minunată, în condiții atât de dificile.

- Ascultă, a răspuns el cu o privire confuză, de fapt nu înțeleg nimic. Mă așteptam să trebuiască să fac cel puțin cinci operații de chirurgie plastică reparatorie. Dar acum nu este nevoie să mai fac nimic!

Toată lumea părea să împărtășească același sentiment, că în acest caz intervenise o forță stranie, care depășea naturalul. Asistenta mi-a spus că a văzut oameni murind din cauza unor răni care nu erau nici pe jumătate atât de grave ca ale lui. Meargea vorba prin spital despre „Omul Miracol de la Reanimare”. Nu mă puteam opri să mă amuz în interiorul meu, pentru că eu știusem tot timpul că vom primi ajutor dintr-o sursă superioară. Poate că mă amuzam, dar în același timp eram extraordinar de recunoscătoare că exista o sursă superioară care avea grijă de tot ce se petrece.

Atunci când a devenit evident că el va supraviețui, au încercat să îi salveze picioarele. S-au hotărât ca momentan să nu le amputeze. L-au pus într-un ghips care pornea de la vârful degetelor de la picioare și îi ajungea până la subțiori. Acest ghips urma să fie închisoarea lui timp de opt luni lungi. După prima lună petrecută la reanimare, a fost transferat într-un alt salon al spitalului. Din cauză că îi fusese retezată artera femurală de la gleznă, nu i-a revenit circulația sângelui la laba piciorului și a făcut cangrenă. Astfel că în cele din urmă a pierdut laba piciorului. Dar asta era mult mai bine decât să își piardă ambele picioare!

Un doctor m-a complimentat și m-a făcut să mă simt mândră când mi-a spus:

- Meriţi să fii lăudată. Cred că a fost un om foarte fericit. Cu siguranţă, el nu a dorit să moară.

Johnny a petrecut un an în acel spital şi în cele din urmă a fost eliberat din Marina Statelor Unite ca veteran cu handicap, după ce servise în armată timp de 21 de ani. I-au spus că va rămâne probabil într-un căruţ cu rotile, pentru tot restul vieţii. Picioarele îi fuseseră zdrobite prea mult ca să îi poată susţine greutatea. Dar au greşit din nou. I-au subestimat curajul. În prezent el poate să umble cu ajutorul unui baston şi a unui cadru metalic.

În anii care au urmat, a trebuit să facem multe schimbări. Ne-am retras ca să trăim la o pensiune în Arkansas, într-un loc care semăna foarte mult cu cel descris de Anita în prezicerile sale. Unii oameni au spus, cu destulă cruzime, că ceea ce a păţit Johnny a fost o pedeapsă pentru că am scormonit lucruri interzise din locuri ascunse, unde nu aveam voie să ne uităm. „Reîncarnarea este lucrarea diavolului!” Eu nu pot să accept şi nu voi accepta aşa ceva. Dumnezeul care ni s-a revelat în timpul sesiunilor de hipnoză era bun, iubitor şi foarte răbdător. Acest Dumnezeu nu era capabil de astfel de lucruri. Nu mă îndoiesc că accidentul a avut un motiv pentru care s-a întâmplat. Dar că a fost o pedeapsă, asta nu o voi crede niciodată. O astfel de explicaţie mi se pare de neconceput!

Când am reflectat mai târziu la cele întâmplate, m-am întrebat cum aş fi avut puterea să trec peste aceste evenimente îngrozitoare, dacă nu aş fi beneficiat de acea privire în viitorul nostru pe care ne-o oferise Anita. Fără această cunoaştere a viitorului şi fără a şti că totul va fi bine, probabil că m-aş fi prăbuşit din cauza stresului şi a încordării mentale de a avea grijă de un soţ pe moarte şi de familia mea, în acelaşi timp. Sesiunile noastre au avut mai multe beneficii şi au urmărit mai multe scopuri. Ele au oferit informaţii necunoscute şi uimitoare multor oameni care nu se mai gândiseră vreodată la aceste lucruri. De asemenea ne-au pregătit pentru evenimentele care altfel ne-ar fi distrus. Din ambele motive, sesiunile de hipnoză care s-au petrecut în acele câteva luni din anul 1968 ne-au schimbat viaţa pentru totdeauna.

În aceste zile de îngrijorare privind viitorul, nu mai este considerat un sacrilegiu să pui întrebări privitoare la motivul pentru care trăieşti. Se renunţă deja la ultimele tabuuri care învăluie misterul morţii şi al vieţii de apoi. Poate că şi alţi oameni au fost la început sceptici ca noi, dar sperăm că această

povestire a aventurii noastre în necunoscut va ajunge la ei şi îi va ajuta. Pentru că Anita a spus, atunci când vorbea cu Spiritul Perfect: Eu voi aduce învăţătură şi îi voi ajuta pe oamenii de pe Pământ, voi ajuta familia. Pământul este atât de tulburat, iar Tatăl m-a rugat să mă întorc şi să îi ajut pe cei de acolo. El i-a creat şi a ştiut atunci când i-a creat, că nu vor face ceea ce le va cere. Dar s-a simţit obligat, în bunătatea sa, să ofere un dar acestei planete, cea mai frumoasă din toate, s-a gândit să îi ofere omul, un animal înzestrat cu cunoaştere. Deşi a ştiut că oamenii nu vor folosi cunoaşterea cum se cuvine."

Aşa că atunci când am scris această carte, am îndeplinit în felul meu modest o parte din această obligaţie. Ascultând înregistrările, te întrebi de unde au apărut toate aceste informaţii? Cea mai evidentă posibilitate ar fi că au venit din subconştient. Dar continui să te întrebi de unde au apărut la început? Nu pretindem că am şti răspunsul, nimeni nu îl cunoaşte. Putem doar să facem speculaţii şi să ne minunăm de complexitatea minţii umane. Astfel coboară cortina asupra aventurii noastre şi multe, multe întrebări rămân în continuare fără răspuns.

EPILOG

Mulţi oameni m-au întrebat ce s-a mai întâmplat în continuare cu personajele principale din povestea noastră. Au vrut în mod deosebit să ştie ce s-a mai întâmplat cu Anita. Ea încă mai locuia în Texas atunci când noi ne-am mutat în Arkansas, pentru a începe să ne reconstruim viaţa. În timpul regresiilor ea a privit în viitor, ca să vadă ce va întâmpla în anul 1970. S-a văzut într-un stat din nord-estul Statelor Unite, unde iernile sunt mai grele. A descris locul şi a adăugat: „Soţul meu m-a ajutat să mă mut, dar lucrurile încă nu au fost despachetate şi el pleacă. Călătoreşte undeva cu un avion. Este trimis acolo de către Armată, mai repede decât credea el că va trebui să plece."

După ce ne-am aşezat în noua noastră casă i-am scris Anitei, în anul 1970. Eu credeam atît de mult în prezicerile ei, încât eram sigură că ea nu mai locuia la Beeville. Am scris cu încredere pe plic: „Vă rog trimiteţi mai departe." În câteva luni am primit un răspuns din statul Maine. Soţul ei fusese transferat într-un loc care corespundea prezicerii sale, iar ei i s-a părut ciudat că şi cealaltă parte a prezicerii se adeverise. Lucrurile lor abia fuseseră aduse la noua locaţie şi era încă înconjurată de pachete şi cutii, când soţul ei a anunţat-o că este trimis pentru câteva luni la pregătire, într-o şcoală militară. A trebuit să se ocupe de una singură de organizarea casei. Era foarte bucuroasă că ajunsese în Estul Statelor Unite. Se simţea acolo ca acasă. Am păstrat legătura până la mijlocul anilor 1970, dar după acea nu am mai auzit de ea.

După ani de recuperare şi reabilitare, Johnny a reuşit să iasă din depresia severă care însoţeşte de obicei acest gen de tragedie. El este acum foarte activ şi lucrează cu diverse grupuri de socializare. Participă la cluburi de radio-amatori, de veterani. şi ceea ce este mai important, ajută cu adevărat foarte mulţi oameni. Viaţa lui a mers într-o direcţie complet diferită decât ne aşteptam. El încă mai crede în reîncarnare şi ştie că am scos la iveală multe informaţii valoroase, dar viaţa lui s-a schimbat atât de mult încât nu mai

dorește să facă experimente hipnotice.

Scânteia aprinsă de această experiență a hibernat timp de 11 ani, apoi a fost reaprinsă atunci când am început să lucrez la această carte. Copiii mei au început să plece de acasă, se căsătoreau sau plecau la universitate urmându-și propriul drum în viață, astfel încât a devenit evident că trebuia să-mi găsesc ceva de făcut ca să-mi umplu zilele lipsite de activitate. Ceea ce am ales eu să fac nu este ceea ce ar alege o soție normală sau o mamă obișnuită. Interesul meu se îndrepta către lucruri bizare. Când am pus la un loc informațiile din această carte în anul 1979, mi-am dat seama că îmi place să scriu. Urmarea a fost că am scris foarte multe articole pentru magazine și ziare, în timp ce încercam să găsesc o editură care să vrea să îmi publice cartea.

Interesul meu pentru reîncarnare nu a dispărut niciodată, a fost doar pus în așteptare timp de 11 ani. Cred că întotdeauna a stat în umbră și a așteptat. Când am transcris benzile cu înregistrări, am retrăit această experiență. Iar apoi când am scris despre ea, m-a făcut să îmi doresc să explorez acest domeniu și mai departe. Faptul că pe Johnny nu îl mai interesa acest gen de cercetare, m-a determinat să fac eu studii de hipnoză și să lucrez singură.

În anul 1960, tehnica utilizată pe scară largă în hipnoză folosea metode de inducție și teste pentru a determina cât de adâncă este transa. Nu mi-a plăcut această procedură greoaie și am căutat metode mai simple. Am descoperit că se putea obține o inducție mai rapidă, prin utilizarea unor tehnici de vizualizare. Am devenit specialistă în regresii. Acesta este termenul folosit pentru un hipnotizator care se specializează în terapia vieților trecute și în studiul reîncarnării. Am început să fac experimente cu adevărat în anul 1979 și am lucrat împreună cu psihologi folosind această metodă a terapiei vieților trecute. În ultimii 30 de ani am regresat și am catalogat mii de cazuri. În anul 1986 am devenit un ivestigator hipnotic pentru M.U.F.O.N. (Rețeaua mutuală de ufologi) și am lucrat la cazuri de presupusă răpire de către extratereștri. Am scris 15 cărți despre cazurile cele mai interesante și neobișnuite. Am acumulat un material informațional foarte bogat și mi-am dat seama că mai sunt încă foarte multe de scris. În anul 1991 am înființat Editura Ozark Mountain, pentru a răspândi această cunoaștere și informații metafizice, către oamenii din întreaga lume.

Această carte este povestea începuturilor mele în acest domeniu fascinant.

Totul a început prin munca și curiozitatea soțului meu. Eu eram doar un observator care ținea microfonul pentru pacientul aflat în transă și luam notițe, numeroase notițe. Dar dacă nu ar fi existat acest început nevinovat și naiv, nu aș fi fost atrasă să explorez această cale, care a dus spre multe călătorii în necunoscut. Fără acest eveniment straniu și neobișnuit care s-a petrecut în viața mea în anul 1968, probabil că aș fi fost o gospodină și o bunicuță normală și nici una dintre aceste aventuri nu ar fi fost înregistrată. Să fie oare întâmplarea sau o coincidență?

Cred că nu ni se dă niciodată mai mult decât putem duce. Informațiile pe care le-am descoperit în anul 1968 m-au mirat foarte tare. Dar ceea ce am descoperit în munca mea din anii care au urmat, a fost și mai complex. Nu aș fi putut să fac față acestor informații la începutul carierei mele. Cunoașterea trebuie transmisă încet și subtil, ca să poată fi acceptată fără să te copleșească. S-a mai spus că odată ce mintea s-a extins printr-o idee nouă sau un concept nou, nu mai poate reveni la modul de a gândi de la început. Fiecare etapă a muncii mele mi-a extins mintea și mai mult. Ceea ce am descoperit în anul 1968 mi se pare acum simplu și rudimentar, dar a făcut parte dintr-un întreg care m-a adus la etapa în care mă aflu acum. Din această perspectivă, fiecare fragment de cunoaștere este necesar și important. Sper că așa va fi întotdeauna, că voi continua să cresc și să sondez necunoscutul și îmi voi lua cu mine cititorii.

Johnny Cannon a petrecut 25 de ani într-un cărucior cu rotile, dar reușea să iasă din casă și să umble puțin cu ajutorul unor cârje și a unui cadru metalic. Conducea o mașină specială care putea fi controlată și frânată cu mâna, și a mers să ajute oameni în toată țara, ca ofițer în serviciul veteranilor. A murit în anul 1994, după ce a trăit să își vadă strănepoții. Cartea de față este dedicată acestui om remarcabil și moștenirii extraordinare pe care a lăsat-o în urma sa.

PAGINA AUTORULUI

Dolores Cannon este o hipnoterapeută prin regresie şi o cercetătoare în domeniul paranormalului, care înregistrează cunoaşterea pierdută. Ea s-a născut în anul 1931 la Saint Louis în Missouri. A fost educată şi a trăit la Saint Louis până s-a căsătorit în 1951, cu un militar de carieră din Marina Statelor Unite. Ea a petrecut următorii 20 de ani călătorind prin lume ca o soție tipică de ofițer de marină, crescându-şi copiii. În anul 1970 soţul ei a fost eliberat din armată ca veteran cu dizabilităţi şi s-au retras împreună pe dealurile din statul Arkansas. A început cariera de scriitoare vânzându-şi articolele la diverse publicaţii, reviste şi ziare. S-a implicat în domeniul hipnozei începând din anul 1968, apoi s-a ocupat în mod exclusiv de terapia vieţilor trecute, făcând şi muncă de regresie începând din anul 1979. A studiat diverse metode de hipnoză şi şi-a dezvoltat propria sa tehnică unică, care i-a permis să acceseze în modul cel mai eficient anumite informaţii de la clienţii săi. Dolores predă acum această tehnică unică de hipnoză în toată lumea. În anul 1986 şi-a extins investigaţiile în domeniul ufologiei. A făcut cercetări la faţa locului acolo unde se presupunea că au avut loc aterizări de OZN-uri, şi a investigat cercurile din lanurile de grâu din Anglia. Cea mai mare parte a muncii sale în acest domeniu a constat în adunarea mărturiilor prin hipnoză, de la persoanele care se presupunea că au fost răpite de extratereştri.

Dolores ține conferințe și prelegeri pe toate continentele. Cele 15 cărți ale sale au fost traduse în 20 de limbi. Ea a vorbit la radio, televiziune, pe You Tube şi pe internet, adresându-se oamenilor de pe întreaga planetă. Articole scrise de Dolores şi despre ea au apărut în numeroase reviste şi magazine din Statele Unite şi din întreaga lume. Ea a fost şi primul străin care a primit premiul Orfeu în Bulgaria, pentru cele mai avansate cercetări efectuate în domeniul psihicului. A mai primit şi premiul pentru contribuţia extraordinară a unei vieţi dedicate cunoaşterii, de la mai multe organizaţii care studiază hipnoza. Dolores are o familie mare, care o păstrează puternic ancorată în lumea reală, dar este ancorată şi în lumea nevăzută a muncii sale.